

หนังสือ โยบ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือ โยบ

บทนำสู่หนังสือโยบ: หนังสือ โยบเป็นหนึ่งในหนังสือที่ไม่ธรรมดาในพระคัมภีร์ มันมีเอกลักษณ์ตรงที่ว่ามันเป็นหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ – เล่มแรกที่ถูกเขียนขึ้นแน่นอนว่ามีวรรณคดีอื่นๆอีกเกี่ยวกับผู้เขียน เช่น โมเสส, ดาวิด หรือซาโลมอน – แม้แต่อิสยาห์ อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าหนังสือ โยบถูกเขียนขึ้นก่อนการก่อรูปอิสราเอลขึ้นในฐานะประชาชาติหนึ่ง บางคนคิดว่าหนังสือเล่มนี้อาจถูกเขียนขึ้นขณะที่อิสราเอลยังอยู่ในอียิปต์ ผู้เชี่ยวชาญท่านหนึ่งเสนอว่ามันถูกเขียนขึ้นประมาณ 350 ปีหลังจากหอบาเบล นั่นจะเป็นในสมัยก่อนอับราฮัมเสียอีก

เหตุผลสำหรับความเก่าแก่เช่นนั้นก็คือว่า ไม่มีการกล่าวถึงอัครปีตาที่เป็นคนฮีบรูหรือพระราชบัญญัติของพระเจ้าเลย และไม่มีการกล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญๆ ในพระคัมภีร์สมัยโบราณ เช่น การทำลายเมืองโสโดมหรือระบอบปุโรหิตตามพระคัมภีร์ด้วย อันที่จริง โยบถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆแก่พระเจ้าในฐานะปุโรหิตประจำครอบครัว นอกจากนี้ อายุที่ยืนยาวของโยบก็เสนอแนะช่วงเวลาหลังจากน้ำท่วมโลกเพียงเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเขามีอายุยืนถึง 200 ปี เพราะหลังจากการกลับสู่สภาพเดิมของเขาแล้ว เขาก็มีอายุต่อไปอีก 140 ปี นั่นจะสอดคล้องกับอายุของคนอื่นๆ ในช่วงอายุนั้น

แน่นอนว่าโยบเป็นหัวข้อหลักของหนังสือเล่มนี้และเป็นผู้แต่งที่ชัดเจนของมัน (อาจเป็นไปได้ว่าคนอื่นเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ใช้บันทึกส่วนตัวของโยบเพื่อผลิตหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา) เขาถูกพรรณนาว่าอาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส ซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขาเป็นลูกหลานของอูส คนๆนี้เป็นบุตรของอาร์ม ซึ่งอยู่ในเชื้อสายของเซมซึ่งเป็นเชื้อสายที่ดำเนินตามแบบพระเจ้า แผ่นดินอูสอาจอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกของปาเลสไตน์ในแหลมอาระเบีย หลายส่วนของหนังสือเล่มนี้ถูกยกคำพูดในพระคัมภีร์ใหม่ ยกตัวอย่างเช่น เปาโลยกคำพูดหรืออย่างน้อยก็ถอดความ โยบ 5:13

ใน 1 โครินธ์ 3:19 นอกจากนี้ฮีบรู 12:5 ก็อ้างอิงถึงโยบ 5:17 เห็นได้ชัดว่าบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ที่ได้รับการคลอใจถือว่าหนังสือโยบเป็นส่วนหนึ่งของสารบบพระคัมภีร์เดิม

หัวข้อหลักของหนังสือเล่มนี้เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงการทดลองต่างๆของโยบและเหตุที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงยอมให้การทดลองเหล่านั้นเกิดขึ้น เนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้บันทึกเรื่องการมาเยี่ยมของคนเหล่านั้นที่ได้ชื่อว่าเป็นสหายของเขาและการตีความของพวกเขาเกี่ยวกับความทุกข์ยากต่างๆของเขา บางทีหัวข้อหลักจริงๆก็คือ “ทำไมคนชอบธรรมถึงทนทุกข์” คำตอบก็คือว่าพระเจ้าทรงยอมให้มันเกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่า มีการให้ข้อมูลอันลึกซึ้งเกี่ยวกับการเข้ามาของซาตานที่บัลลังก์ของพระเจ้าและการที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากเกิดขึ้นกับโยบ เราสันนิษฐานว่าเหตุการณ์เหล่านั้นที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ครอบคลุมช่วงเวลาประมาณหนึ่งปี

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกได้เป็นหลายส่วน บทที่ 1-2:10 นำเสนอประวัติความเป็นมาและความสูญเสียของโยบ บทที่ 2:11- บทที่ 31 เป็นบทสนทนาระหว่างโยบกับ ‘เพื่อนๆ’ ของเขา บทที่ 32-37 เป็นบทสนทนาระหว่างโยบกับเอลิชู บทที่ 38-41 เป็นบทสนทนาระหว่างโยบกับพระเยโฮวาห์ บทสุดท้ายนำเสนอบทสรุปของโยบและถ้อยคำปิดท้ายเกี่ยวกับชีวิตของเขา

ภาพรวมของโยบ 1: บทแรกนำเสนอบทนำสู่โยบ โดยพรรณนาถึงครอบครัวของเขา อุปนิสัยของเขา ความมั่งคั่งของเขาและท่าทีตามแบบพระเจ้าของเขา บทนี้ยังนำเสนอการสนทนาที่น่าสนใจและให้ข้อมูลเชิงลึกกระหว่างซาตานกับพระเจ้าเกี่ยวกับโยบ มิใช่แค่แห่งในพระคัมภีร์ที่ให้ข้อมูลเชิงลึกเช่นนั้น จากนั้นบทนี้ก็พรรณนาถึงความหายนะต่างๆที่เกิดขึ้นกับโยบซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้น บทนี้ปิดท้ายด้วยปฏิกิริยาของโยบซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวอันชอบธรรมและวุฒิภาวะตามแบบพระเจ้าของเขา

โยบ 1:1 มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเหจากความชั่วร้าย

หนังสือเล่มนี้ขึ้นต้นโดยแนะนำตัวละครหลักของมัน น่าสนใจที่ว่าชื่อ *โยบ* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกเกลียดชัง’ บางทีมันอาจเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับปีแห่งความทุกข์ยากซึ่งในปีนั้นโยบถูกเกลียดชังโดยเกือบทุกคน โยบอาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส (อูสเป็นบุตรของอาร์มซึ่งเป็นบุตรของเซม) อูสจึงมีชีวิตอยู่ไม่นานนักหลังจากน้ำท่วมในสมัยโนอาห์ แผ่นดินอูสถูกเชื่อว่าอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันออกเฉียงใต้ของปาเลสไตน์ คืออยู่ที่ไหนสักแห่งในทะเลทรายอาระเบีย ดังที่หมายเหตุไว้ในความเห็นที่เป็นบทนำ โยบอาจมีชีวิตอยู่ในหลายศตวรรษนั้นหลังน้ำท่วมโลก บางคนได้เสนอแนะว่าเขามีชีวิตอยู่ 350 ปีหลังจากนั้น เขาจึงอาจมีชีวิตอยู่ในสมัยเดียวกับอับราฮัมหรืออาจก่อนสมัยของอับราฮัม หนังสือโยบจึงเป็นหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์และเป็นหนึ่งในหนังสือวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุด

จงสังเกตต่อไปว่าโยบถูกพรรณนาถึงอย่างไร คำบรรยายอุปนิสัยของเขามีลักษณะสี่ประการ เขาเป็นชายคนหนึ่ง (1) *ดีรอบคอบ* คำที่แปลเช่นนั้น (*ทอวม*) มีความหมายว่าคนที่สมบูรณ์พร้อม ในบริบทนี้ความหมายอาจเป็นได้ว่าโยบสมบูรณ์พร้อมในการอุทิศตัวของเขาต่อพระเจ้า หรือในการใช้คำสมัยใหม่กว่า เขาเป็นคนที่ *หุ่มเท* เขายังถูกพรรณนาว่าเป็นคนที่ (2) *เที่ยงธรรม* คำที่แปลเช่นนั้น (*ยาซาร์*) เป็นคำฮีบรูพื้นฐานที่หมายถึงความชอบธรรม มันสื่อความหมายเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตและความชอบธรรมในทางปฏิบัติ โยบเป็นชายคนหนึ่งที่ทำให้สิ่งที่ถูกต้อง โยบยังเป็น (3) *ผู้เกรงกลัวพระเจ้า* ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกมองเสมอว่าเป็นคุณธรรมหนึ่งที่ลึกซึ้งและมักเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับความเชื่อสุดท้ายโยบเป็นผู้ที่ (4) *หันเสียจากความชั่วร้าย* ความคิดที่แฝงอยู่ภายในก็คือว่าเขาแยกตัวออกจากหรือหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย โยบเป็นคนบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าเขาแยกตัวออกจากสิ่งที่ดูเหมือนชั่วร้ายทุกประการ อุปนิสัยของชายผู้ดำเนินตามแบบพระเจ้าคนนี้จะเป็นอย่างนี้

โยบ 1:2-4 ครอบครัวของโยบและความมั่งคั่งส่วนบุคคลของเขาถูกพรรณนาถึง ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน ตอนแรกโยบมีบุตรสิบคน มีหมายเหตุไว้ว่าครอบครัวใหญ่สามารถบ่งบอกถึงพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดู เพลงสดุดี 127:3-5 และ

128:3-4 ภรรยาของโยบวิพากษ์วิจารณ์เขาอย่างขมขื่นดังที่มีบันทึกไว้ใน 2:9-10 อย่างไรก็ตาม นางก็เป็นผู้ที่ตั้งครรภ์อีกสิบครั้งเมื่อพระเจ้าประทานครอบครัวให้โยบอีกครั้ง ดู 42:13

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้อวยพรโยบและว่าเขาเป็นชายคนหนึ่งที่มี 3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของ ท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้ มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก ตะวันออกที่ว่านี้อาจหมายถึง แผ่นดินทางทิศตะวันออกของปาเลสไตน์ ข้อความตรงนี้ระบุว่าเขาเป็นชายที่ใหญ่โตที่สุดของ ส่วนนั้นของโลกในสมัยนั้น ความใหญ่โตในบริบทนี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงความมั่งคั่งและ อิทธิพล เขามีปศุสัตว์ฝูงใหญ่ (สัตว์อย่างน้อย 11,000 ตัว) และคนรับใช้มากมายเพื่อดูแลพวกมัน

ความมั่งคั่งของเขายังปรากฏชัดอีกในการที่ว่า 4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้าน ของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับ ประทานและดื่มกับเขาด้วย มีข้อสังเกตหลายประการตรงนี้ (1) เห็นได้ชัดว่าบุตรทั้งหลายของ โยบโตหมดแล้วในขณะนั้นและมีบ้านและที่ดินเป็นของตัวเอง (2) การจัดเลี้ยงตามวันกำหนด ของพวกเขาอาจหมายถึงวันเกิดของพวกเขาหรืออาจหมายถึงวันสำคัญอื่นๆ (3) ครอบครัวนี้ใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก ไม่มีหมายเหตุไว้ว่าบรรดาน้องสาวของพวกเขาแต่งงานแล้วหรือไม่ แต่ไม่ว่ากรณีใดพวกเธอก็ได้รับเชิญไปยังบ้านพวกพี่ชายของพวกเธอในโอกาสเฉลิมฉลองต่างๆ (4) การเย้ยถึงการดื่มไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยถึงเครื่องดื่มที่เป็นเหล้า ตรงกันข้ามในพระคัมภีร์การ ดื่มไวน์ถูกสันนิษฐานว่าเป็นเครื่องดื่มที่ไม่ใช่เหล้า (นั่นคือ น้ำองุ่น) เว้นเสียแต่ว่าบริบทบ่งบอก เป็นอื่น

โยบ 1:5 อุปนิสัยที่ตามแบบพระเจ้าของโยบถูกเปิดเผยเพิ่มเติม และเมื่อ การเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่น แต่เช้ามีด ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า "ชะรอยบุตรชาย ของข้าพเจ้าได้กระทำบาป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา" โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา ดูเหมือนว่า หลังจากเหล่าบุตรชายและบุตรสาวของเขาได้สิ้นสุดการเฉลิมฉลองต่างๆของตนแล้ว โยบจะถูก

ขึ้นแต่เช้าตรู่วันถัดมาและอธิษฐานเผื่อพวกเขา ตัวเขาเองจริงๆแล้วไม่สามารถชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ได้หรือถ่ายทอดความบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขาได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทำได้ อยากรู้ก็ตาม เห็นได้ชัดว่าในการถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆแก่พระเจ้าเพื่อพวกเขา เขาได้อธิษฐานเผื่อพวกเขา ความกังวลของเขาก็คือว่าพวกเขาอาจได้ทำบาปต่อพระเจ้า เขากลัวว่าบุตรทั้งหลายของเขา (แม้เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม) อาจเกิดใจที่บาปหนาต่อพระเจ้าขึ้นมาแล้ว ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานเผื่อบุตรทั้งหลายของเขาอยู่เรื่อยๆ การดำเนินตามแบบพระเจ้าไม่เพียงปรากฏชัดในตัวโยบเท่านั้น แต่บิดาคนหนึ่งก็อธิษฐานเผื่อบุตรทั้งหลายของตนเป็นประจำยังปรากฏชัดด้วย ต้องยกความคิดความชอบให้เขาที่ว่าไม่มีบันทึกเกี่ยวกับความบาปที่โจ่งแจ้งหรือการกบฏในตัวบุตรทั้งหลายของเขาเลย

โยบ 1:6-8

ภาพเหตุการณ์ตรงนี้เปลี่ยนไปอย่างมหาศาล หลังจากแนะนำให้รู้จักโยบและครอบครัวของเขาแล้ว ภาพที่ถูกพรรณนาเปลี่ยนมายังสวรรค์ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย

ในบริบทนี้ “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” ย่อมหมายถึงพวกทูตสวรรค์ (เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ในที่อื่น เช่นในปฐมกาล 6) นี่บอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงเรียกตัวเหล่าทูตสวรรค์ให้มายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (คำที่แปลว่า **มารายงานตัว** (*ยอว์ ซับ*) จริงๆแล้วหมายความว่า ‘ยืน’) เราได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ตรงนี้ ซาตานเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ล้มลงแล้ว กระนั้น นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าในตอนนั้นมันก็ได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าได้และได้รับอนุญาตให้ยืนกับเหล่าทูตสวรรค์องค์อื่นๆ เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่เป็นครั้งที่สองที่ชื่อ **ซาตาน** ถูกพบในพระคัมภีร์ – ครั้งแรกคือ 1 พงศาวดาร 21:1 อยากรู้ก็ตาม เนื่องจากโยบอาจเป็นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนขึ้นมา นี่จึงเป็นครั้งแรกที่มีการกล่าวถึงซาตาน ชื่อ **ซาตาน** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปฏิบัติชั้ว’ ที่น่าสนใจอีกที่ว่าพระเจ้าทรงถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์ **เยโฮวาห์ (LORD)** ตรงนี้เป็นครั้งแรกจากยี่สิบสี่ครั้งในหนังสือโยบ กระทั่งก่อนการเขียนหนังสือหมวดเบญจบรรณ พระนาม **เยโฮวาห์** ก็ถูกใช้เรียกพระเจ้าอย่างชัดเจน

7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น" มันเข้าใจยากที่ว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงทอดพระเนตรดูความชั่วร้ายที่แสดงตัวเป็นบุคคลผู้นี้ได้อย่างไร ดู ฮาบากุก 1:13 ถึงกระนั้นเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงยอมให้พญามารปรากฏตัวในฐานะผู้กล่าวโทษพวกพี่น้อง ดู วิวรณ์ 12:10 พระเจ้าจึงทรงถามซาตานด้วยคำถามนี้ว่า "เจ้ามาจากไหน" อย่างไรก็ตามที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะนำซาตานไปเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ซาตานตอบกลับไปอาจในรูปแบบที่อวดดีและโอหังว่า "จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น"

แม้ที่เดียวพญามารถูกจำกัดให้อยู่ที่แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือแผ่นดินโลก ดู วิวรณ์ 12:10 อีกครั้ง น่าสนใจที่ว่า 1 เปโตร 5:8 พรรณนาว่าพญามาร "วนเวียนอยู่รอบๆคุณสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหากคนที่มันจะกัดกินได้" ในฐานะผู้ล่าเหยื่อ มันท่องเทียวไปทั่วแผ่นดินโลกเพื่อมองหาเหยื่อฝ่ายวิญญาณ

หลังจากบังคับบทสนทนาไปในทิศทางที่พระองค์ทรงปรารถนาแล้ว 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "เจ้าได้ใคร่ครองโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย" พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เอ่ยถึงโยบให้พญามารฟัง ในพระประสงค์ของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงตั้งใจที่จะอนุญาตให้โยบเข้าสู่อการทดสอบชั่วระยะเวลาหนึ่ง พระองค์ทรงทราบว่าพญามารจะมีปฏิกิริยาอย่างไรและนั่นอาจเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระองค์ถึงทรงเอ่ยถึงโยบตั้งแต่แรก พระเจ้าจึงทรงเล่าย้อนถึงคุณธรรมสี่ประการของโยบซึ่งถูกพรรณนาไว้ใน 1:1 อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงอยากชี้ให้พญามารเห็นถึงบุคคลผู้หนึ่งที่ได้ต่อสู้การล่อลวงอันชั่วร้ายต่างๆและได้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม นี่บอกเป็นนัยด้วยว่ามีคนไม่มากมายในแผ่นดินโลกขณะนั้นที่เป็นคนสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเหมือนกับโยบ

โยบ 1:9-12

พอได้ยินเช่นนั้นแล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ คำตอบกลับของพญามารเกือบเป็นการไม่ให้ความเคารพต่อพระเจ้า คำตอบง่ายๆของมันก็คือว่าโยบไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้าเปล่าๆ"

10 พระองค์มิได้ทรงกั้นรั้วต้นไม้รอบตัวเขา และคริวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนาจพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน พญามารอ้างว่าโยบเกรงกลัวพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์เพียงเพราะพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขา ซาตานรับรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงก่อกำแพงแห่งการปกป้องรอบตัวโยบ มันเปรียบกำแพงนั้นว่าเป็นเหมือนรั้วต้นไม้ซึ่งบ่อยครั้งก็เต็มไปด้วยหนามแหลมและยากที่จะผ่านเข้าไปได้ แน่ทีเดียว "ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์" (เพลงสดุดี 91:1) คาวีเขียนไว้ในอีกหลายศตวรรษต่อมาว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนาจพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา" (เพลงสดุดี 5:12) พระเจ้าได้ทรงอวยพรและปกป้องโยบเพราะอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเขา พญามารทราบเรื่องนั้นและเสนอแนะว่านั่นคือเหตุผลเดียวที่ว่าทำไมโยบถึงวางใจและปรนนิบัติพระเจ้า

ดังนั้นพญามารจึงท้าทายพระเจ้าว่า "11 แต่ขอยื่นพระหัตถ์เถิด และแตะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์" พญามารโต้แย้งว่าหากพระเจ้าเอาพระพรของพระองค์ออกไปเสียและติสอนโยบ โยบก็จะหันมาต่อสู้อุพระเจ้าและแช่งคำพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าทรงทราบดีกว่านั้น

ดังนั้น 12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาได้อยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น" ซาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้พญามารทำลายทุกสิ่งที่มี โยบมี อย่างไรก็ตาม ณ ขณะนั้น พญามารยังมิได้รับอนุญาตให้ทำร้ายตัวโยบเอง สิ่งที่น่าประหลาดใจคือพระประสงค์เชิงอนุญาตของพระเจ้า พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานนำความทุกข์ยากเข้ามาสู่ชีวิตโยบ อย่างไรก็ตามเราควร

ระลึกว่าพระเจ้ายังทรงอยู่บนบัลลังก์ พญามารได้รับอนุญาตให้โจมตีโยบก็เพราะการทรงอนุญาตของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังทรงอนุญาตให้โยบถูกทดสอบ โดยทรงทราบว่า เขาจะผ่านการทดสอบนั้นได้อย่างสวยงาม แน่ทีเดียว “พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28) พระเจ้าทรงทราบผลลัพธ์ในท้ายที่สุดของการทดสอบโยบอยู่ก่อนแล้ว และพระองค์ทรงทราบว่าอีกไม่นานพระองค์จะทรงอวยพรเขามากยิ่งกว่าที่พระองค์ได้ทรงอวยพรเขามาจนถึงบัดนี้ พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งอยู่ เมื่อเรื่องราวของโยบค่อยๆเปิดเผยให้ปรากฏ มันจะเริ่มเห็นได้ชัดว่าโยบเกิดความเยอหยิ่งและการคิดว่าตนชอบธรรมอยู่ในระดับหนึ่ง ดังนั้นพระเจ้าอาจทรงยอมให้ช่วงเวลาแห่งการทดสอบนี้เกิดขึ้นในชีวิตของโยบเพื่อทำให้เขาถ่อมใจและสอนเขาเรื่องความถ่อมใจมากยิ่งขึ้น

หลังจากได้รับอนุญาตจากพระเจ้าให้สร้างความทุกข์แก่โยบได้ พญามารก็เริ่มทำเรื่องดังกล่าวทันที

โยบ 1:13-19 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่ม น้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหิวปีของเขา เห็นได้ชัดว่าบุตรทั้งหลายของโยบได้มาพบปะกันอีกครั้งเพื่อเฉลิมฉลองและร่วมสามัคคีธรรมกัน คุณความเห็นสำหรับ 1:4

14 มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า "วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ข้างๆ 15 และคนเสบามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" ในวันที่บุตรทั้งหลายของโยบมาเฉลิมฉลองด้วยกันนั้น ข่าวย่ำก็เริ่มมาถึงที่บ้านของโยบ มีข่าวมาว่าคนเสบา (ออกเสียงได้คล้ายว่า เซบา) ได้มาปล้นทรัพย์สินส่วนหนึ่งของโยบโดยฆ่าพวกผู้รับใช้ของเขาและขโมยวัวและลาของเขาไป เฉพาะผู้สื่อสารคนนี้หลบหนีเอาชีวิตรอดมาได้ ไม่เป็นที่ทราบชัดเจนว่าคนเสบา (เซบา) คือใคร อย่างไรก็ตาม จากปฐมกาล 10:6-7 เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของฮามซึ่งเป็นเชื้อสายที่ชั่วร้าย คนเหล่านี้นี้อาจอาศัยอยู่ที่ไหนสักแห่ง

บนแหลมอะระเบียด้วย ไม่ว่ากรณีใดพวกเขาก็ปล้นฝูงสัตว์บางส่วนของโยบโดยฆ่าทุกคนยกเว้นคนรับใช้คนหนึ่ง ในเหล่าคนรับใช้ที่ดูแลสัตว์เหล่านั้น

16 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้า สวรรค์ใหม่แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" ตรงนี้ไฟแห่งพระเจ้าซึ่งตกลงมาจากสวรรค์อาจเป็นพายุฟ้าแลบที่รุนแรง (แม้มันอาจเป็นไฟจริงๆที่ตกมาจากท้องฟ้าก็ได้) ฝูงสัตว์ของโยบถูกทำลายมากกว่าเดิมพร้อมกับทุกคนยกเว้นคนหนึ่ง ในหมู่คนรับใช้ที่ดูแลสัตว์เหล่านั้น คนรับใช้ผู้นี้วิ่งกลับมาพร้อมกับข่าวร้าย เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าทรงถูกโทษว่าเป็นต้นเหตุสำหรับสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นฝีมือของพญามาร พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้พญามารทดสอบ โยบ อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อความตรงไหนที่บ่งบอกว่าพระเจ้าเองทรงสร้างความเจ็บปวดแก่โยบเลย จนทุกวันนี้ภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆถูกเรียกว่าเป็น 'การกระทำของพระเจ้า' อย่างไรก็ตาม อัครสาวกเปาโลกล่าวว่าพญามารเป็นเจ้าของอำนาจในย่านอากาศ ดู เอเฟซัส 2:2

ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ อีกคนก็เข้ามาและกล่าวว่า 17 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" ข่าวร้ายมาเพิ่มอีก กองปล้นชาวเคลเดียซึ่งออกมาจากเขตแดนบาบิโลนได้มาปล้นทรัพย์สินอีกส่วนของโยบและยึดเอาฝูงอูฐของเขาไป โดยฆ่าทุกคนยกเว้นหนึ่งในคนรับใช้ทั้งหลายของเขา เขากลับมาพร้อมกับข่าวเรื่องความหายนะนี้เช่นกัน

18 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายห้วปีของเขา 19 และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน" ข่าวร้ายที่สุดบัดนี้มาถึงแล้ว บุตรทุกคนของโยบได้ถูกฆ่าตายโดยพายุลูกใหญ่ อีกครั้งที่คนรับใช้ผู้เดียวเท่านั้นเอาชีวิตรอดมาได้เพื่อนำข่าวร้ายนี้มาบอก อีกครั้งที่เห็นได้ชัดว่าซาตานได้รับอนุญาตให้สร้างพายุลูกหนึ่งที่มีอำนาจทำลายล้าง การกระทำเช่นนั้นมิได้

เป็นฝีมือของพระเจ้าแต่เป็นฝีมือของพญามาร จงระวังการเรียกสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นการกระทำของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าเพียงแค่อนุญาตให้เกิดภัยพิบัตินั้นเท่านั้น พญามารเป็นผู้ที่ส่งภัยพิบัตินั้นมา (ก่อนน้ำท่วมโลกซึ่งเกิดขึ้นเพราะความบาป ไม่มีสภาพอากาศที่รุนแรง สภาพอากาศที่รุนแรงจนทุกวันนี้มีรากเหง้าอยู่ในสภาพชั้นบรรยากาศเหล่านั้นซึ่งเป็นผลมาจากความบาปของมนุษยชาติสมัยก่อนน้ำท่วมโลก)

เราได้เข้าใจถึงอำนาจและเขตการปกครองของพญามาร ตามการทรงอนุญาตของพระเจ้า พญามารไม่เพียงมีความสามารถต่างๆฝ่ายวิญญาณที่ทรงอำนาจเท่านั้น แต่มันยังสามารถก่อให้เกิดภัยพิบัติ ‘ทางธรรมชาติ’ ที่ร้ายแรงต่างๆด้วย แน่ที่เดิwmันเป็นเจ้าของอำนาจในย่านอากาศ (เอเฟซัส 2:2)

โยบ 1:20-22 แล้วโยบก็ลุกขึ้น ถิกเสื้อคลุมของตน โกงศีรษะ กราบลงถึงดิน นมัสการ ตามธรรมเนียมปฏิบัติสมัยนั้น โยบทำสิ่งต่างๆเพื่อปกป้องถึงการไว้ทุกข์และการถ่อมใจอย่างเป็นทางการ เขา (1) ถิกเสื้อผ้าของตน เขา (2) โกงศีรษะของตนและ (3) เขากราบลงและนมัสการพระเจ้า

ปฏิกิริยาของเขานั้นมีความลึกซึ้งในความเรียบง่ายตามแบบพระเจ้าของมัน โยบจึงกล่าวว่า 21 "ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์" โยบรับรู้ถึงสภาพอันต่ำต้อยแห่งกำเนิดของตนและว่าสักวันหนึ่งเขาจะกลับไปสู่สภาพนั้น เขาเกิดมาตัวเปล่า เขาจะกลับไปหาพระเจ้าในลักษณะเดียวกัน นอกจากนี้โยบรับรู้อย่างเปิดเผยว่าทุกสิ่งที่เขาได้มาจากพระเจ้า พระเจ้าในสติปัญญาของพระองค์ได้ทรงเลือกที่จะเอามันกลับไป แทนที่จะโอ้อวดว่า "ทำไมต้องเป็นข้าพระองค์ด้วย พระองค์เจ้าข้า" โยบกลับถวายสาธุการแด่แด่พระนามของพระเยโฮวาห์ "ไม่มีความรู้สึกขมขื่นเลย แน่แน่นอนว่าเรามีได้แข่งค่าพระเจ้า ตรงกันข้ามโยบกลับสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น

22 ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา เห็นได้ชัดว่า โยบได้ผ่านการทดสอบนี้ พญามารได้พรวดเอาทุกสิ่งที่มีไปจากเขา ซึ่งรวมถึงบุตรทั้งหลายของเขาด้วย กระนั้นโยบด้วยวุฒิภาวะฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งก็ยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นมาจากพระเจ้า แทนที่จะแข่งคำพระเจ้า เขากลับสรรเสริญพระนามของพระองค์ แผนการของพญามาร ได้ล้มเหลวไปเสียแล้ว

ภาพรวมของโยบ 2: หลังจากประสบการณ์ล้มเหลวในความพยายามแรกของมันที่จะยุยง โยบให้ต่อสู้พระเจ้า ซาดานจึงขออนุญาตที่จะทำร้ายโยบเพิ่มเติมในเรื่องสุขภาพของเขา พระเจ้าทรงอนุญาตให้การทดสอบนี้เกิดขึ้นซึ่งโยบก็ผ่านการทดสอบอีกครั้ง บทนี้ปิดท้ายด้วยการมาถึงของเพื่อนสามคนของโยบ ปฏิกริยาในตอนแรกของพวกเขาคือ การร่วมแบ่งปันความทุกข์โศกของเขา

โยบ 2:1-2 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาดานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาดานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาดานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น" ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์ที่ถูกพรรณนาไว้ใน 1:6-7 ซาดานปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง ดูความเห็นสำหรับโยบ 1:6-7 เห็นได้ชัดว่าเหล่าทูตสวรรค์ชั้นหัวหน้า ทั้งที่บริสุทธิ์และที่ล้มลงในความบาปแล้ว ต่างถูกเรียกตัวมาเข้าเฝ้าพระเจ้าเป็นประจำ การปฏิบัติเช่นนั้นอาจดำเนินต่อมาจนทุกวันนี้ ตามที่วิวรณ์ 12:10 ได้กล่าวไว้ เห็นได้ชัดว่าซาดานกำลังกล่าวโทษพวกพี่น้องต่อพระพักตร์พระเจ้าอยู่เหมือนเดิม

โยบ 2:3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาดานว่า "เจ้าได้ไต่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้

ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ" พระเจ้าเตือนความจำซาตานอีกครั้งถึงความสัตย์สุจริต และอุปนิสัยอันชอบธรรมของโยบ นอกจากนี้พระเจ้าทรงชี้ให้ซาตานเห็นว่าโยบยังคงความสัตย์สุจริตของตนไว้แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้พญามารแทบจะทำลายเขาเสีย

โยบ 2:4-6 อีกครั้งที่พญามารไม่ได้ประทับใจอะไร แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "หนังแทนหนัง คนย่อมให้ทุกอย่างที่เขาถืออยู่แทนชีวิตของเขา ด้วยคำพูดแสดงความรังเกียจเหมือนเดิม พญามารกล่าวว่าเมื่อชีวิตคนๆหนึ่งตกอยู่ในอันตราย เขาจะหันมาต่อสู้พระเจ้า เราควรหมายเหตุว่าการพุดจาอวดดีและการไม่วางตัวอย่างสำรวมมีต้นกำเนิดมาจากซาตาน พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มความสำรวม พญามารเป็นผู้ริเริ่มการพุดจาอวดดี ซาตานเป็นผู้กล่าวว่า "หนังแทนหนัง" นี่บอกเป็นนัยถึงความสะเพร่าและแม้แต่การเสียดสีประชดประชันของลิ้น จงหมายเหตุให้ดีกว่าใครเป็นผู้ริเริ่มของมัน

พญามารจึงกล่าวแก่พระเจ้าว่า 5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์" อีกครั้งที่พญามารยุยงพระเจ้าให้เล่นงานโยบ คราวนี้มันอยากเห็นสุขภาพของโยบถูกทำลาย พญามารโต้แย้งว่าเมื่อโยบสูญเสียสุขภาพของเขาไปและเผชิญกับความตาย เขาก็จะหันมาต่อสู้พระเจ้าและแช่งคำพระองค์

6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น" แม้พญามารพยายามที่จะยุยงพระเจ้าให้ทำร้ายโยบ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำร้ายโยบและมิได้ทำร้ายโยบด้วย แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระเจ้ากลับทรงอนุญาตให้ซาตานทำร้ายเขาเงื่อนไขเดียวเท่านั้นก็คือว่าซาตานจะต้องไว้ชีวิตของโยบ นี่บอกเป็นนัยว่าพญามารก็มีอำนาจและความสามารถที่จะทำให้เกิดความเจ็บป่วยแก่มนุษย์ได้ นอกจากนี้ในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความเจ็บไข้ได้ป่วยก็มักถูกเชื่อมโยงกับกิจการของพญามาร พระเยซูทรงขับพวกผีออกจากคนเหล่านั้นที่ถูกคิดว่าแค่ป่วยเท่านั้น นั่นไม่ได้บอกเป็นนัยว่าความเจ็บป่วยทุกอย่างเป็นกิจการของพญามารโดยตรง อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดจากตรงนี้และบริบทใหญ่ของ

หนังสือ โยบว่าพญามารสามารถทำลายสุขภาพฝ่ายร่างกายของคนๆหนึ่งได้เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ เราได้เข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับอำนาจและขอบเขตการปกครองของพญามาร กระนั้นเห็นได้ชัดว่าสุดท้ายแล้วพระเจ้าทรงควบคุมอยู่ พญามารไปต่อได้เท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น โยบจึงเผชิญกับการทดสอบอย่างหนักอีกระยะหนึ่ง

โยบ 2:7-8 **ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นฝีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ 8 และท่านก็เอาหินหม้อแตกขูดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า** คำที่แปลว่า **ฝี (เชคห์ฮีนิม)** หมายถึงการอักเสบและแผลพุพองต่างๆของผิวหนัง ไม่ว่าโยบเผชิญกับความทุกข์ทรมานใดในตอนนั้น เห็นได้ชัดว่ามันสร้างความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส คำที่แปลว่า **ร้าย (ราห์)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ชั่วร้าย’ หรือในบริบทนี้คือ ‘ร้ายแรง’ นอกจากนี้ฝีที่ร้ายแรงเหล่านี้ยังปกคลุมโยบตั้งแต่กระหม่อมที่ศีรษะของเขาลงไปถึงฝ่าเท้าของเขา หลังจากสูญเสียความมั่งคั่งทั้งหมดและสุขภาพของตนไปแล้ว โยบก็นั่งลงในขี้เถ้าและขูดหนองและของเหลวที่ส่งกลิ่นเหม็นซึ่งออกมาจากฝีที่นำกลิ่นเหล่านั้นที่ปกคลุมทั่วร่างกายของตน เขาถูกทำให้ถ่อมใจลงเหลือขนาด เขานั่งในความทุกข์โศกและหาทางรับมือกับชะตากรรมของตน

โยบ 2:9-10 **หากสิ่งเหล่านี้ยังไม่เพียงพอ แล้วภรรยาท่านเรียนว่า "ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ"** คุณนายโยบได้สูญเสียทุกสิ่งที่สามีมองตนมี ความมั่งคั่งและบุตรทั้งหลายของนางบัดนี้ก็จากไปแล้ว ขณะที่โยบยังคงความสัตย์สุจริตของตนไว้อยู่ นางก็รู้สึกขมขื่น นางจึงยุยงสามีของตนให้แช่งคำพระเจ้าและตายเสีย เห็นได้ชัดว่าคุณนายโยบไม่ได้มีวุฒิภาวะฝ่ายวิญญาณในระดับเดียวกับที่สามีนางมี

10 แต่ท่านตอบนางว่า "เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ" ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน โยบบอกภรรยาของเขานางพูดเหมือนพวกผู้หญิงที่หยาบช้าและชั่วร้ายในสมัยนั้น ปฏิบัติการของนางเป็นปฏิบัติกรของเหล่าคนชั่ว ทว่าโยบกลับสั่งสอนนางและเตือน

นางให้ระลึกว่าพวกเขาได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ พวกเขาจึงจะสู้ทนความทุกข์
ยากที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้น คำที่แปลว่า **ของชั่ว (ราห์)** ในบริบทนี้หมายถึงความทุกข์
ยาก พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขาแล้ว บัดนี้พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากเข้ามา
โยบจะสู้ทนความทุกข์ยากของตนโดยปราศจากความขมขื่นต่อพระเจ้า อีกครั้งที่วุฒิภาวะฝ่าย
วิญญาณและความสัตย์สุจริตของโยบปรากฏชัดเจน ดังนั้น “ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น โยบมิได้
กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน”

โยบ 2:11 คราวนี้ฉากเหตุการณ์เปลี่ยน ไปยังสิ่งที่จะครอบคลุมเนื้อหาส่วนที่
เหลือของหนังสือเล่มนี้ เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน
ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลคัดคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัด
มาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน

ข่าวเรื่องความทุกข์ยากของโยบแพร่สะพัดไป เพื่อนของเขาสามคนได้ยินเรื่องนี้และเดิน
ทางมายังบ้านของโยบ พวกเขาถูกหมายเหตุว่าเป็น (1) “เอลีฟัสชาวเทมาน” เทมานเป็นหลาน
ชายคนหนึ่งของเอซาวและอยู่ในเขตแดนของเอโดม ตรงนี้เป็นข้อบ่งบอกว่าโยบอาจอยู่ในสมัย
หลังๆกว่าเดิม หากเอลีฟัสสืบเชื้อสายมาจากเอซาว โยบก็ต้องอยู่ในสมัยหลังๆมากกว่า อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม อาจมีเทมานคนหนึ่งอยู่ก่อนหน้านั้นก็ได้ ความหมายโดยทั่วไปของคำว่า ‘เทมาน’ คือ ‘ทิศ
ใต้’ เพื่อนคนที่สองของโยบคือ (2) “บิลคัดคนชูอาห์” ชื่อ ชูอาห์ มีความหมายว่าความมั่งคั่ง บุตร
ชายคนหนึ่งของอับราฮัมมีชื่อว่าชูอาห์แม้ชื่อนี้อาจมีความหมายทั่วไปว่าความมั่งคั่ง ดู ปฐมกาล
25:2 เพื่อนคนที่สามของโยบคือ (3) “โซฟาร์ชาวนาอาเมห์” ไม่มีแหล่งข้อมูลจริงๆเกี่ยวกับชายผู้
นี้ ชื่อของเขามีความหมายตรงตัวว่า ‘นกกระจอกที่น่าอภิมรย์’

เพื่อนสามคนนี้มาเพื่อไว้ทุกข์และปลอบประโลมโยบ ข้อความตรงนี้บันทึกว่าพวกเขาได้
นัดเจอกันก่อนจากนั้นค่อยไปหาโยบด้วยกัน

โยบ 2:12-13 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็ปลั่งเสียงร้องไห้
ต่างก็ฝึกเสื้อคลุมของตน และขัดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ความหมาย

ตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้จะถึงโยบ (อาจในบ้านของเขาหรือขณะที่เขานั่งอยู่กลางแจ้ง) พวกเขาก็จำเขาไม่ได้ แต่เมื่อพวกเขาดูออกว่าชายผู้ตกอยู่ในสภาพน่าเวทนาที่อยู่ต่อหน้าพวกเขาคือโยบ พวกเขาก็ร้องไห้เสียงดัง ในธรรมเนียมปฏิบัติของสมัยนั้น พวกเขาฉีกเสื้อผ้าของตนและซัดผงคลีดินขึ้นไปในอากาศและเหนือศีรษะของตน ซึ่งบ่งบอกถึงความโศกเศร้าเสียใจของพวกเขาในเรื่องเพื่อนของพวกเขา

13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก เห็นได้ชัดว่าธรรมเนียมของสมัยนั้นก็คือการไว้ทุกข์ต้องกินเวลาเจ็ดวัน ข้อความที่บันทึกไว้ที่นี่ไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยว่าพวกเขานั่งโดยไม่หยุดเลยเป็นเวลาเจ็ดวัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เพื่อนเหล่านี้ของเขาย่อมลุกขึ้นและจัดการกิจธุระต่างๆในชีวิตประจำวันตามปกติ แต่มานั่งกับโยบทุกวัน

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาตกตะลึง พวกเขารู้จักโยบในฐานะชายคนหนึ่งที่ได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์และได้รับการอวยพรจากพระองค์ บัดนี้เขาตกอยู่ในสภาพน่าสังเวชเช่นนี้ได้อย่างไร พวกเขาตกตะลึงยิ่งนัก ดังนั้นไม่มีใครพูดอะไรสักคำเดียว นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลาไว้ทุกข์ด้วย อย่างไรก็ตามที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า เพื่อนสามคนนี้พูดอะไรไม่ออก พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงยอมให้เพื่อนคนหนึ่งของตนเจอกับความทุกข์เช่นนี้ได้หลังจากที่เขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเขาขนาดนั้น

ภาพรวมของโยบ 3: บทที่ 3 ขึ้นต้นด้วยคำสนทนาระหว่างโยบกับเอลีฟัสชาวเทมาน โยบพรรณนาให้เพื่อนของเขาฟังเกี่ยวกับความทุกข์ใจและความสับสนงุนงงของตน

โยบ 3:1-12 โยบเปล่งเสียงร้องอันโศกเศร้า โดยสาปแช่งคืนนั้นที่เขาปฏิเสธนิधि และวันที่เขาถือกำเนิด ต่อมาโยบอ้าปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน

2 และโยบว่า 3 "ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า 'ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั้นด้วย เท่าที่โยบเข้าใจ เขาปรารถนาให้ตนมิได้เกิดมาเลย เพราะความทุกข์ของเขาเพิ่มขึ้นเหลือเกิน

เขากล่าวต่อไปว่า 4 ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น 5 ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทะมึนแห่งวันนั้นทำให้มันหวาดกลัว 6 คืนนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้มันเข้าเป็นส่วนในเดือนต่อไปเลย 7 ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันชื่นบานได้ยินในคืนนั้น เขายังสาปแช่งคืนนั้นที่บิดามารดาของเขาได้ปฏิสนธิเขาในการหลับนอนของพวกเขาด้วย

เขาแช่งคำวันที่เขาเกิดมาต่อไป 8 ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคืนนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่งเสียงร้องคร่ำครวญ 9 ขอให้ดาวเวลารุ่งสางของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่างแต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า 10 เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า 11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป 12 ทำไมหัวเข่าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด

โยบ 3:13-19 หลังจากถูกทำให้ปฏิสนธิและคลอดออกมาแล้ว จากนั้น โยบก็ปรารถนาว่าตนน่าจะตายเสียหลังจากเกิดมาเลย ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับแล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่ 14 กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง 15 หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน 16 หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้จริงซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง เหมือนกับที่บรรดากษัตริย์และพวกเจ้านายมีชีวิตอยู่และก็ตายเสีย โยบก็บอกว่าตนน่าจะตายตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาหรืออย่างน้อยก็ตายเสียหลังจากถูกคลอดออกมาไม่นาน

17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดิ้นรน และที่นั่นผู้ที่เหนื่อยอ่อนได้หยุดพัก 18 ที่นั่นผู้ถูกจำจองก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่ 19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็น

อิสระพ้นจากนายของเขา หลังจากเอ่ยปากแล้วว่าตนน่าจะตายๆ ไปเสีย โยบก็ออกความเห็นต่อไปเกี่ยวกับความตาย โยบกล่าวจากมุมมองของมนุษย์และหมายเหตุว่าในความตายพวกคนชั่วก็ไม่สร้างความลำบากอีกต่อไป ในความตายคนที่เหนือล้ำก็ได้หยุดพัก พวกนักโทษไม่ได้ยินเสียงของผู้คุมที่บีบบังคับอีกต่อไป พวกคนรับใช้ก็เป็นอิสระจากนายของตน และสุดท้ายแล้วด้วยความเท่าเทียมกันอย่างลึกซึ้ง โยบหมายเหตุว่าในความตาย “ผู้ใหญ่และผู้ย่อยก็อยู่ที่นั่น” ยอห์นใช้ภาษาล้ำๆ กันในวิวรณ์ 20:11 ในการพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ต่อหน้าการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว แน่ทีเดียวคนทั้งปวงเท่าเทียมกันในความตาย

โยบ 3:20-22 จากนั้น โยบก็ใคร่ครวญว่าทำไมคนเหล่านั้นที่ทุกข์ใจถึงยังมีชีวิตอยู่ต่อไป โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจมขื่นได้รับชีวิต **21** ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหลุมมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ **22** ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ โยบจึงปรารถนาให้ตนตายไปเสีย

โยบ 3:23-26 โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กันไว้ **24** เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย **25** เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า อาจเป็นได้ว่าตรงนี้ โยบพูดถึงความกลัวของตนที่ว่าบุตรทั้งหลายของเขาจะทำบาปและถูกพระเจ้าพิพากษา ดู โยบ 1:5 หรือในอีกแง่หนึ่ง โยบอาจกำลังหมายถึงภัยพิบัติเหล่านั้นโดยรวมที่เกิดแก่เขา

ไม่ว่าในกรณีใดเขาก็ยอมรับสภาพว่า **26** ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมาณก็มาหา" คำที่แปลว่า ข้าไม่สบายใจเลย (ชอว์ลอร์) มีความหมายง่ายๆ ว่า ‘ความปลอดภัย’ คำที่แปลว่า ข้าไม่ได้หยุดพัก (ชอว์คัท) มีความหมายง่ายๆ ว่า ‘การหยุดพัก’ ในแบบเดียวกันคำที่แปลว่า ทั้งข้าก็ไม่สงบ (นุอ์คัท) มีความหมายง่ายๆ ว่า ‘เสียบ’ คำว่าไม่เหล่านี้ถูกเหล่านักแปลใส่เข้ามาเพื่อเป็นเครื่องมือตีความอย่างหนึ่ง ประเด็นของโยบก็คือว่า ก่อนหน้านั้น

เขาอยู่ในความปลอดภัย การหยุดพัก และความสงบเมื่อความทุกข์ลำบากเข้ามาโจมตีอย่าง
ฉับพลัน นี่เป็นสาเหตุของความทุกข์ใจของเขา

ภาพรวมของโยบ 4: บทถัดไปนี้เป็นคำตอบกลับของเอลีฟัสคน Teman ที่มีต่อคำร้องทุกข์
อันขมขื่นของ โยบ ประเด็นพื้นฐานของเขาก็คือว่า โยบกำลังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาได้หว่านลงไป กล่าว
อีกนัยหนึ่ง โยบมีความผิดในเรื่องความบาปและกำลังถูกพิพากษาเพราะเหตุนั้น

โยบ 4:1-2 จากนั้นเอลีฟัสชาว Teman ก็ตอบและกล่าวว่า 2 "ถ้าจะลองพูดสัก
คำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ หลังจากได้ยินคำบ่นอันแสนเศร้าของ โยบ เอลี
ฟัสก็ถามว่า "ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม เห็นได้ชัดว่าเอลีฟัสรู้ว่าสิ่งที่ตนจะกล่าว
จะทำให้โยบไม่พอใจ จากนั้นเขากล่าวเสริมว่า ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ เขาตั้งใจว่าจะพูด
ความเห็นของตนอยู่ดี

โยบ 4:3-6 เอลีฟัสเตือนความจำ โยบเกี่ยวกับคุณธรรมต่างๆของเขา ดูเถิด
ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง 4 ถ้อยคำของท่าน
หนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเข้าที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง โยบได้ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่
อยู่รอบตัวเขาซึ่งต้องการความช่วยเหลือ เขาได้ให้กำลังใจคนเหล่านั้นที่ท้อแท้ เขาได้ช่วยเหลือ
คนเหล่านั้นที่ทุกข์ใจ เขาได้ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่อ่อนแอ เขามีคำพยานชีวิตที่แสนวิเศษจริงๆ
พระเจ้าทรงทราบเรื่องนี้ดีดังที่หมายเหตุไว้ในบทที่ 1 เพื่อนๆของเขาก็ทราบเรื่องนี้เช่นกัน

5 แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ เอลี
ฟัสเข้าประเด็นของตนทันทีและไม่แสดงความเห็นใจใดๆแล้ว ด้วยคำพูดที่มากมาย เขากล่าว
หาโยบว่าไม่สามารถรับมือกับความทุกข์ลำบากได้เหมือนคนอื่นๆ เมื่อภัยพิบัติบังเกิดแก่เขา เขาก็ยอมรับมันไม่ได้

6 ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดี

รอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนแล้ว ด้วยถ้อยคำมากมาย เอลีฟัสถามคำถามที่ว่า ท่านไม่ได้กำลังได้รับ สิ่งที่ท่านสมควรได้รับจริงๆหรือ

โยบ 4:7-8 เอลีฟัสถามอย่างปราศจากความเห็นอกเห็นใจใดๆว่า **ข้าขอร้อง** ให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า **ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพินาศหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน** เขา เข้าประเด็นของตนเลย คนทั้งหลายที่ไม่มีความผิดยอมไม่เคยถูกพิพากษาและคนชอบธรรมก็ไม่เคยถูกตีสอนเช่นกัน คำกล่าวโทษของเพื่อนผู้คิดว่าตัวชอบธรรมคนนี้ก็คือนั่น โยบไม่ได้เป็นคน ชอบธรรมอย่างแท้จริง เขากำลังถูกพิพากษาเพราะความบาปลับๆ (การคิดหาเหตุผลของเขานั้น ผิดอย่างแน่นอนเพราะว่าบางครั้งพระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้ความทุกข์ลำบากเกิดขึ้นกับผู้ชอบธรรม)

ถึงกระนั้น เอลีฟัสก็ประกาศอย่างคนน่าเกลียดใส่ว่า **8 ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่โลภความ** ชั่วช้า **และหวาดความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น** ประเด็นของเขาก็เข้าใจง่าย เราเกี่ยวข้องกับเรา หว่าน เขาจึงยกเหตุผลว่าเพราะโยบกำลังเกี่ยวความยากลำบาก เขาจึงต้องหวาดความบาปที่ร้ายแรงไว้อย่างแน่นอน

โยบ 4:9-11 เอลีฟัสพูดจาวางท่าเหมือนคนน่าเกลียดใส่ต่อไป เขาหมายเหตุว่า **พระเจ้าทรงพิพากษาเหล่าคนบาป เขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วย** **ลมแห่งพระนาสิกของพระองค์** เขาหมายเหตุความจริงหนึ่งและนั่นก็คือ **พระเจ้าจะทรงพิพากษา** **เหล่าคนบาปในท้ายที่สุด**

จากนั้น ‘เพื่อน’ ผู้ปราศจากความสงสารคนนี้ก็ยกภาพประกอบหนึ่งของการที่พวกสิงโต ได้รับของหวานอันยุติธรรมของพวกมันในกาลอันเหมาะสม **10 เสียงคำรามของสิงโต และเสียง** **ของสิงโตดุร้าย และฟันของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว** **11 สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ และลูก** **ของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป** พวกสิงโตอาจกินสัตว์อื่นเป็นเหยื่อ แต่สุดท้ายแล้วพวก มันก็ได้รับสิ่งที่พวกมันสมควรได้รับ

โยบ 4:12-16 เอลีฟัสจึงอ้างว่าตนมีนิมิตหนึ่งซึ่งในนิมิตนั้นพระเจ้าทรงเปิดเผย
แก่เขาถึงความจริงที่ประยุกต์ใช้ได้กับความทุกข์ลำบากของโยบ มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเจี๊ยบๆ หู
ของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น 13 ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท
14 ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวฉัน ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน เขาจึง
อ้างว่าตนได้รับนิมิตที่น่ากลัวคืนหนึ่ง

ในนิมิตนั้นเขาอ้างว่า 15 มีวิญญาณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขนที่เนื้อของข้าลุกชัน
16 องค์นั้นนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้นไม่ได้ มีลักษณะอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า
เจี๊ยบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า เหมือนพวกนิกายพื้นเทคอสต์หรือคาริสมาติกในปัจจุบัน เอลี
ฟัสอ้างว่าวิญญาณองค์หนึ่งให้การเปิดเผยพิเศษแก่เขาในคืนหนึ่ง (ไม่มีคำถามเลยว่าเรื่อง
ทั้งหมดของโยบได้รับการคลไจจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ไม่มีอะไรรับประกันว่าทุกสิ่งที่คุณ
อย่างเอลีฟัสกล่าวเกิดขึ้นจริงๆอย่างที่เขากล่าวอ้าง ไม่มีคำถามเกี่ยวกับความจริงแท้ของพระ
วณะของพระเจ้า มีคำถามเกี่ยวกับความจริงแท้ของเอลีฟัสกับเพื่อนๆของเขา)

โยบ 4:17-21 ในนิมิตของเขา เอลีฟัสอ้างว่าวิญญาณองค์หนึ่งกล่าวแก่เขาว่า
‘มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้
หรือ คำตอบของคำถามทั้งสองข้อนี้ชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีใครชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้า เอลีฟัส
กล่าวหาโยบว่าเขาคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรม เขากล่าวหาโยบว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด

เอลีฟัสกล่าวต่อไปว่า 18 คุณเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และ
ทูตสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เขาใจ 19 ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสัก
เท่าใด รากฐานของเขาอยู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด เอลีฟัสยกเหตุผลดังนี้: ถ้า
พระเจ้าไม่ทรงวางพระทัยในเหล่าผู้รับใช้ในสวรรค์ของพระองค์ (และแม้กระทั่งบางองค์ที่ล้มลง
ในความบาปแล้วด้วย) พระองค์จะยิ่งวางพระทัยในมนุษย์ที่ตายได้น้อยกว่านั้นสักเท่าใด มนุษย์
ถูกสร้างขึ้นจากผงคลีดินและเขาจะกลับคืนสู่ผงคลีดินอีก มนุษย์นั้นเปราะบางเหลือเกินจนถึง
ขนาดที่ว่าสักวันหนึ่งเขาจะถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด

เอลีฟัสเสริมอีกว่า 20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพินาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ 21 สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา" มนุษย์ซึ่งเป็นเหมือนตัวมอดก็ถูกทำลายในความตายอยู่ทุกวัน พวกเขาตายโดยไม่ถูกระลึกถึง พวกเขาตายไปโดยทิ้งสง่าราศีหรือสติปัญญาไว้ข้างหลัง

ประเด็นที่สำคัญกว่าของเอลีฟัสก็คือว่าโยบมีความผิดในเรื่องความบาปที่ไม่มีใครรู้ ในมุมมองของเอลีฟัส แม้โยบยอมรับว่าตนเป็นคนชอบธรรม มันก็เป็นการคิดว่าตัวชอบธรรมและเป็นการหน้าซื่อใจคด พระเจ้าไม่ทรงวางพระทัยในตัวเขา ดังนั้นโยบจะตายและไปสู่ความเสื่อมสูญเหมือนคนอื่นๆ ทั้งปวง 'คำหุนใจ' ของ 'เพื่อน' คนนี้ช่างหุดหู่จริงๆ

ภาพรวมของโยบ 5: คำเทศนาอันขุ่นเคืองของเอลีฟัสที่มีแก่โยบดำเนินต่อไป ประเด็นที่สำคัญของเขาก็คือว่าความโง่เขลาของโยบเองนำภัยพิบัตินี้มาสู่ตัวเขา

โยบ 5:1-2 เอลีฟัสท้าทายโยบดังต่อไปนี้ "ร้องเรียกเดี๋ยวนี้ซิ มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด 'เพื่อน' ที่อวดดีคนนี้จะยื่นคະຍໂຍບให้ือฐิฐานต่อพระเจ้า เขาบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าจะไม่ทรงสดับฟังเขาหรือตอบ นอกจากนี้เขาบอกว่าโยบไม่อาจหันไปทางไหนได้อีก แต่เป็นความจริง แต่ความคิดพลาดของเอลีฟัสก็มีรากเหง้าอยู่ในสันนิษฐานของเขาที่ว่าโยบกำลังทนทุกข์เพราะความบาปลับๆ

2 แน่ละ ความโกรธฆ่าคนโสดและความริษยาฆ่าคนเขลา อีกครั้งที่เอลีฟัสบอกว่าโยบกำลังได้รับผลแห่งการกระทำของตน ภัยพิบัติของเขาเป็นผลมาจากความบาปลับๆ

โยบ 5:3-7 เอลีฟัสพูดถึงคนโง่ที่ตนได้เห็นอย่างคนน่าเลื่อมใส ข้าเคยเห็นคนโสดหยิ่งร่า แต่ทันใดนั้นเขาก็แข่งที่อาศัยของเขา เขาได้เห็นคนโง่เจริญขึ้นเพียงเพื่อที่จะตกต่ำลง เอลีฟัสจึงแข่งพวกเขาอย่างเห็นว่าตนชอบธรรม โดยคิดเอาเองว่าพวกเขามีความผิดในเรื่องบาป (เขากำลังทำแบบเดียวกันนี้กับโยบ)

4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบบังคับที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วย
เขาให้พ้นได้ 5 ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และ
คนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา เอลีฟัสพูดจาวางท่าเกี่ยวกับการที่การพิพากษา
ย่อมาถึงพวกคนเขลา (นั่นคือ คนที่บาปหนา)

จากนั้นเขาก็เริ่มกล่าวถึงเรื่องต่างๆ ไปมากขึ้น โดยหมายเหตุว่า 6 เพราะความทุกข์ใจมิได้
มาจากผงคลี หรือความยากลำบากงอกออกมาจากดิน 7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก
อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน เอลีฟัสพยายามที่จะเสนอประเด็นว่ามนุษย์โดยทั่วไปเกิดมา
เพื่อมีความยากลำบากอย่างแน่นอนพอๆกับที่ประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน เขาจึงให้คำแนะนำโย
บอย่างคนนำเลื่อมใสและอย่างเห็นว่าเป็นตัวเองชอบธรรม

โยบ 5:8-16 พร้อมกันนั้นเอลีฟัสก็เสนอคำแนะนำที่น่าเลื่อมใสอีกประการแก่
โยบ ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า ‘เพื่อน’ ผู้วางท่าคนนี้เสนอ
แนะว่าสิ่งที่โยบควรทำจริงๆก็คือ อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับคำ
แนะนำนั้น แต่เมื่อพิจารณาผู้ให้คำแนะนำแล้ว มันก็เจือไปด้วยความหน้าซื่อใจคด

จากนั้นเอลีฟัสก็เอ่ยคำพูดซ้ำซากที่น่าเลื่อมใสเกี่ยวกับพระเจ้าเพิ่มเติมอีก 9 ผู้ทรงกระทำ
การใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน 10 พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดิน
โลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา 11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็
ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย 12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาจะได้ทำไม่
สำเร็จ 13 พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็
สิ้นลงโดยด่วน 14 เขาประสบความมืดในเวลากลางวัน และคล่าไปในที่เที่ยงวันเหมือนอย่างกลาง
คืน 15 แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง
16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน

สิ่งที่เอลีฟัสกล่าวนั้นไม่ใช่เรื่องแย่อย่างไรก็ตาม คำเทศนาจากนักเทศน์ที่คิดว่าตัวชอบ
ธรรม หน้าซื่อใจคด และปรนนิบัติตัวเองก็มีน้ำหนักน้อยมาก คำเทศนาของเอลีฟัสก็เป็นเช่นนั้น

โยบ 5:17-22 จากนั้นเอลีฟัสก็เอ่ยคำพูดหนึ่งที่เป็นความจริง ดูเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงติเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เอลีฟัสเข้าใจถูกต้องอยู่เรื่องหนึ่ง การแก้ไขที่เป็นการติสอนของพระเจ้านั้นย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราเอง ความจริงนี้ถูกพบในหลายแห่งทั่วพระคัมภีร์ เช่น เพลงสดุดี 94:12, สุภาษิต 3:11 และฮีบรู 12:5 อย่างไรก็ตามความผิดพลาดของเอลีฟัสก็มีอยู่ต่อไปในการคิดเอาเองว่าโยบกำลังทนทุกข์กับการติสอนของพระเจ้า เขาจึงกล่าวต่อไปพร้อมกับข้อสันนิษฐานที่ผิดนั้น

18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์โยบตี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา **19** พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน **20** ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอาวุธของดาบ **21** จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง **22** ท่านจะเยาะการทำลายและการกันดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าเดิน คำเทศนาของเอลีฟัสที่มีแก่โยบจึงดำเนินต่อไปพร้อมกับความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับการกระทำกิจของพระเจ้า สิ่งที่เขาว่านั้นเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม มันถูกเจือด้วยการสันนิษฐานที่ผิดของเขาและการคิดว่าตัวเป็นคนชอบธรรมของเขาเอง ประเด็นพื้นฐานของเขาก็คือว่า ถ้าโยบจะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้น พระเจ้าก็จะทรงช่วยเขาให้พ้น

โยบ 5:23-27 การยกเหตุผลของคำแนะนำของเอลีฟัสที่มีแก่โยบก็คือว่า ถ้าเขาจะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ พระเจ้าก็จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากของเขา เขาแนะนำโยบต่อไปอีกว่าถ้าโยบจะแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าเช่นนั้น ท่านจะพันมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน ในการแสวงหาพระเจ้าเช่นนั้น เอลีฟัสคาดการณ์ว่าเมื่อนั้นจะไม่มีใครทำร้ายโยบได้ แม้แต่อาณาจักรสัตว์ก็จะอยู่อย่างสันติกับเขา

หากโยบจะปฏิบัติตามคำแนะนำของเอลีฟัส เขาก็กล่าวว่าเมื่อนั้น 24 ท่านจะทราบว่
เต็นท์ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดพลาด 25 ท่าน
จะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดิน
โลก 26 ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู สาระ
สำคัญของสิ่งที่เอลีฟัสกล่าวก็คือว่า ถ้าโยบตั้งใจฟังคำแนะนำของเขา พระเจ้าก็จะทรงทำให้เขา
เจริญขึ้นอีกและเขาจะสิ้นชีวิตในวัยชราในความมั่งคั่ง

พร้อมกันนั้นเอลีฟัสกล่าวปิดท้ายอย่างคนนำเลื่อมใส่ว่า 27 "ดูเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เรา
ตรงออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของตนเถิด" เท่าที่เอลีฟัสเข้าใจ เขา
ได้ค้นคว้าเรื่องดังกล่าวและมาถึงข้อสรุปต่างๆข้างบน ดังนั้น ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์
ของโยบเอง – หรือเอลีฟัสก็คิดเช่นนั้น

*ภาพรวมของโยบ 6: บทถัดไปนี้เป็นคำวิงวอนอันไพเราะของโยบเพื่อขอความสงสาร
จากเอลีฟัสเพื่อนผู้ไร้หัวใจของเขา มันมีความไพเราะในการร้องขอของมัน*

โยบ 6:1-3 แล้วโยบตอบว่า 2 "โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และ
เอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราหูก 3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำ
พูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด

ด้วยความน่าเวทนายิ่งนัก โยบร้องขอให้ใครสักคนเข้าใจความทุกข์โศกและภัยพิบัติที่เขา
เผชิญ หากพวกเขาเข้าใจ พวกเขาจะรู้ว่าภาระของเขาหนักยิ่งกว่าทรายแห่งทะเล แต่คำวิงวอน
ขอความเข้าใจของเขาก็ถูกเพื่อนๆที่ไร้ความสงสารของเขากลืนลงไปเสีย ฝ่ายหลังไม่มีความ
เข้าใจเลยถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ที่นี่

โยบ 6:4-7 โยบพรรณนาอย่างสะเทือนอารมณ์ต่อไปถึงความทุกข์ลำบากของ
ตน เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าดื่มพิษของมัน ความน่า

หวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวเข้ใส่ข้า โยบไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องเจอกับสิ่งที่เขากำลังเจอ
อยู่ที่นี่ เขาได้แต่สันนิษฐานว่าพระเจ้ากำลังเล่นงานเขาอยู่ (เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้แต่โยบก็ไม่
เข้าใจการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณที่กำลังเกิดขึ้นระหว่างพระเจ้ากับซาตาน)

5 ลาปาร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัชผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ คำตอบที่มีต่อทั้งสอง
คำถามนี้คือ ‘ไม่’ ประเด็นของโยบก็คือว่า เขาคงไม่อ่อนวอนขอความเห็นใจหากเขาพอใจกับคำ
ตอบของเอลีฟัส

6 จะรับประทานสิ่งที่จืดโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือไขขาวมีรสอะไรบ้าง โยบถามคำถาม
อีกสองคำถามที่มีคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว คำตอบที่มีต่อทั้งคำถามสองนั้นคือ ‘ไม่’ เหมือนเดิม

7 สิ่งที่ดีใจของข้าไม่ยอมแคะตังนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า สิ่งเหล่านั้นที่
ถูกกล่าวถึงในข้อที่แล้วคือสิ่งที่เขาคงจะปฏิเสธในยามที่เขาอยู่ในความเจริญ แต่บัดนี้สิ่งเหล่านั้น
คืออาหารของเขา

โยบ 6:8-10 โยบจึงร้องออกมาว่า โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอ
พระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า คำขอนั้นก็คือ 9 ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขยี้
ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย โยบจะไม่ยอมฆ่าตัว
ตาย แต่เขาได้ขอพระเจ้าให้ทรงทำเช่นนั้น กระนั้นเห็นได้ชัดว่ามันไม่ใช่พระประสงค์ของ
พระเจ้า โยบคิดว่าเมื่อเขาตายไป 10 นี้จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความ
ทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวณะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น
โยบคิดว่าความตายจะยุติความทุกข์โศกของเขา หากความตายกำลังเข้ามาใกล้ เขาก็จะทำใจให้
เข้มแข็งและเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเผชิญกับมัน กระนั้นเขาก็ประกาศว่าตนได้ให้การเกี่ยวกับ
พระวณะของพระเจ้าแล้ว จึงสังเกตว่าโยบพรรณนาถึงพระเจ้าว่าทรงเป็น “องค์ผู้บริสุทธิ์นั้น”
แม้กระทั่งในยุคสมัยก่อนจะมีชนอิสราเอล พระเจ้าก็ทรงเป็นที่รู้จักในฐานะองค์ผู้บริสุทธิ์นั้น ต่อ
มาพระองค์จะทรงถูกเรียกว่าองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรง
เป็นที่รู้จักในฐานะผู้บริสุทธิ์ต่อประชาชนของพระองค์เสมอมา

โยบ 6:11-14

โยบอ้อนวอนขอความสงสารจากเพื่อนๆของเขาอีกครั้ง ข้ามี

กำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า 12 กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ 13 ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ ในถ้อยคำที่ไพเราะ โยบอ้อนวอนว่าตนไม่มีพลังกำลัง แล้วเขาจะมีชีวิตยืนยาวต่อไปทำไม วลีที่ว่า “ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ” อาจแปลได้ว่า ‘ความช่วยเหลือของข้าอยู่ในตัวข้าหรือ’ วลีสุดท้าย “ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ” แปลได้ว่า ‘ปัญญาได้ถูกขับไปให้พ้นจากข้าแล้ว’ ประเด็นของโยบก็คือว่า พลังกำลัง ความช่วยเหลือและสติปัญญาของเขาได้จากไปเสียหมดแล้ว เขาแสวงหาแต่ความตายและความเวทนาสงสารจากเพื่อนผู้ไร้ความเวทนาสงสารของเขา

14 บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โยบทักท้วงว่าผู้ที่เจ็บช้ำควรได้รับความสงสารจากเพื่อนของตน ตรงกันข้ามเอลิฟัสได้ทอดทิ้งความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการไม่แสดงความสงสารแก่โยบ

โยบ 6:15-21

โยบจึงโจมตีความสัจซื่อของเหล่าคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของเขา พี่น้องของข้าทรยศอย่างลำธาร อย่างลำธารที่น้ำไหลล้น 16 ซึ่งดำไปเหือดด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น 17 เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน 18 หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขายิ่งไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ โยบคิดว่าเพื่อนๆของเขาจะเป็นเหมือนลำธารที่เย็นสดชื่น แต่ปรากฏว่าพวกเขาทำให้เขาหมดกำลังใจเหลือเกิน เหมือนลำธารที่เหือดแห้งไป หรือเย็นจัดจนกลายเป็นน้ำแข็งและหิมะ หรือหายไปในฤดูร้อน เพื่อนๆของเขาก็ไม่ได้ให้กำลังใจเขาเลย

19 หมู่คนเดินทางของตำบลเทมามองดู คนเดินทางของเมืองเชบารอคอยหมู่คนเหล่านั้น 20 เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องระอายใจ 21 เพราะบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว โยบเปรียบว่าตัวเองเป็นเหมือนพวกพ่อค้าแห่งอาระเบียที่หวังว่าจะขายสินค้าของตัวเอง กระนั้นเมื่อไม่มีใคร

ชื่อของๆพวกเขา พวกเขา ก็ผิดหวังยิ่งนัก พวกเขา เพื่อนแต่ปากของเขาได้นำความผิดหวังที่คล้ายกัน มาสู่เขา พวกเขาไม่ได้ให้กำลังใจอะไรแก่โยบเลย

โยบ 6:22-23 โยบถามว่า ข้าพเจ้าว่า `ขอของกำนัลข้าหน่อย' หรือ `ขอสินบนจาก ทรัพย์สินของท่านให้ข้า' 23 หรือว่า `ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า `ขอไล่ข้าจาก มือของผู้มีอำนาจ' หรือ โยบมิได้ถามคำถามเหล่านี้แก่พวกเพื่อนๆของเขาเลยและพวกเขาต่างก็ ทราบดี ประเด็นของเขาก็คือว่าเขามีได้เชิญพวกเขา มา พวกเขาмаกัันเอง เขามีได้ขอความช่วยเหลือ จากพวกเขา แต่ขอเพียงการปลอบใจ

โยบ 6:24-27 ตรงกันข้ามโยบกลับตำหนิเพื่อนๆที่ไร้ความสงสารของเขา สอน ข้าซี และข้าจะเจียบ ขอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน คำตอบของเขาก็คือว่า แสดงให้ข้าเห็นสิ ว่าข้าได้ทำบาปตรงไหนและข้าจะเจียบเสีย แสดงให้ข้าเห็นความผิดพลาดของข้าอย่างเจาะจงเลย สิ

25 คำชื้อตรงมีอำนาจมากจริงๆ ความจริงย่อมมีพลังมาก การพูดให้ตรงประเด็นก็เหมือน การตอกตะปูตรงหัวของมัน กระนั้น โยบก็ถามว่า แต่คำติเตียนของท่านติเตียนอะไร คำเทศนา ของเอลีฟัสมิได้พิสูจน์อะไรเลย เห็นได้ชัดว่ามันไม่มีประโยชน์อันใด

โยบจึงกล่าวคำตำหนิของตนต่อไป **26** ท่านคิดว่าท่านติเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำ ปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม ประเด็นของโยบก็คือว่า: ทั้งหมดนี้คือคำกล่าวหาของพวก ท่านที่ปรักปรำข้าหรือ โยบจนตรอกในสภาพของตน แต่เพื่อนของเขาเป็นเหมือนลมแรง – ลม ร้อน

27 เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบอดักจับเพื่อนของท่าน โยบถือว่า ตัวเองเป็นเหมือนลูกกำพร้าพ่อ – อ่อนแอ และกระนั้นพวกเขาก็มุ่งที่จะรุมกิน ไต่เอาและขูดหลุมแห่งความท้อใจมากขึ้นอีกซึ่งเขาคกลงไปได้

โยบ 6:28-30

โยบจึงกล่าวปิดท้ายคำวิงวอนส่วนแรกของตน **ฉะนั้นบัดนี้** ขอม

องดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามูสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน คำที่แปลว่า ความพอใจ (ยอว้อล) ในบริบทนี้และ โครงสร้างนี้ (ฮิฟิด) มีความหมายด้วยว่า 'เห็นพ้อง' โยบจึงวิงวอนพวก คนที่กล่าวโทษเขาให้เห็นพ้องกับเขา เพราะว่าถ้าเขาโกหก มันก็จะเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่พวกเขา

29 ขอทีเถอะ ขอหันคิดใหม่ อย่าทำความชั่วซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรม อยู่ ความหมายก็คือว่า จงกลับเสียจากความเห็นที่ผิดๆของท่านเกี่ยวกับตัวข้า อย่าคิดว่าความ บาบอยู่ในตัวข้า จงกลับคืนสู่การให้ความเคารพแก่ข้าในฐานะคนชอบธรรมคนหนึ่ง

30 มีความชั่วซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ โยบทักท้วงว่าไม่มีความบาปในปากของเขา นอกจากนี้เขาดามว่า **ข้าไม่รู้ถึงรศภัยพิบัติหรือ** " เขารู้ว่าอะไรถูกผิด สาระสำคัญของคำตอบของ โยบก็คือว่าเขามีได้ทำบาป เขามีได้หลอกลวงเพื่อนๆของเขา และเขารู้ว่าอะไรผิดถูก

ภาพรวมของโยบ 7: โยบแก้ต่างให้ตัวเองต่อไปต่อหน้าเอลิฟัส อย่างไรก็ตาม บัดนี้เขา เสนอคำวิงวอนของตนต่อพระเจ้าเอง

โยบ 7:1-6

"มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่

เหมือนชีวิตของลูกจ้างดอกหรือ คราวนี้โยบหันความสนใจของตนไปยังพระเจ้า แม้ว่าเอลิฟัสยัง อยู่ต่อหน้าเขาอย่างแน่นอน คำวิงวอนของเขาก็หันไปหาพระเจ้า ความคิดที่สำคัญตรงนี้ก็คือว่า พระเจ้ามิได้ทรงกั้นเขตแดนของชีวิตมนุษย์ไว้แล้วหรือ วันคืนของเขาไม่ได้เปรียบเทียบเหมือนสัญญา จ้างกับลูกจ้างคนหนึ่งหรือ นี่บอกเป็นนัยถึงคำวิงวอนให้พระเจ้ายกเลิกสัญญาจ้างแห่งชีวิตของ พระองค์กับโยบ

2 เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเง และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของ ตน เหมือนลูกจ้างคนหนึ่งคอยทำเวลาเลิกงานและเช็คค่าจ้างของตน โยบก็โทษหาที่จะไปยัง สวรรค์ **3** เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความนำ

อิดโรยแก่ช้ำ ตรงนี้เป็นเบาะแสแรกเกี่ยวกับว่าความทุกข์ยากของโยบกินเวลายาวนานเท่าใด หลายเดือนผ่านไปแล้วนับตั้งแต่ภัยพิบัติต่างๆของเขาได้เกิดขึ้นแก่เขา กระนั้นเขาก็แสวงหาความหวังจากพระเจ้า

4 เมื่อข้านอนลง ข้าว่า 'เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป' และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า คำคืนทั้งหลายของเขานั้นยาวนานและไม่มีการหยุดพัก 5 เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หน้าของข้าแข็งขึ้น แล้วก็น่ารังเกียจ เราได้เข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานส่วนตัวของเขา เขาทนทุกข์จากแมลงจำพวกเหาหรือโลน แผลพุพองปกคลุมทั่วร่างกายของเขา

6 วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง แม้คืนทั้งหลายของเขาผ่านไปอย่างเชื่องช้า โดยรวมแล้ววันทั้งหลายของเขาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับความจำเจที่สิ้นหวัง

โยบ 7:7-11 โยบจึงร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างน่าเวทนา โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย ชีวิตของเขาเป็นเหมือนสายลมที่ผ่านมาและผ่านไปสู่การลืมเลือน เขาคิดว่าเขาจะไม่ได้เห็นสิ่งดีอีกเลย

8 ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์อีกต่อไป โยบคาดการณ์ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงเห็นเขาอีกต่อไป เพราะเดี๋ยวเขาก็จะตายแล้ว ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว 9 เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มิได้ขึ้นมาฉันนั้น เขาเปรียบว่าการมีตัวตนของเขาเป็นเหมือนเมฆก้อนหนึ่งที่ปรากฏจากนั้นก็หายวับไป ชะตากรรมของเขาในหลุมศพก็เป็นเช่นนั้น

10 เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขาก่อน หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขาอีกเลย 11 เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์ โยบคาด

การณั้ว่าเขาจะไม่กลับมายังบ้านของตนอีกเลย เขาจึงตั้งใจที่จะพุดออกมาจากความทุกข์ระทม และความขมขื่นแห่งจิตใจของเขา

โยบ 7:12-16 ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาพาหรือ พระองค์จึงทรงวาง ยามเฝ้าข้าพระองค์ คำตอบที่ถูกลบออกเป็นนัยของคำถามนี้คือ ไม่ พระเจ้ามิได้กำลังวางยามเฝ้า โยบ – อย่างน้อยก็เท่าที่โยบเข้าใจ

13 เมื่อข้าพระองค์พุดว่า 'เตียงของข้าจะเล้าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ ของข้า' 14 แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียว ด้วยนิมิต 15 จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้า พระองค์ กระทั่งในยามนอน โยบก็ทุกข์ทรมานจากฝันร้ายต่างๆ โยบโทษพระเจ้าสำหรับเรื่องนี้ ทั้ๆที่ความจริงก็คือ พญามารกำลังทรมานเขาอยู่ พญามารคือผู้ที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้นำภัย พิบัติทั้งหมดนี้มาสู่โยบ เราจึงได้เข้าใจเกี่ยวกับความฝันต่างๆที่น่ากลัว ดังนั้น โยบมีอีกเหตุผล สำหรับคำขอของตนที่จะตาย

16 ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ โยบจึงอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงอนุญาต ให้เขาตายเสีย เขาเริ่มรู้สึกเกลียดชังชีวิตแล้ว ชีวิตของเขาเป็นเปลือกนอกที่ว่างเปล่า

โยบ 7:17-19 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และที่ พระองค์ใส่พระทัยเขา พร้อมกับความคิดที่สอดคล้องพอสมควรกับเพลงสดุดี 8 โยบถามว่า ทำไมพระเจ้าถึงมาสนใจอะไรเขา กระนั้น โยบก็ร้องออกมาด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจ ขณะที่ดา วิดมิได้ร้องออกมา

18 ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ โยบถามว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงทดสอบเขา ทุกวัน สิ่งที่ยอบไม่เข้าใจขณะนั้นก็คือว่าสิ่งที่ใหญ่กว่ากำลังเกิดขึ้นอยู่ โยบกำลังถูกทดสอบจริงๆ แต่มันเป็นการพิสูจน์ให้พญามารเห็นว่าคนชอบธรรมคนหนึ่งที่ได้รับการเสริมกำลังโดยพระคุณ ของพระเจ้าสามารถต้านทานการทดลองและการทดสอบใดๆที่พญามารส่งมาได้

19 อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้ โยบจึงถามว่าอีกนานเท่าใดก่อนที่พระเจ้าจะทรงหยุดเล่นงานเขา

โยบ 7:20-21 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกป้องรักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง โยบจึงรับสารภาพสภาพที่บาปหนาของตน ต่อหน้าพวกปรบักษ์ของเขาและต่อพระเจ้า แต่จากนั้นเขาก็ถามอย่างขมขื่นว่าทำไมพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นเป้าของการตีสอนเช่นนั้นอยู่ต่อไป 21 ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในผงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว" โยบวิงวอนว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ทรงยอมยกโทษเขาแม้หลังจากที่เขาได้ยอมรับสารภาพความบาปของเขาแล้ว กระนั้นโยบก็เตือนพระเจ้าว่าเดี๋ยวเขาก็ตายแล้วและเขาจะจากไปในไม่ช้า

คำตอบแรกของโยบต่อหน้าพวกเพื่อนๆ ชอบติของเขาจึงจบลงเท่านี้ เขาได้แก้ต่างให้ตัวเองต่อผู้กล่าวโทษที่โหดร้ายคนหนึ่งและระบายความในใจของเขาต่อพระเจ้า กระนั้นเขาก็ยังทนทุกข์ต่อไป

ภาพรวมของโยบ 8: ในบทถัดไปนี้ 'เพื่อน' คนที่สองของโยบ นั่นคือบิลคัดก็ไม่ได้สนใจเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากของโยบ เช่นเดียวกับเอลีฟัสก่อนหน้านั้น เขาก็คิดว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด หัวข้อหลักของเขาก็คือว่าโยบกำลังทนทุกข์เพราะว่าเขาเป็นคนบาป หากเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง พระเจ้าก็จะอวยพรเขา

โยบ 8:1-3 แล้วบิลคัดคนชูอาห์ตอบว่า 2 "ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด บิลคัดไม่ประทับใจกับคำทักท้วงของโยบ เขากล่าวหาโยบว่าเต็มไปด้วยลมร้อน

3 พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ สาระสำคัญของคำวิพากษ์วิจารณ์ของบิลคัดอยู่ตรงนี้ เพราะว่าโยบกำลังทุกข์ทรมาน มันก็ต้องเป็นการพิพากษาของพระเจ้าและพระเจ้านี้ได้ทรงผันแปรความยุติธรรม คำเทศนาสั่งสอนของบิลคัดคือ คำประกาศต่างๆที่ข้าซาบ ถ้อยคำแสดงความจริงของเขาก็เป็นแก่นนั้น – โดยรวมแล้วเป็นความจริง แต่มีลักษณะเคร่งศาสนาและเป็นเพียงถ้อยคำข้าซาบ

โยบ 8:4-7 บิลคัดเริ่มคิดว่าตนชอบธรรมมากยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการณ์ละเมิดของเขา 5 ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 6 ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่ บิลคัดเสนอแนะอย่างคนน่าเลื่อมใสว่าหากบุตรทั้งหลายของโยบมิได้เป็นคนบาป พวกเขาก็คงไม่ถูกพิพากษาอย่างที่เห็น หากโยบเป็นผู้บริสุทธิ์และชอบธรรม เขาก็คงไม่ตกอยู่ในสภาพอย่างที่เป็นอยู่ที่นี่ หากโยบเป็นคนยุติธรรม พระเจ้าก็คงอวยพรและทำให้เขาเจริญแล้ว ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนของบิลคัดก็คือว่า โยบและบุตรทั้งหลายของเขากำลังทนทุกข์เพราะความบาปต่างๆของพวกเขาเอง

7 ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปเรื่อยๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น สรุปลก็คือ บิลคัดเสนอแนะว่าหากโยบเป็นคนชอบธรรม พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มพูนเขาอย่างมหาศาล ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงเพิ่มพูนโยบอย่างมหาศาลแล้ว สิ่งที่บิลคัดไม่รู้เลยก็คือว่าพระเจ้ากำลังทรงอนุญาตให้โยบถูกทดสอบ ที่อยู่ตรงหน้าเรานี้คือ ตัวอย่างหนึ่งอันแสนคลาสสิกของคนๆหนึ่งที่พูดไปเรื่อยโดยไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังพูดถึงอะไรอยู่ ที่แย่งกันนั้นก็ก็คือว่าบิลคัดทำตัวเหมือนเป็นผู้พิพากษาที่น่าเลื่อมใสคนหนึ่ง คงจะคิดว่านี่หากเขาจะเสียเลย

โยบ 8:8-10 ข้าขอร้องให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง 9 (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเราบนแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา) บิลคัดกล่าวคำเทศนาสั่งสอนอันน่าเลื่อมใสของตนต่อไป เขาเสนอ

แนะนำโยบควรมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์และเรียนรู้จากมัน **10** เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ ประเด็นที่เขากำลังพยายามเสนอก็คือว่า ตลอดสมัยประวัติศาสตร์ คนชอบธรรมได้รับการอวยพรและคนชั่วถูกพิพากษา ดังนั้น โยบควรพิจารณาวิถีต่างๆ ของตน เขากำลังถูกพระเจ้าพิพากษา

โยบ 8:11-14 ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีลมได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ **12** ขณะที่มดกยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ บิลคัดถามสองคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แน่แน่นอนว่าต้นกกและต้นอ้อย่อมไม่งอกขึ้นโดยปราศจากน้ำ นอกจากนี้ เมื่อปราศจากความชื้นมากพอสมควร พวกมันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ

บิลคัดจึงเสนอประเด็นของตน **13** ทางของบรรดาผู้ที่ลืมนพระเจ้ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป บิลคัดบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าโยบคือผู้ที่ลืมนพระเจ้และเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาก็เหมือนเอลีฟัสที่คิดเอาเองว่าสถานการณ์ของโยบเกิดขึ้นเพราะความบาปลับๆ บิลคัดคิดเอาเองต่อไปว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคดและกล่าวเสริมว่า **14** ความหวังใจของเขาหักสะบั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม เหมือนกับที่ใยแมงมุมตัวหนึ่งนั้นอ่อนแอและเปราะบาง ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดคนหนึ่งก็เป็นเช่นนั้น ตามที่บิลคัดบอก

โยบ 8:15-19 บิลคัดกล่าวคำเทศนาสั่งสอนอันน่าเลื่อมใสของตนต่อไปเกี่ยวกับชะตากรรมของพวกคนหน้าซื่อใจคด เขาฟังเรื่อนของเขา แต่มันทานไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่ เรื่อน (หรือชนรุ่นหลัง) ของพวกคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ยั่งยืน

16 เขาเขี้ยวสดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา **17** รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปในชอกก้อนหิน บิลคัดเปรียบโยบว่าเป็นเหมือนต้นอ้อต้นหนึ่งที่มีรากกลวง ตอนแรกมันก็เจริญงอกงามดี แต่ทันทีที่รากของมันหยั่งไปถึงก้อนหินต่างๆ ที่อยู่ด้านล่าง มันก็เหี่ยวไป คำอุปมาของเขาก็คือว่าโยบเจริญขึ้นในตอนแรกและ

บัดนี้ผลที่ตามมาที่แท้จริงต่างๆของเขาก็กำลังถูกเปิดเผย อีกครั้งที่บิลคัดเปิดเผยว่าเขาไม่รู้เลยว่า
ตนกำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่

18 ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั่นจะปฏิเสธเขาว่า 'ข้าไม่เคยเห็นเจ้า' **19**
ดูเถิด นี่เป็นความชื่นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน ภาพเปรียบเทียบนี้คือ พีช
ต้นหนึ่งที่แห้งไปเพราะแสงอาทิตย์ จากนั้นที่ของมันก็ปฏิเสธว่ามันเคยอยู่ที่นั่น บิลคัดประยุกต์
ใช้ภาพเปรียบเทียบนี้กับพวกคนหน้าซื่อใจคดและความชื่นชมยินดีของพวกเขาที่สิ้นเหลือเกิน ทันทีที่
คนหน้าซื่อใจคดเช่นนั้นตายไป คนอื่นๆก็จะมาแทนที่ของเขา ดังนั้นบิลคัดจึงไม่เพียงเผยให้เห็น
ถึงความน่าเลื่อมใสที่ว่างเปล่าของตนเท่านั้น แต่รวมถึงการเยาะเย้ยถากถางของตนด้วย ข้อโต้
แย้งหลักของเขาก็คือว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาได้เจริญขึ้นมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่บัดนี้
พระเจ้าก็ทรงตามทันเขาแล้วในการพิพากษา

โยบ 8:20-22 บิลคัดปิดท้ายสุนทรพจน์ที่เสแสร้งของตนว่า **ดูเถิด พระเจ้าจะไม่
ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือคำจูนผู้กระทำความชั่วร้าย** หลักเหตุผลของเขานั้นง่ายๆ พระเจ้า
จะไม่ทรงพิพากษาคคนที่อุทิศตัวและดำเนินตามทางของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงช่วยเหลือพวก
คนบาปด้วย ความหมายโดยนัยตรงนี้ก็ชัดเจน เพราะว่าโยบตกอยู่ในสภาพอัปจนเช่นนี้ เขาจึง
กำลังถูกพระเจ้าพิพากษาเพราะความบาปที่ไม่มีไครทราบ

หากโยบเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง พระเจ้าก็จะทรงทำให้เขาเจริญขึ้น **21** **พระองค์ยัง
จะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องเสมอ** นี่บอกเป็นนัยว่า
โยบคงไม่ตกอยู่สภาพทุกข์ลำบากเช่นนี้หากเขาเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง

22 **คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะหมั่นความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไป
อีกเลย"** คนเหล่านั้นที่ปล้นเอาทรัพย์สินของโยบไป นั่นคือ คนเสบาและคนเคลเดีย คงจะถูก
พิพากษาไปแล้วหากโยบเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง แต่คนนับถือพระต่างด้าวเหล่านี้ไม่ได้
ถูกพิพากษา ดังนั้นโยบจึงเป็นผู้ที่มีความผิด

คำเทศนาสั่งสอนแรกของบิลคัดที่มีต่อโยบจึงจบลงเพียงเท่านี้ มันเป็นตัวอย่างหนึ่งที่
แสนคลาสสิกของคนหนึ่งที่เปิดปากพูดและเผยให้เห็นว่าเขาไม่รู้ว่าตัวเองกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่
นอกจากนี้เขาเผยให้เห็นถึงการคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและความน่าเบื่อหน่ายของตัวเอง

ภาพรวมของโยบ 9: ในการตอบกลับคำเทศนาที่ดูน่าเลื่อมใสแต่ซ้ำซากของบิลคัด โยบก็
ยอมรับว่าตนเป็นคนบาป เขายอมรับว่าเขาไม่รู้ว่าตนจะเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า
ได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม เขาก็ปฏิเสธว่าเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด

โยบ 9:1-3 ด้วยความโมโหอย่างรุนแรงกับการพูดเป็นนัยอันว่างเปล่าของ
‘เพื่อนๆ’ ของเขา แล้วโยบตอบว่า 2 "จริงทีเดียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรม
จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร โยบตระหนักดีว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ยุติธรรมและพระองค์
ไม่ทรงบิดเบือนการพิพากษา อย่างไรก็ตาม โยบยอมรับอย่างเปิดอกว่าเขาไม่รู้ว่าจะเป็นคนชอบ
ธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าประสบการณ์ของโยบเกิดขึ้นก่อนโมเสส
เขียนเรื่องราวของอับราฮัม ดู ปฐมกาล 15:6 เขารู้สึกสับสนงงงว่าพระเจ้าทรงทำให้คนบาปเป็น
คนชอบธรรมได้อย่างไร

ยิ่งกว่านั้น โยบหมายเหตุว่า 3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะโต้แย้งกับพระองค์ในพันครั้ง
ผู้นั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว ความหมายก็คือว่า: ถ้าพระเจ้าจะทรงโต้แย้งกับมนุษยชาติ
มนุษย์ก็ตอบพระเจ้าไม่ได้ – ไม่มีสักคนเดียวในพันคน ดังนั้นความคิดตรงนี้ก็ถือว่าไม่มีผู้ใดตอบ
พระเจ้าได้

โยบ 9:4-10 โยบกล่าวเสริมว่า พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็
แข็งแกร่ง ผู้ใดเคยโต้แย้งต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า ช่างเป็นคำกล่าวสรุปอันลึกซึ้งเกี่ยวกับ
พระลักษณะของพระเจ้า! พระองค์ทรงมีปัญญาและเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพ ไม่มีผู้ใดที่ทำได้
ให้แข็งกระด้างต่อพระเจ้าจะเจริญขึ้นได้ โยบทราบเรื่องนี้ดี กระทั่งในภัยพิบัติที่เขาเผชิญอยู่นี้

พร้อมกันนั้นเขาพรรณาดังฤทธาภาพของพระเจ้าต่อไป 5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่สามารถเคลื่อนภูเขาได้ ราวกับว่าภูเขามีกวามเข้าใจ โยบหมายเหตุน่าสังเวชว่าสิ่งทรงสร้างไม่รู้เลยว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจของพระองค์อย่างไร

6 ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สั่นสะเทือน พระเจ้าทรงเขย่าแผ่นดินโลกได้ด้วยแผ่นดินไหวที่รุนแรง นี้ออกเป็นนัยถึงฤทธิเดชของพระองค์

7 ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้ พระองค์ผู้ทรงสร้างดวงสว่างต่างๆในฟ้าสวรรค์ทรงมีฤทธิที่จะปิดพวกมันไม่ให้สว่างได้

8 ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายคลื่นของทะเล 9 ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวระเซ้ และหมู่ดาวไถ หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิสไต พระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงเป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์เบื้องบนและทะเลเบื้องล่าง พระองค์ทรงเป็นผู้วางหมู่ดาวทั้งหลายในที่ของมัน หมู่ดาวระเซ้เป็นหนึ่งในดาวทั้งหลายในหมู่ดาวหมีใหญ่ หมู่ดาวไถยังเป็นหมู่ดาวที่ส่องสว่างที่สุดของท้องฟ้าด้านทิศเหนือเหมือนเดิม หมู่ดาวลูกไก่งานทุกวันนี้ยังเป็นหมู่ดาวหนึ่งที่มีดาวเจ็ดดวง หมู่ดาวทิสไตนี้อาจหมายถึงหมู่ดาวต่างๆของซีกโลกใต้ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ทรงฤทธาภาพใหญ่ยิ่ง

10 ผู้ทรงกระทำมหกิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน โยบยอมรับอย่างเปิดอกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระอัจฉริยภาพในการทรงสร้างของพระองค์จะไม่มีวันถูกมนุษย์ค้นพบได้อย่างครบถ้วน ยิ่งกว่านั้นความอัศจรรย์ต่างๆแห่งสิ่งทรงสร้างของพระองค์ก็มีจำนวนอนันต์ โยบเข้าใจดีถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

โยบ 9:11-13 โยบพรรณนาต่อไปถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณองค์หนึ่งและไม่ปรากฏแก่สายตามนุษย์ก็เป็นเรื่องที่โยบ

ยอมรับ นี่บอกเป็นนัยด้วยถึงการทรงอยู่ในทุกหนแห่งของพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่รอบตัวเรา
กระนั้นก็ไม่มีการมองเห็น

12 คุณเถิด พระองค์ทรงฉายไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า 'พระองค์
ทรงกระทำอะไรนั้น' เมื่อพระเจ้าทรงเลือกที่จะเอาพระพรออกไป หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม ใครจะ
ทำทนายพระองค์ได้ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ฤทธานุภาพและการทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าถูก
ตีอย่างชัดเจน

13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความ
อหังการต้องกราบอยู่ หากพระเจ้าทรงเลือกที่จะระบายความกริ้วโกรธของพระองค์ บรรดาคน
เยอเยอซึ่งก็ถูกทำให้ต่ำลงต่อพระพักตร์พระองค์ โยบจึงยกฤทธิ์เดชและความยิ่งใหญ่ให้เป็นของ
พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

โยบ 9:14-18 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบ
พระองค์ เมื่อตระหนักถึงการทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นและอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า โยบก็
ตระหนักถึงความอ่อนแอของตนด้วย

15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของ
ข้า โยบสรุปว่าแม้หากเขาเป็นผู้ชอบธรรม เขาก็จะไม่พยายามแก้ต่างให้ตัวเองต่อพระพักตร์
พระเจ้า ที่เขาทำได้ก็มีแต่เรื่องขอความเมตตาของผู้พิพากษาที่ยิ่งใหญ่ (นั่นคือ พระเจ้า)

16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟัง
เสียงของข้า มีผู้เสนอแนะว่าความหมายตรงนี้คือ 'ถ้าข้าร้องทูลต่อพระเจ้า พระองค์จะทรงตอบ
ข้าหรือ กระนั้นข้าก็ไม่คิดว่าพระองค์จะทรงฟังเสียงของข้า' นี่บอกเป็นนัยถึงความถ่อมใจของ
โยบ โยบบ่งบอกว่าเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขา ไม่มีการเสแสร้งของการ
คิดว่าตนเป็นคนชอบธรรมในตัวของเขาเลย

17 เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวีบาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ เท่าที่โยบ
เข้าใจ ภัยพิบัติเหล่านั้นที่เกิดกับเขาเป็นฝีมือของพระเจ้า สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือว่าพระเจ้าได้ทรง
อนุญาตให้ซาตานนำความทุกข์ลำบากมาสู่ตัวเขาได้ ถึงกระนั้น โยบก็ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าวัน
เวลาของเขาอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม ประโยคแรกอาจ
หมายถึงความเจ็บปวดฝายร่างกายของเขา – อาจเป็นโรคหอบหืด การทดสอบของเขาได้ทำให้
เขาเต็มไปด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจ โยบได้ตกต่ำถึงขีดสุดและเขาก็รู้ดี กระนั้นเขาก็ไม่เคยกล่าว
หาพระเจ้าว่าเป็นผู้ไม่ยุติธรรมเลย

โยบ 9:19-21 ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ตูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการ
พิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้ ถ้าโยบจะกล่าวถึงพลังกำลัง พระเจ้าก็ทรงแข็งแรงยิ่งกว่า
ถ้าเขาจะกล่าวถึงเรื่องการพิพากษา ไม่มีความชอบธรรมใดเลยของตัวเองจะเทียบเคียงได้กับ
ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมอันไร้ที่สิ้นสุดของพระเจ้า

ตรงกันข้าม 20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดี
รอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง โยบยังรู้ด้วยว่าหากเขาพยายามยกเหตุผลว่าตนชอบ
ธรรม ในการทำเช่นนั้นเขาก็จะปรับโทษตัวเอง ถ้าเขาอ้างว่าอุทิศตัวอย่างสิ้นสุดใจ มันกลับจะ
พิสูจน์ว่าเขาเป็นคนอธรรม

21 ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวตัวเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า แม้หากเขาเป็นคน
เที่ยงธรรมอย่างแท้จริง เขาก็ไม่กล้าที่จะกล่าวอ้างเช่นนั้น ความโง่เขลาเช่นนั้นจะทำให้เขาดูหมิ่น
ชีวิตของเขาเอง ดังนั้นโยบจึงไม่อ้างว่าตนเป็นคนชอบธรรมเลย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าถึง
ทรงยอมให้เขาเจอกับความทุกข์ยากเช่นนี้ แต่พระเจ้ายังทรงเป็นผู้ยุติธรรมอยู่เหมือนเดิม

โยบ 9:22-24 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า ‘พระองค์ทรงทำลาย
ทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว’ คำที่แปลว่า ‘ทำลาย’ (คอร์ดอว์ ในโครงสร้างปีเอล) มีความหมายว่า
‘ทำให้สมบูรณ์’ หรือ ‘ทำให้เสร็จ’ ความหมายก็คือว่าพระเจ้าทรงเล่นงานทั้งคนดีรอบคอบและ

คนชั่ว คำที่แปลว่า ติครอบคอบ (ทัม) มีความหมายว่า ‘ครบถ้วน’ (นั่นคือ ถิ่นสุดใจหรืออุทิศตัว) หรือ ‘เที่ยงธรรม’ พระเจ้าทรงพิพากษาคนทั้งปวงจริงๆ

23 เมื่อภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากรากหญ้าของผู้ไร้ผิด คำว่า พระองค์ (เขา) ในที่นี้อาจหมายถึงคนชั่วที่ถูกกล่าวถึงตอนท้ายข้อที่แล้ว ประเด็นของโยบก็คือว่าคนชั่วจะหัวเราะเยาะเมื่อคนไร้ผิดถูกตีสอน นอกจากนี้ 24 แผ่นดินโลกนี้ ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า ความคิดของโยบก็คือว่าทั้งพิภพเต็มไปด้วยพวกคนชั่วและความยากลำบากมาถึงคนทั้งปวง เหมือนกันหมด พวกผู้พิพากษาของแผ่นดินโลกมักตามอดต่อการพิพากษาและใครจะโต้แย้งการประเมินนี้ได้

โยบ 9:25-28 วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านักวิ่ง มันผ่านไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร 26 มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ ชีวิตของโยบผ่านเขาไปอย่างรวดเร็ว จากมุมมองของเขา วันเวลาของเขาถูกนับไว้แล้ว เฉกเช่นผู้นำสารที่รวดเร็ว (บุรุษไปรษณีย์) เหมือนเรือเร็วที่แล่นอยู่ปลายเส้นขอบฟ้า เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงบนเหยื่อของมัน วันเวลาของโยบก็ผ่านไปเช่นนั้นขณะที่เขานั่งอยู่ในความทุกข์โศกของตน เขาไม่เห็นสิ่งดีเลยในความทุกข์ยากของตน

27 ถ้าข้าพระองค์ว่า "ข้าจะลืมนำเรื่องทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเศร้านของข้าเสีย และเบิกบาน" **28** ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด โยบกล่าวต่อไปว่าหากเขาทำเป็นไม่สนใจความทุกข์ยากของตนและพยายามให้กำลังใจตัวเอง เขาก็กลัวว่าพระเจ้าจะทรงส่งความยากลำบากที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิมมา เขาคาดการณ์ว่าพระเจ้าจะทรงถือว่าเขาสมควร โดยตีสอนต่อไป ในการทำเช่นนั้นโยบก็ยอมรับสภาพที่บาปหนาของตน ดังนั้นเขาจึงห้ำหั่นข้อกล่าวหาที่ว่าเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาไม่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงกำลังเล่นงานเขาอย่างไรหรือเพราะเหตุใด แต่เขาไม่ได้เสแสร้งเลยว่าตนปราศจากความบาป

โยบ 9:29-31

ถ้าข้าพระองค์ชั่วช้า ข้าพระองค์ตรากตรำเปล่าๆทำไม หากเขาเป็นคนชั่วเหมือนอย่างที่เคยของเขากว่าหา เขาจะตรากตรำอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าไปทำไม เพราะว่าพระเจ้ายอมไม่ทรงฟังคนบาป ถ้าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคดอย่างที่เขา กล่าวอ้าง การวิงวอนต่อพระเจาก็จะเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์

30 ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง 31 พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไปในบ่อ แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์' ความคิดที่เป็นไปได้สองประการถูกสื่อตรงนี้ ประการแรกก็คือว่าแม้หากโยบชำระตัวเองให้สะอาดจากความบาปทั้งปวงได้ ตรงข้ามกับความบริสุทธิ์อันไม่รู้สิ้นสุดของพระเจ้า เขาก็จะยังเป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตกลงไปในห้องร้องที่เต็มไปด้วยโคลนอยู่ดี อีกทรรณะหนึ่ง (ซึ่งดูเหมือนน่าจะใช้มากกว่าในบริบทนี้) ก็คือว่าแม้หากโยบสามารถพิสูจน์ตัวได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อหน้าเพื่อนๆของเขา พวกเขาก็จะโยนเขาลงไปในห้องร้องที่เต็มไปด้วยโคลนอยู่ดีและกล่าวหาเขาด้วยความบาปอื่นอีก ตามที่บริบทนี้ของหนังสือโยบค่อยๆเผยให้เห็น นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

โยบ 9:32-35

พระองค์มีใหม่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน (สังเกตคำว่าคำสรรพนามเปลี่ยนจาก พระองค์ ที่เป็นบุรุษที่สองในข้อ 31 เป็น พระองค์ ที่เป็นบุรุษที่สามเพศชายในข้อ 32 จุดสนใจเปลี่ยนจาก 'เพื่อนๆ' ของโยบเป็นพระเจ้าเอง) โยบรู้ว่าคนไม่สามารถมาอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเหมือนที่เขาจะเผชิญหน้ากับผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ได้ ทางทั้งหลายของพระเจ้านั้นสูงกว่าทางทั้งหลายของเราเหมือนกับที่ฟ้าสวรรค์อยู่สูงกว่าแผ่นดินโลก ดู อีสยาห์ 55:9

33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ ประเด็นที่โยบเสนอก็คือว่าไม่มี 'กรรมการ' ที่จะชี้ขาดข้อข้องใจของเขาได้ เขาไม่สามารถหันไปพึ่งสวรรค์หรือพิภพโลกเพื่อขอความช่วยเหลือได้ เขาอยู่ตัวคนเดียวในความทุกข์ลำบากของเขา

34 ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสยที และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจาก
พระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก โยบได้แต่ขอให้พระเจ้าเอาไม้เรียวแห่งการตีสอนออกไปเสียซึ่ง
เขาคิดเอาเองว่าอยู่บนตัวเขา เขาได้แต่ขอให้พระเจ้าเอาภัยพิบัติเหล่านั้นที่เขาเผชิญออกไปเสีย

35 แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงเอาไม้เรียวแห่งการตีสอน (ตามที่
เขาคิด) ออกไปเสีย โยบก็จะได้กลับคืนสู่การมีสามัคคีธรรมเพื่อที่จะพูดอย่างเปิดเผยกับพระเจ้า
อย่างไรก็ตามโยบก็ตระหนักว่า **แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น"** แม้เขาหวังว่าพระเจ้าจะเอา
ความทุกข์ลำบากของเขาออกไปเสีย เขาก็ถอดใจว่ามันจะคงอยู่ต่อไป

*ภาพรวมของโยบ 10: โยบ 10 เป็นการต่อเนืองของคำตอบของโยบที่มีต่อคำถามว่า
ต่างๆของบิลคัด ขณะที่บทที่แล้วส่วนใหญ่เป็นคำพูดที่กล่าวแก่เพื่อนๆที่มารวมตัวกันของโยบ
บทนี้ก็เป็นการกล่าวแก่พระเจ้าเป็นหลักในฐานะคำอธิษฐานอันแสนเศร้าที่แสดงถึงความทุกข์ใจ
ของเขา ด้วยความไพเราะแบบบทกวี โยบเสนอความของตนต่อพระเจ้า*

โยบ 10:1-2 "จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยับยั้ง ข้าจะพูด
ด้วยจิตใจขมขื่นของข้า แม้ไม่มีความคิดที่จะฆ่าตัวตาย โยบก็เบื่อกับการมีชีวิตอยู่ เขาคิดเองว่า
ภาระของเขาจะอยู่บนตัวเขาต่อไป มีความขมขื่นอยู่ในส่วนลึกแห่งตัวตนของเขา นี้ไม่ได้หมายถึง
ถึงความขมขื่นแห่งวิญญูณ แต่หมายถึงความขมขื่นแห่งประสบการณ์ ชีวิตของเขาเริ่มขมขื่นไป
แล้วและเขาก็เหน็ดเหนื่อย

2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า `ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่ใคร
พระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์ ด้วยถ้อยคำมากมายโยบวิงวอนต่อพระเจ้าว่า “โปรดอย่าปรับ
โทษข้าพระองค์ แสดงให้ข้าพระองค์เห็นว่าข้าพระองค์ผิดตรงไหน” โยบจึงขอให้พระเจ้าแสดง
ให้เขาเห็นว่าเพราะเหตุใดเขาถึงกำลังถูกตีสอนเช่นนี้

โยบ 10:3-7 โยบเริ่มถามพระเจ้าว่าสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำต่อเขานั้นดีหรือ (แน่นอนว่าขณะนี้โยบไม่เข้าใจว่าจริงๆ แล้วผู้ใดอยู่เบื้องหลังความทุกข์ยากทั้งปวงของเขา) พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถกิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว พร้อมกับความกล้าหาญอย่างไม่เคยมีมาก่อน โยบถามพระเจ้าว่ามันดีแล้วหรือที่พระองค์จะทรงทำร้ายคนของพระองค์เองและดูเหมือนเห็นชอบสิ่งที่คนชั่วกระทำ (เขาอาจกำลังหมายถึงสิ่งที่คนเสบาและคนเคลเดียได้กระทำต่อเขา)

4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ ความหมายโดยนัยของโยบก็คือว่าพระเจ้าทรงมองเห็นเหมือนอย่างที่มีมนุษย์เห็นเท่านั้นหรือ เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ไม่จริงและโยบก็ทราบดี แต่เขาใช้มันเป็นข้อโต้แย้งหนึ่งกับพระเจ้า ประเด็นของเขาก็คือว่า พระเจ้าไม่ทรงสามารถมองเห็นอย่างยุติธรรมและรู้หรือว่าโยบไม่สมควรได้รับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่เขา

5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเรา หรือ **6** ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วช้าข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ ข้อโต้แย้งของโยบต่อพระเจ้าใช้คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบอีกครั้ง พระเจ้าไม่ทรงแตกต่างจากมนุษย์ที่มีจิตจำกัดและชีวิตแสนสั้นหรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พระเจ้าทรงเป็นเหมือนพวกเพื่อนที่ชอบวิจารณ์ของเขาซึ่งคายลูกน้ำออกเพื่อที่จะหาข้อติเตียนโยบหรือ คำตอบนั้นก็ชัดเจนเหมือนเดิม

สำหรับข้อโต้แย้งที่กล้าของเขากับพระเจ้า โยบก็ตอบคำถามต่างๆ ของตัวเอง **7** แม้พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ โยบบอกพระเจ้าตรงๆ ว่าพระองค์ทรงทราบว่าเขาไม่ใช่คนชั่ว (โยบไม่ได้กำลังอ้างว่าตนเป็นคนปราศจากบาป แต่เขาบ่นต่อพระเจ้าว่าเขาไม่ใช่คนชั่ว) ยิ่งกว่านั้นโยบเตือนความจำพระเจ้าว่าไม่มีใครสามารถช่วยตัวเองให้พ้นจากอำนาจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ – ซึ่งรวมถึงโยบด้วย

โยบ 10:8-10 โยบเตือนความจำพระเจ้าว่า พระหัตถ์ของพระองค์ปั้นและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสร้างโยบขึ้นมา บัดนี้ทำไมพระองค์ถึงกำลังทำลายเขาเล่า

9 ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเขาขึ้นมา จากดินเหนียวแห่งแผ่นดินโลก ทำไมบัดนี้พระองค์ถึงกำลังนำเขากลับไปสู่ผงคลีดิน – ไปสู่ความตาย

10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำนม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ โยบเตือนความจำพระเจ้าด้วยคำเปรียบเชิงบรรยายว่าเขาได้ถูกเทออกเหมือนนม (โดยพระเจ้า) และถูกกวนให้แข็งเหมือนเนยแข็งทำเอง

โยบ 10:11-13 โยบเตือนความจำพระเจ้าต่อไปอย่างไรเพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเขาขึ้นมาอย่างไร พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น ความประณีตและความซับซ้อนของร่างกายมนุษย์ประกาศว่ามีพระเจ้าผู้ทรงสร้าง! การออกแบบที่ซับซ้อนเช่นนั้นบ่งชี้ว่ามีพระองค์ผู้ทรงออกแบบ ไม่มีใครเคยประดิษฐ์ไมโครโฟนที่ซับซ้อนพอๆกับหูมนุษย์เลย ไม่มีกล้องที่ซับซ้อนพอๆกับดวงตามนุษย์เคยถูกทำขึ้นมาเลย ไม่มีคอมพิวเตอร์ที่ล้ำยุคพอๆกับสมองมนุษย์อยู่เลย โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเขาขึ้นมาเช่นนั้น

12 พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ นอกเหนือจากความซับซ้อนของการออกแบบของพระเจ้าแล้ว พระองค์ยังทรงเพิ่มชีวิตและพระพรเข้าไปด้วย และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ คำที่แปลว่า ความดูแลรักษา (แปล คอคูดอร์) มีความหมายว่า ‘การกำกับดูแล’ หรือ ‘การดูแล’ พระเจ้าไม่เพียงทรงสร้างขึ้นมาเท่านั้น พระองค์ยังทรงดูแลสิ่งทรงสร้างของพระองค์ด้วย โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้จนถึงบัดนี้

13 แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยถ้อยคำมากมาย โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ทรงทราบดีอยู่แล้วเกี่ยวกับสิ่งที่โยบเพิ่งกล่าวไป โยบรู้ว่าพระเจ้าทรงทราบสิ่งเหล่านี้

โยบ 10:14-15 ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วช้าของข้าพระองค์ โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าหากเขา (นั่นคือ โยบ) ทำบาป พระเจ้าก็จะทรงหมายเหตุและไม่ทรงปล่อยให้เขาพ้นโทษ เขาบ่นต่อพระเจ้าต่อไป 15 ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ หากโยบทำบาป เขาก็สมควรได้รับการลงโทษ แต่หากเขาเป็นคนชอบธรรม เขาก็จะไม่ยกตัวขึ้นในความเย่อหยิ่ง เขาจึงบ่นว่า ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู จากนั้นโยบก็วิงวอนพระเจ้าว่า ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ความสับสนของโยบและคำวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของเขาปรากฏชัดเจน

โยบ 10:16-19 ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น จากมุมมองของโยบ ความสับสนและความทุกข์ลำบากของเขากำลังเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เขาร้องทูลต่อพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก โยบเห็นพระเจ้าเป็นเหมือนสิงโตตัวหนึ่งที่ล่าเขาเป็นเหยื่อ และมันเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจแก่เขา

17 พระองค์ทรงฟื้นฟูพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์ ด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจ โยบกล่าวหาพระเจ้าว่าเป็นพยานปรักปรำเขา (อาจผ่านทางเพื่อนๆที่ทำตัวน่าเกลียดไสซของเขา) สำหรับโยบดูเหมือนว่าสถานการณ์ของเขากำลังเลวร้ายลงกว่าเดิม ความทุกข์ลำบากต่างๆของเขาดูเหมือนจะมาต่อสู้อีกจากกองทัพหนึ่งที่มีทหารใหม่ๆเข้ามาเสริมทัพอยู่เรื่อยๆ

โยบจึงถามว่า 18 ใดนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ ในความขมขื่นแห่งจิตใจ โยบถามว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้เขาถูกคลอดออกมา โอ ข้าพระองค์อยากตาย

ก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับร้องขอออกมาว่าเขาน่าจะตายเสีย ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา 19 เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว เขาขอให้ตนถูกนำไปฝังเสียตอนถูกคลอดออกมา

โยบ 10:20-22 วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะชื่นใจสักหน่อย เท่าที่โยบเข้าใจ วันเวลาของเขาเหลือเพียงนิดเดียว เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้ทรงปล่อยเขาให้ได้พบการหยุดพักสักเล็กน้อย 21 ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช 22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บดบังตัวความมืดทีเดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด" คำบรรยายที่แสดงให้เห็นภาพชัดเจนที่โยบใช้พรรณนาถึงความตายก็มีลักษณะเป็นบทกวีจริงๆ – “แผ่นดินแห่งความมืดที่... ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด” ดังนั้นหลังจากที่โยบได้ระบายความทุกข์โศกของตนต่อพระเจ้าแล้ว เขาก็วิงวอนพระเจ้าให้ทรงปล่อยให้ได้หยุดพักสักสองสามวันจากนั้นก็ปล่อยให้เขาตายเสีย ความขมขื่นของโยบเป็นเช่นนั้นเลย กระนั้นในเรื่องทั้งหมดนี้โยบก็ไม่ได้ทำบาปและไม่ได้กล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา เขาไม่ได้ตำหนิพระเจ้า เขารู้ว่าตัวเองได้ทำบาปอย่างใดอย่างหนึ่งแม้เขาไม่เข้าใจว่าตนได้ทำบาปอย่างไรก็ตาม

ภาพรวมของโยบ 11: ขณะทีหนังสือโยบดำเนินต่อไป ‘เพื่อน’ คนถัดไปของโยบก็กล่าวคำพูดส่วนตัวของตน โสฟาร์กล่าวหาโยบว่าเป็นคนพุดมุสาและเป็นคนหน้าซื่อใจคด ชายคนนี้อาจเป็น ‘เพื่อน’ ที่จองหองที่สุดของโยบโดยที่คิดว่าตนรู้พระดำริของพระเจ้า

โยบ 11:1-3 โสฟาร์ไม่เสียเวลาเลยในการเสนอประเด็นของตน แล้วโสฟาร์ชวานาอาเมห์ตอบว่า 2 "ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พุดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ โสฟาร์บอกเป็นนัยว่าโยบเป็นคนดีแต่พุด ประเด็นของเขาก็คือว่าโยบเต็ม

ไปด้วยลมร้อน คนที่พูดมากเช่นนั้นควรถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมหรือ ประเด็นของเขาก็คือว่าแม่ โยบพูดมาก เขาก็ไม่ได้เสนอเหตุที่จะทำให้ตัวเองเป็นคนชอบธรรม

3 ควรที่คำพุดมสาของ ท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอาย หรือ โศฟาร์เริ่มพูดตรงมากยิ่งขึ้น เขากล่าวหาโยบว่า โทกเกี่ยวกับความไม่มีผิดของตัวเอง เขา ถึงขนาดบอกว่าโยบเยาะเย้ยพระเจ้าโดยอ้างตัวว่าเป็นคนชอบธรรม เขาจึงกล่าวหาโยบว่าเป็นคน ไร้อย่างอาย

โยบ 11:4-6 เพราะท่านว่า `หลักคำสอนของข้าบริสุทธิตี และข้าก็สะอาดในสาย พระเนตรพระเจ้า' โศฟาร์เผชิญหน้าการแก้ต่างของโยบว่าตนเป็นผู้บริสุทธิตี 5 แต่ โอ ใครจะให้ พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน โศฟาร์จึงเริ่มคิดเอาเองว่าตนรู้ ว่าพระเจ้าจะทรงตอบอย่างไร โศฟาร์กล่าวต่อไปว่า 6 ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของ สติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์ก่อนนั้น จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร ้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ เท่าที่โศฟาร์เข้าใจ หากพระเจ้าทรงสำแดง การประเมินของพระองค์ให้ปรากฏ พระองค์ก็จะทรงเรียกโยบว่าเป็นคนน้อ โกง ตามที่โศฟาร์ กล่าว พระเจ้าทรงถือว่าโยบเป็นคนดีสองหน้า ดังนั้นโศฟาร์จึงสรุปว่าโยบกำลังได้รับการ พิพากษาน้อยกว่าที่เขาสมควรได้รับจริงๆ เท่าที่โศฟาร์เข้าใจ โยบสมควรได้รับสิ่งที่เลวร้ายยิ่ง กว่าที่เขาได้ประสบมาแล้ว

โยบ 11:7-9 โศฟาร์เทศนาสั่งสอน โยบต่อไป ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้า ได้หรือ ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ โศฟาร์ถามคำถามต่างๆที่น่าเลื่อมใสกับ โยบ สำหรับคำถามของเขาเอง เขาก็ให้คำตอบต่างๆที่น่าเลื่อมใส 8 นั้นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะ ทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ 9 วัตถุประสงค์ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล โศฟาร์พูด ถูกลงตอนที่เขาสั่งสอนโยบว่าความรู้ของพระเจ้าสูงพอๆกับสวรรค์ ลึกกว่านรก ยาวนานกว่าแผ่นดิน โลกและกว้างกว่าทะเล ปัญหาก็คือทัศนคติที่คิดว่าตนเป็นคนดีซึ่งโศฟาร์มี

โยบ 11:10-12 ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ โสฟาร์ถามต่อไปว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยที่จะปิดฤทธิ์เดชของพระองค์หรือตัดพระพรของพระองค์ออกเสีย ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ เขาพูดถูก แต่ก็ยกตัวว่าเป็นคนชอบธรรมเหมือนเดิม

11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ **12** แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาปา โสฟาร์กล่าวชัดเจนว่าเขาถือว่าโยบเป็นคนไร้ค่า เขาเปรียบโยบว่าเป็นเหมือนลูกลาปา – หุนหันและโง่เขลา

โยบ 11:13-14 โสฟาร์กล่าวคำเทศนาแบบอวดตัวเองแก่โยบต่อไป ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์ **14** ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน คำแนะนำของเขาต่อโยบก็คือว่าหากมีความบาปอยู่ในชีวิตของโยบ (ซึ่งเขาบอกเป็นนัยว่ามี) โยบก็ควรทิ้งความบาปนั้นเสีย หากโยบยอมเข้าหาพระเจ้า เขาก็ต้องจัดการกับความบาปของตนก่อน ไม่มีอะไรผิดในทางหลักการเกี่ยวกับคำแนะนำนั้น แต่ก็เหมือนเดิมที่โสฟาร์แสดงออกถึงจิตใจที่เหยียดคนอื่น

โยบ 11:15-16 แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากคำหึง ท่านจะมั่นคงและไม่ต้องกลัว **16** เพราะท่านจะลืมความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ได้ไหลผ่านพ้นไป หากโยบยอมกลับมาคืนดีกับพระเจ้า นั่นตามที่โสฟาร์กล่าว เขาก็จะมั่นคงและไม่กลัวอีกต่อไป เมื่อนั้นเขาก็จะไม่เผชิญกับความยากลำบากที่เขาเผชิญอยู่ตอนนี้

โยบ 11:17-20 หากโยบแค่ยอมคืนดีกับพระเจ้า ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย แล้วชีวิตของท่านจะสุกใสมากกว่าเวลาเพียงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า **18** และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย **19** ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน ตามที่โสฟาร์กล่าว หากโยบรับสารภาพความบาปของตนและหันเสียจากมัน ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย ปัญหาอยู่ที่โยบ ที่เขาต้องทำก็แค่หันเสียจากความบาปของเขา – ตามที่โสฟาร์กล่าว

พร้อมกันนั้น โศฟาร์เสริมคำพูดทิ้งท้าย 20 แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัว เขาจะหลีกเลียงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง" คนชั่วมีแต่จะเผชิญการพิพากษา นี่บอกเป็นนัยว่านี่เป็นปัญหาของโยบ คำเทศนาที่ยกตัวว่าดีของ โศฟาร์ที่กล่าวแก่โยบ จึงจบลงเพียงเท่านี้

ภาพรวมของโยบ 12: ในบทนี้โยบตอบกลับคำเทศนาที่ยกตัวเองว่าดีของ โศฟาร์ ข้อโต้แย้งของเขาก็คือว่า เขาตระหนักดีถึงคำพูดที่ชั่วช้ากของ ‘เพื่อนๆ’ ของเขา จากนั้นเขาก็เริ่มกล่าว ‘คำเทศนา’ ของเขาเองบ้างเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า

โยบ 12:1-3 แล้วโยบตอบว่า 2 "ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน พร้อมกับการประชดประชันอยู่ในที โยบถอนหายใจว่า ‘เพื่อนๆ’ ของเขาพูดแทนผู้คนและสติปัญญาที่อาศัยอยู่ในตัวพวกเขา เมื่อพวกเขาตาย สติปัญญา ก็จะตายไปด้วย 3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ ความ โกรธของ โยบนั้นชัดเจน เขาไม่ได้ด้อยกว่า ‘เพื่อนๆ’ ของเขาที่ยกตัวว่าเป็นคนดีเลย เขาเข้าใจประเด็นต่างๆของชีวิต ใครไม่รู้คำพูดที่เป็นจริงต่างๆและคำพูดซ้ำๆที่เพื่อนๆของเขาได้กล่าวออกมา

โยบ 12:4-5 ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ โยบ (ด้วยความเดือดดาลที่ชัดเจน) ประกาศว่าตนได้ร้องทูลต่อพระเจ้าและพระเจ้าได้ทรงตอบเขาแล้ว กระนั้นเขาก็ถูกเยาะเย้ยและถูกหัวเราะเยาะ

5 ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีท่าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสบบประมาท โยบจึงเปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนกับคนๆหนึ่งที่กำลังจะเดือดร้อนแต่ก็ถูกดูหมิ่นโดยคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาซึ่งอยู่อย่างสุขสบาย (นั่นคือ ในความเจริญรุ่งเรือง)

โยบ 12:6-8

เต็นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ยั่วเย้าพระเจ้าก็มั่งคั่ง พระเจ้า

ทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา โยบชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของหลักเหตุผลของพวกคนที่
วิจารณ์เขา แม้แต่พวกโจรและคนเหล่านั้นที่ยั่วเย้าเจ้าก็มักเจริญขึ้น 7 แต่ขอถามสัตว์
เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศ และมันจะบอกท่าน 8 หรือพูดกับแผ่นดิน
โลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน กระทั่งสิ่งทรงสร้างเองก็รู้เรื่องนี้
ความหมายก็คือว่านี่เป็นความรู้ทั่วไป แม้แต่ผู้คนที่ชั่วร้ายก็ยังเจริญขึ้น ดังนั้นหลักเหตุผลของ
เพื่อนๆที่วิจารณ์เขาก็เต็มไปด้วยช่องโหว่

โยบ 12:9-11

ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะพระหัตถ์ของพระเยโฮ

วาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น ใครไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง 10 จิตใจของ
สิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง ชีวิตและลม
หายใจของสรรพสิ่งทั้งปวงอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ 11 หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ
และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ ในสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า หูย่อมวิเคราะห์ถ้อยคำ
และหลักเหตุผลที่มันได้ยินเหมือนกับที่ปากชิมรสอาหาร กล่าวอีกนัยหนึ่ง โยบชี้ให้เห็นว่าจิตใจ
ที่เปิดรับจะพิจารณาสิ่งที่มันได้ยินและเห็น จากนั้นเราก็จะได้การตัดสินใจที่ถูกต้อง

โยบ 12:12-15

บัดนี้โยบเริ่มคำเทศนายาวเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและสติปัญญาของ

พระเจ้า สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ 13 สติปัญญาและ
ฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ บริบทที่ตามมาจะเปิด
เผยอย่างชัดเจนว่าคนมีอายุมากในที่นี้คือพระเจ้า ความเข้าใจแบบง่าย ๆ ทั่วๆไปก็คือว่าคนเหล่านั้นที่
สูงวัยย่อมมีสติปัญญาและความเข้าใจมากกว่า อย่างไรก็ตาม ดังที่บริบทนี้จะแสดงให้เห็น โยบกำ
ลังหมายถึงพระเจ้า แม้เพื่อนๆที่ชอบวิจารณ์ของเขาได้กล่าวว่าตนมีปัญญา ประเด็นของโยบก็คือ
ว่าปัญญาที่แท้จริงย่อมมาจากพระเจ้า

ฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งก็มีอยู่กับพระเจ้าด้วย 14 คูเอ็ด พระองค์ทรงพังทลายลงและไม่มีผู้ใด

สร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้ 15 คูเอ็ด พระองค์ทรงยึด

น้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน พระเจ้าทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำลายและก่อความหายนะได้

โยบ 12:16-20 พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลวงทั้งผู้ลวง เป็นของพระองค์ พละกำลังและสติปัญญาทั้งสิ้นก็อยู่กับพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นของพระองค์ แม้แต่พวกคนที่ถูกลอกลวงและพวกคนที่หลอกลวง นี้ออกเป็นนัยถึงความเห็นของโยบที่มีต่อ 'เพื่อนๆ' ของเขา เท่าที่โยบเข้าใจ พวกเขาเป็นคนที่ถูกลอกลวงและเป็นผู้หลอกลวง

17 พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวอ่อนจ้องไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่ 18 พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว 19 พระองค์ทรงนำเข้าชายตัวอ่อนจ้องไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย 20 พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ พระเจ้าทรงครอบครองสิ่งทั้งปวง พระองค์ทรงคว่ำสิทธิอำนาจของมนุษย์ พระองค์ทรงบงการพวกผู้มีอำนาจของมนุษย์ พระองค์ทรงทำลายสิ่งที่มนุษย์เรียกว่าเป็นสติปัญญาและความเฉลียวฉลาด

โยบ 12:21-25 พระองค์ทรงเทความเหยียดหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้แข็งแรงอ่อนกำลัง 22 พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลงมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารู้อยู่ในความสว่าง พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เยาะเย้ยบรรดาคคนที่มิมีตำแหน่งสูงๆและผู้มีกำลังมากของสังคมมนุษย์ พระองค์ทรงทราบสิ่งเร้นลับทั้งปวง

23 พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคบลงอีก พระเจ้าทรงทำให้ประชาชาติต่างๆเจริญขึ้นและจากนั้นก็ทรงสามารถทำให้พวกเขาเล็กลงได้เช่นกัน

24 พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง 25 เขาทั้งหลายคล้ำอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่เขลาอย่างคนเมา" พระเจ้าทรงสามารถทำให้คนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งสูงๆ

ตกต่ำลงได้ โยบอาจกำลังบอกเป็นนัยว่านี่คือสถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่ แม้เขาเคยเป็นคนใหญ่โต พระเจ้าก็ทรงทำให้เขาตกต่ำลงด้วยเหตุผลที่ไม่ประจักษ์

ภาพรวมของโยบ 13: โยบให้คำตอบของตนแก่เพื่อนชอบดีที่ยกตัวว่าดีของเขาทั้งสาม คนต่อไป เขาเริ่มใช้สำนวนโวหารมากขึ้นขณะที่เขาประณามเพื่อนๆ ที่อวดเบ่งของเขา จากนั้นก็ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้า

โยบ 13:1-5 "ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว เมื่อใคร่ครวญเกี่ยวกับคำพูดชั่วช้ากอน่าเกลียดและคำวิจารณ์ของเพื่อนๆ ของเขา โยบก็สวนกลับและบอกพวกเขาว่าเขาทราบดีถึงคำพุดยกตัวที่ชั่วช้ากอน่าเกลียดของพวกเขา **2** อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เขารู้เหมือนกับที่พวกเขาู้ เขาไม่ได้ด้อยกว่าพวกเขาในเรื่องการแยกแยะผิดชอบชั่วดีเลย

3 แต่ข้าจะใคร่ทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า ความหมายก็คือว่า "อย่างไรก็ตาม ข้าจะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และปิตินดีในการใช้เหตุผลกับพระเจ้า" คำตอบกลับของโยบก็คือว่าเขาจะนำความทุกข์ยากของตนทูลต่อพระเจ้าและไม่ใช่ต่อพวกเขา

4 ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม่ได้ โยบไม่ประคิดประคองคำพุดแล้ว เขากล่าวหาพวกเพื่อนๆ ของเขาว่าเป็นคนที่ประดิษฐ์คำมุสา พวกเขาเป็นหมอก้ามะลอ

5 โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน หากพวกเขาหุบปากของตบเสีย พวกเขาจะกลายเป็นคนมีปัญญา ความคิดตรงนี้สอดคล้องกับของสุภาษิต 17:28 "ถึงคนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็ นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ"

โยบ 13:6-9

บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริม

ฝีปากของข้า โยบมีอะไรจะกล่าวต่อพวกคนที่วิจารณ์เขาต่อไปอีก 7 ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้าย เพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ นี่พวกเขาบังอาจกล่าวแทนพระเจ้าฉันหรือ หากเป็นเช่นนั้นจริง พวกเขาก็เป็นคนชั่วและเต็มไปด้วยการหลอกลวง

8 ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝายพระเจ้า หรือ ความหมายก็คือว่า “พวกท่านจะอ้างพระพักตร์ของพระองค์หรือ (นั่นคือ อ้างว่าพูดแทน พระองค์หรือ) พวกท่านจะได้แย้งแทนพระองค์หรือ จากนั้นโยบก็ถามว่า 9 เมื่อพระองค์ทรงค้น ท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ เท่าที่โยบเข้าใจ คงจะดีหากพระเจ้าจะทรงตรวจสอบเพื่อนๆ ของเขา นี่ พวกเขาซึ่งดูเหมือนเยาะเย้ย โยบ พวกเขาจะเยาะเย้ยพระเจ้าด้วยหรือ โยบจึงเอ่ยคำเตือนหนึ่งแก่พวกเขา พวกเขากำลังตั้งตัว เป็นผู้พิพากษาในเมื่อมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิทำเช่นนั้นได้

โยบ 13:10-12

พระองค์จะทรงตำหนิต่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียง

อย่างลับๆ 11 ความโอ้อวดตระการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกลัว และความครั่นคร้าม ต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ โยบเตือนว่าหากพวกเขาน้อฉลอยู่อย่างลับๆ (โดยเลือกหน้า ในการพิพากษา) พระเจ้าก็จะทรงพิพากษาพวกเขา เขาเตือนว่าพวกเขาจึงควรเกรงกลัวพระเจ้า

12 ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถ้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน โยบไม่ประคิดประคองคำพูดอีกเหมือนเดิม เขาบอกพวกคนที่วิจารณ์เขาว่าความทรงจำเกี่ยวกับ พวกเขาเป็นเหมือนของขี้เถ้าหรือศพคนตาย นั่นคือความคิดเกี่ยวกับพวกเพื่อนแต่ปากของเขานี้ ไม่มีค่าอันใดเลยและหมิ่นเนาแก่โยบ

โยบ 13:13-14

เพราะรู้ว่าพวกคนรู้จักของเขาจะตอกกลับใส่เขา โยบจึงกล่าวต่อ

ไปว่า ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด เขาสอดเข้ามาว่า “ขอให้ข้า ได้กล่าวต่อไปและอะไรจะเกิดก็ให้เกิดเถิด” 14 ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสี่ยง

ชีวิตของข้า นี่เท่ากับ โยบถามว่า “ทำไมข้าก็คริมีฝีปากของตนเพื่อที่จะไม่พูดออกไป หรือทำไมชีวิตข้าถึงตกอยู่ในอันตราย”

โยบ 13:15-16 พร้อมกันนั้น โยบประกาศว่า ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็仍将วางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์ โยบได้ทนทุกข์อย่างหนัก กระนั้นแม้หากพระเจ้าทรงหมายที่จะฆ่าเขาเสีย เขาก็จะวางใจพระองค์ นอกจากนี้ แม้หากพระเจ้าทรงเลือกที่จะสังหารเขาเสีย โยบก็ตั้งใจที่จะคงความบริสุทธิ์ของตนไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ช่างเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่จริงๆ แม้หากความตายมาเยือนเขา โยบก็จะวางใจพระเจ้าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม!

16 พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ แม้ในความทุกข์ใจ โยบก็ประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นความรอดของเขายิ่งกว่านั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงช่วยพวกคนหน้าซื่อใจคดให้รอด ดังนั้น โยบจึงไม่ใช่คนหน้าซื่อใจคด! เขารู้ว่าผู้ใดทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ไม่มีคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย นี่บอกเป็นนัยถึงคำพยานของ โยบเรื่องความรอดโดยความเชื่อ พระราชบัญญัติของ โมเสสยังไม่ได้ถูกประทานไว้ในขณะนั้น โยบได้แต่วางใจพระเจ้าสำหรับความรอดของตนและเขาก็ทำเช่นนั้น

โยบ 13:17-19 โยบสั่งพวกคนที่กล่าวหาเขาให้ตั้งใจฟัง ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน **18** ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์ โยบได้นำเสนอคดีของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้ว เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงนับว่าเขาเป็นคนชอบธรรม นี่บอกเป็นนัยถึงการวางใจของโยบในพระเจ้า แม้เขาปฏิเสธว่าตนเป็นคนชั่วเหลือเกิน (เหมือนที่พวกผู้กล่าวหาเขาอ้าง) เขาก็รู้ว่าการทำให้เขาเป็นคนชอบธรรมนั้นเป็นมาจากพระเจ้าเท่านั้น นี่บอกเป็นนัยถึงทรศนะของเขาเรื่องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ที่เขาทำได้ก็คือวางใจพระเจ้า ในการทำเช่นนั้นเขาก็ให้การว่าเขาจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม แม้โยบอาจไม่มีความเข้าใจเรื่องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมชั่วนี้

รันคร (หรือความชอบธรรมที่ถูกลบเอา) เขาก็หมายถึงพระเจ้าที่จะนับว่าเขาเป็นคนชอบธรรม
ในวิกฤติที่เขาเผชิญอยู่นี้

พร้อมกันนั้นเขาสรุพบว่า 19 ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้าหนึ่งเสีย ข้าก็จะตาย
ไม่มีใครอื่นจะแก้ต่างแทนเขา ดังนั้นเขาจะแก้ต่างให้ตัวเอง หากเขาทำน้อยกว่านั้น เขาก็จะตาย

โยบ 13:20-22 ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อน
ตัวจากพระพักตร์พระองค์ โยบจึงอุทธรณ์ต่อพระเจ้าโดยตรงให้กระทำสองสิ่งเพื่อเขา จากนั้น
โยบก็จะสามารถยืนอยู่โดยไม่ละอายต่อพระพักตร์พระเจ้า

21 ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขอย่ำให้ความครั้นคร้ามพระองค์
ทำให้ข้าพระองค์คร้ามกลัว คำขอแรกของโยบคือ ที่พระเจ้าจะทรงเอาพระหัตถ์แห่งการพิพากษา
ของพระองค์และความสยดสยองแห่งการติสอนในขณะนั้นของพระองค์ไปจากเขา กล่าวสั้นๆ
คือ โยบขอร้องพระเจ้าให้เอาความทุกข์โศกที่เขาเผชิญไปเสีย

22 ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และ
ขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์ ประการที่สอง โยบขอพระเจ้าให้ทรงเรียกตัวเขาไปฟังข้อ
กล่าวหาใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมีต่อเขา หากมีเหตุให้พระเจ้าทรงติสอน โยบก็ขอพระเจ้าให้ทรง
แจ้งเหตุดังกล่าวให้เขาทราบเพื่อที่เขาจะตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นได้ สรุปก็คือ โยบขอการฟัง
ความต่อพระเจ้า

โยบ 13:23-25 บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอ
ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์ วลีแรกไม่ใช่คำถามที่ไม่
ต้องการคำตอบซึ่งบอกเป็นนัยว่าโยบรู้ว่าตนมีความบาปมากมาย แต่มันเป็นคำร้องขอที่จะได้ยิน
ข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ (โยบคิดว่า) พระเจ้าทรงมีต่อเขา โยบอยากรู้ว่าทำไมพระเจ้าถึงกำลังเล่น
งานเขาอยู่ (แน่นอนว่า ณ ขณะนี้โยบไม่รู้ว่าพระเจ้าแค่กำลังทรงอนุญาตให้เขาถูกทดสอบเพื่อ
แสดงให้ซาตานเห็นอุปนิสัยของชายคนหนึ่งที่ดีำเนินตามแบบพระเจ้า)

24 ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์ โยบวิงวอนพระเจ้าต่อไป เขาถามว่าทำไมพระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเขาหรือทรงถือว่าเขาเป็นศัตรู

25 พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ โยบเปรียบสภาพที่อ่อนแอของตนว่าเป็นเหมือนกับใบไม้ใบหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงหรือตอข้าวที่แห้งผาก เขาจึงถามว่าพระเจ้าจะทรงขี้ใบไม้ใบหนึ่งที่ถูกลมพัดอย่างไร้ความปราณีหรือ พระเจ้าจะทรงเผาเขาเหมือนตอข้าวแห้งแห่งทุ่งนาหรือ โยบกำลังเสนอคดีของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าจะทรงปฏิบัติอย่างไร้ความปราณีหรือ

โยบ 13:26-28 เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อผู้ข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่ โยบกล่าวถึงความทุกข์อันขมขื่นที่เขาสูทนอยู่ เขาบอกเป็นนัยว่าบางทีพระเจ้าอาจกำลังพิพากษาเขาเพราะความบาปต่างๆในวัยหนุ่มของเขา

27 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝาเท้าของข้าพระองค์ เขาเปรียบตัวเองว่าเหมือนกำลังถูกใส่ชื่อไว้เพื่อเป็นการพิพากษาสำหรับความบาปที่ไม่ระบุนชัด โยบร้องทุกข์ว่าพระเจ้าทรงเห็นทุกหนทุกแห่งที่เขาไปและทรงหมายเหตุกระทั้งรอยเท้าของเขา โยบแน่ใจว่าตนกำลังถูกพระเจ้าพิพากษาและรับรู้ว่พระเจ้าทรงทราบทุกอย่างก้าวของเขา

28 มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน" โยบจึงอุทธรณ์ต่อพระเจ้าว่าเขากำลังเหี่ยวแห้งไป ชีวิตของเขา กำลังละลายไป

ภาพรวมของโยบ 14: โยบกล่าวคำตอบของตนต่อไป ในบทนี้คำกล่าวของเขามุ่งตรงต่อพระเจ้าทั้งหมด

โยบ 14:1-2 "มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความ
ยุ่งยากใจ โยบเอ่ยคำอุปมาหนึ่งที่ยังเป็นจริงอยู่จนทุกวันนี้ มนุษยชาติเกิดมาเพื่อที่จะมีชีวิตที่สั้น
และมักเต็มไปด้วยความลำบาก

2 เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลีไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก
มนุษยชาติเป็นเหมือนดอกไม้ที่งอกขึ้นจากนั้นก็ถูกตัดเสีย เขาเป็นเหมือนเงาที่เลื่อนหายไปอย่าง
รวดเร็ว

โยบ 14:3-4 พร้อมกับการเกริ่นนำอันลึกซึ้งเช่นนั้น โยบจึงประจันหน้ากับ
พระเจ้า และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการ
พิพากษาของพระองค์หรือ พระเจ้าจะทรงตรวจสอบคนที่อ่อนแออย่างโยบหรือ พระเจ้าจะทรง
นำความอ่อนแอเช่นนั้นของมนุษย์มาสู่การพิพากษาหรือ

4 ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน แน่แน่นอนว่าเขากำลังพูด
ถึงการเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติบาป โยบจึงถามว่าสิ่งที่สะอาด (นั่นคือ บริสุทธิ์) สามารถออก
มาจากคนที่ไม่สะอาดได้หรือ คำถามของเขาก็คือว่าความบริสุทธิ์จะเกิดจากพ่อแม่ที่เป็นคนบาป
แต่กำเนิดได้อย่างไร เขาจึงขอความเมตตาของพระเจ้า เขาเกิดมาเป็นคนบาป แล้วทำไมพระเจ้า
ถึงทรงปฏิบัติต่อเขาอย่างรุนแรงเช่นนั้น

โยบ 14:5-6 วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็
อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขามิให้เขาก้าวไปได้ โยบยอมรับอย่างเปิดอก
ว่าวันเวลาของเขาถูกพระเจ้านับไว้แล้ว พระเจ้าได้ทรงกำหนดขอบเขตแห่งชีวิตไว้แล้ว

โยบจึงขอพระเจ้าว่า 6 ฉะนั้น ขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเถิดพระเจ้า
ข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง คำขอของโยบคือ ที่พระเจ้าจะทรงหัน ไปเสีย
จากการพิพากษาเขา ขอให้ข้าพระองค์ได้พักเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งทีกลับไปบ้านได้หลังเลิกงาน
ตอนสิ้นสุดวัน

โยบ 14:7-10 เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง 8 ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในผงคลีดิน 9 แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้ที่อ่อน โยบเตือนความจำพระเจ้าว่าแม้กระทั่งเมื่อต้นไม้ต้นหนึ่งถูกตัดลง ก็ยังมีความหวังว่ารากของมันจะแตกหน่ออีกและต้นไม้ที่อ่อนอีกต้นจะงอกเงยขึ้นมาแทนที่มัน

10 แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า แต่เมื่อมนุษย์ตาย มันก็เท่านั้น ทุกอย่างก็จบ เขาจะไม่กลับเป็นหนุ่มเป็นสาวอีกหรือได้รับอีกชีวิตหนึ่ง โยบจึงเสนอความของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า

โยบ 14:11-12 น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันใด 12 ฉันนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลุกเขาก็ไม่ได้ เหมือนกับที่น้ำลดหรือแห้งไป มนุษย์ก็ตายไปและไม่ได้รับชีวิตเพิ่มเติมอีก โยบไม่ได้กำลังหมายถึงการเป็นขึ้นจากตาย เขากล่าวถึงชีวิตมนุษย์ว่ามีขีดจำกัด เมื่อมันจบสิ้นลง มันก็จบ อีกครั้งที่เขาทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอการบรรเทา

โยบ 14:13-15 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์ผ่านไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ บัดนี้ โยบทูลขอพระเจ้าให้ทรงอนุญาตให้เขาได้นอนหลับในความมรณา จากนั้นก็กำหนดวันหนึ่งสำหรับการเป็นขึ้นจากตายของเขา

14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกครั้งหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง โยบรู้ว่าเขาจะไม่ถูกนำกลับมามีชีวิตบนแผ่นดินโลกนี้ แต่เขาเชื่อว่ามีการเป็นขึ้นจากตายที่จะมา หากพระเจ้าทรงเลือกที่จะวางเขาในหลุมศพ เขาก็จะรอจนกว่าวันที่กำหนดไว้ของการเป็นขึ้นจากตายมาถึงและเขาจะถูกเปลี่ยนแปลงรูปกายใหม่ ความคิดตรงนี้สอดคล้องกับที่เปาโลจะเขียนในอีกหลายร้อยปีต่อมาใน 1 โครินธ์ 15:52

15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัย

อวรณ์พระหัตถกิจของพระองค์ บริบทตรงนี้กล่าวถึงความตายและการเป็นขึ้นจากตาย โยบจึงสัญญาพระเจ้าว่าเมื่อพระองค์ทรงเรียกในการเป็นขึ้นจากตาย เขาก็จะตอบและปรากฏตัวสำหรับสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เขากระทำ สิ่งหนึ่งชัดเจนในหลักศาสนศาสตร์ของโยบ เขารู้ว่าการเป็นขึ้นจากตายรอคอยประชากรของพระเจ้าอยู่

โยบ 14:16-19 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้อง

จับผิดข้าพระองค์หรือ โยบรับรู้ว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงทราบทุกอย่างก้าวของเขาเท่านั้น แต่รวมถึงความบาปของเขาด้วย 17 การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผืนึกตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ความคิดตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่าโยบคิดเอาเองว่าพระเจ้าทรงทราบความบาปนั้นที่เขากำลังถูกพิพากษาเพราะมันอยู่ แต่โยบไม่ทราบความบาปนั้น มันเหมือนราวกับว่ามันถูกปิดผนึกไว้ในถุงและถูกเย็บไว้แน่น ประเด็นของโยบก็คือว่า ขอทรงให้ข้าพระองค์ทราบว่าอะไรเป็นความบาปของข้าพระองค์ที่ทำให้พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์ เช่นนี้

18 แต่ภูเขาก็ตลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน เหมือนกับก้อนหินที่ร่วงลงจากภูเขาเสื่อมสูญไป โยบก็เสื่อมสูญไปเช่นกัน

19 น้ำเซาะหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่งอกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน น้ำที่อยู่กันแม่น้ำย่อมเซาะหิน น้ำท่วมย่อมพัดพาพืชผลไป ในลักษณะเดียวกัน โยบบ่นว่าพระเจ้าทรงทำลายความหวังของมนุษย์เสีย โยบอยู่ในความขมขื่นไม่ใช่แห่งวิญญูณแต่แห่งจิตใจ

โยบ 14:20-22 โยบบ่นต่อไปว่า พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป

พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย 21 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติ และเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยังรู้ไม่ โยบรับรู้ว่าพระเจ้าทรงปรากฏชีวิต

มนุษย์ไปอย่างเสรี ในความมรณาเหล่าคนตายไม่มีความรู้เกี่ยวกับบุตรหลานของตนและความสำเร็จต่างๆของพวกเขา

22 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาครัครวญ" แน่แน่นอนว่ากำลังหมายถึงตัวเขาเอง โยบยังเตือนความจำพระเจ้าด้วยถึงความเจ็บปวดของเขาและความทุกข์ลำบากแห่งจิตใจของเขา ดังนั้นสรุปก็คือ โยบทูลขอพระเจ้าให้ทรงเปิดเผยความบาปของเขาแก่เขา จากนั้นเขาก็ร้องทุกข์เรื่องความขมขื่นแห่งจิตใจของเขา

ภาพรวมของโยบ 15: 'เพื่อน' สามคนแรกของโยบได้ผลัดกัน โจมตีอุปนิสัยของโยบไปแล้ว บัดนี้เอลีฟัสเริ่มเทศนาสั่งสอนโยบอีกรอบ นอกเหนือจากข้อสันนิษฐานของเขาที่ว่าโยบกำลังได้รับสิ่งที่เขาสมควรได้รับ (นั่นคือ เขาเป็นคนบาป) คราวนี้เอลีฟัสกล่าวหาว่าโยบได้เหยียดหยามความยำเกรงพระเจ้า นอกจากนี้เอลีฟัสยังอ้างว่าตนและเพื่อนๆมีสติปัญญาด้วยเพราะการมีอายุมาก

โยบ 15:1-3 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 "ควรที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลมๆแล้งๆหรือ และบรรจูลมตะวันออกให้เต็มท้อง ด้วยถ้อยคำมากมายเหลือเกิน เอลีฟัสกล่าวหาโยบว่ามีความคิดที่ว่างเปล่าและเต็มไปด้วยลมร้อน ลมตะวันออกในตะวันออกกลางส่วนใหญ่เป็นลมร้อน

3 ควรที่เขาจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ ความคิดตรงนี้ก็คือ 'คนที่อ้างตัวว่ามีปัญญาอย่างโยบควรกล่าวถ้อยคำที่โง่เขลาเช่นนั้นหรือ'

โยบ 15:4-6 แต่ท่านกำลังขจัดความยำเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า เอลีฟัสใช้สำนวนโวหาร โจมตีโยบต่อไป เขากล่าวหาโยบว่าโยบทั้งความยำเกรงพระเจ้าและเลิกอธิษฐานต่อพระเจ้า

5 เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของคนฉลาดแกม
โกง 6 ปากของท่านกล่าวโทษตนเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำตนเอง เอ
ลีสก็กล่าวหาว่าปากของ โยบเองปรับ โทษเขาและริมฝีปากของเขาเองเป็นพยานปรักปรำเขา

โยบ 15:7-9 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนน
เขาหรือ 8 ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ
9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า เอลีสถาม
คำถามที่เย้ยหยันสามคำถาม (1) เขาถามอย่างประชดประชันว่าโยบมีอายุมากกว่าเนนเขาทั้ง
หลายหรือคนแรกที่เกิดมาหรือ (2) โยบทึกทักว่ารู้ความลับของพระเจ้าและมีปัญญาแต่ผู้เดียว
หรือ (3) โยบรู้อะไรที่เอลีสและเพื่อนๆของเขาไม่รู้

โยบ 15:10 ในพวกเรามีคนผมหยอกและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน เอล
ลีสเตือนความจำโยบว่าตนและเพื่อนๆเป็นผู้มีวุฒิภาวะ และแก่กว่าบิดาของ โยบเสียอีก พวก
เขาจึงถือว่าตนมีถ้อยคำแห่งสติปัญญา

โยบ 15:11-14 เอลีสเริ่มถามคำถามที่หยิ่ง โสอิกสี่คำถาม (1) ท่านเห็นคำ
เล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ (2) มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ เอลีส
ถามอย่างน่าเลื่อมใสว่าการให้กำลังใจของพระเจ้าเป็นสิ่งเล็กน้อยต่อโยบหรือไม่ หรือโยบเก็บงำ
ความบาปลับๆไว้อยู่หรือไม่

(3) 12 เหตุไฉนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า 13 คือที่
ท่านหันจิตใจของท่านต่อผู้พระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน จากนั้นเอลีสก็
ถามโยบว่าทำไมใจ (ที่เย้ยหยิง) ของเขาถึงได้ชักนำเขาไปจนเขาหันไปเสียจากพระเจ้าและพูด
อย่างโง่เขลาเช่นนี้

(4) 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขา
จึงชอบธรรมได้ จากนั้นเอลีสก็พูดจาวางท่าว่า “ใครเป็นคนบริสุทธิ์หรือชอบธรรมอย่าง
แท้จริง” ความหมายโดยนัยก็คือว่าโยบไม่ใช่คนบริสุทธิ์หรือชอบธรรม

โยบ 15:15-16 ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ไซ้แล้ว ใน
สายพระเนตรพระองค์ ไฟสวรรค์ก็ไม่สะอาด 16 แล้วมนุษย์ผู้ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็นำ
สะอิดสะเอียนและโศโครยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เอลีฟัสบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าไม่ทรงวางพระทัย
ในแม้แต่พวกทูตสวรรค์ของพระองค์หรือไฟสวรรค์ (วลีที่กล่าวถึงวิสุทธิชนตรงนี้อาจหมายถึง
พวกทูตสวรรค์) ดังนั้นมนุษย์จึงบาปหนักยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เอลีฟัสพูดถูกต้องในทาง
ทฤษฎี อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ทราบเลยถึงความมั่นใจของพระเจ้าในความสุขจริตและความเที่ยง
ธรรมของโยบ ดู บทที่ 1-2

โยบ 15:17-19 ฟังข้าซิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว 18 สิ่งที่
คนมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้ 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทาน
แผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย เอลีฟัสจึงบอกโยบต่อไป
อย่างน่าเลื่อมใสว่าเขากำลังจะให้คำแนะนำที่ดีแก่โยบ ซึ่งเป็นคำแนะนำที่ถูกสืบทอดมาหลายชั่ว
อายุคน (เขาถึงขนาดบอกด้วยว่าสติปัญญาของเขามีมาตั้งแต่สมัยที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมา)

โยบ 15:20-24 คนชั่วทนทุกข์ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อน
ไว้จากผู้บีบบังคับ 21 เสียงที่น่าคร่ำครวญอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง 22
เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ 23 เขาเพนจรไปเพื่อหา
อาหาร กล่าวว่า 'อยู่ที่ไหนนะ' เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แค่เอื้อมมือ 24 ความทุกข์ใจ
และความแสนระทมจะทำให้เขาคร่ำครวญ มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้ว
สำหรับการศึก

สาระสำคัญของสุนทรพจน์ที่น่าเลื่อมใสนี้ก็คือว่า เหล่าคนชั่วได้รับความทุกข์ลำบาก
ความบาปของพวกเขาย่อมตามทันพวกเขา พวกเขาจะเจอแต่ความยากลำบาก ความหมายโดยนัย
ก็คือว่าความทุกข์ลำบากต่างๆของโยบเป็นผลมาจากความชั่วของเขา

โยบ 15:25-30 เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู้พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อ
ต่อสู้กับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 26 เขาวิ่งเข้าไปสู่พระองค์อย่างต้อติงพร้อมกับดั่งปงหน่า 27 เพราะว่า

เขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา 28 และได้อาศัยอยู่ในห้วเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 29 เขาจะไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน 30 เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย

คำเทศนาสั่งสอนของเอลีฟัสที่มีต่อโยบดำเนินต่อไปเพื่อที่จะบอกว่าเหล่าคนชั่วกบฏต่อพระเจ้า พวกเขาคิดว่าโล่ของตนสามารถปกป้องพวกเขาจากพระเจ้าได้ แต่เอลีฟัสก็พิมพ์ต่อไปว่าพวกคนชั่วจะถูกทำให้ยากจนลงและรกร้างว่างเปล่า อีกครั้งที่ความหมายโดยนัยก็คือว่านี่เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับโยบ

โยบ 15:31-35 **อย่าให้เขาวางใจในความอนิจจังลงตัวเขาเอง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา 32 จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกึ่งก้านของเขาจะไม่เขียว 33 เขาจะเป็นประจูดงุ่นที่เขยาลูกองุ่นดิบของมัน และเป็นดั่งต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอกบานของมัน 34 เพราะเวลาที่ชุมนุมของพวกหน้าชื่อใจคนนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย 35 เขาทั้งหลายตั้งครรภ์ความชั่ว และคลอดความร้ายออกมา และท้องของเขาทั้งหลายตระเตรียมการล่อลวง"**

เอลีฟัสปิดท้ายคำเทศนาที่น่าเลื่อมใสของตนที่กล่าวแก่โยบด้วยคำสั่งสอนสุดท้ายที่ว่าอย่าวางใจในความอนิจจัง เขาเตือนอย่างคนน่าเลื่อมใสว่าการวางใจเช่นนั้นจะนำมาแต่ความรกร้างว่างเปล่าและการพิพากษา สุนทรพจน์ที่สองซึ่งมีลักษณะหยิ่งยโสและน่าเลื่อมใสของเอลีฟัสจึงจบลงเท่านี้ เขากล่าวข้อสันนิษฐานของตนต่อไปว่าความทุกข์ยากของโยบเป็นพยานหลักฐานที่พอเพียงแล้วว่าเขากำลังถูกพิพากษาโดยพระเจ้าเพราะความชั่วที่ไม่มีใครทราบ

ภาพรวมของโยบ 16: หลังจากคำเทศนาสั่งสอนอันน่าเลื่อมใสและหยิ่งยโสของเอลีฟัสที่กล่าวแก่เขา โยบก็ตอบกลับด้วยคำตอบสามประการ (1) เขาตำหนิเพื่อนๆที่คิดว่าตัวเองชอบ

ธรรมชาติของเขา (2) เขาเรียนรู้สภาพที่น่าสมเพชของตน และ (3) เขาคงความไว้ฝิดของตนไว้อยู่เสมอ
นเดิม

โยบ 16:1-2 แล้วโยบตอบว่า 2 "ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล้าโลมที่ทวนใจ โยบปฏิเสธคำพูดใส่ความของเอลีฟัสและเพื่อนๆทุกประการ นอกจากนี้เขายังกล่าวหาพวกเขาว่าเป็นผู้ปลอบประโลมที่น่าเวทนา

โยบ 16:3-5 คำลมๆต่างๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ ความคิดตรงนี้ก็คือน่า "คำลมๆต่างๆก็ไม่รู้จักจบสิ้น" และ "อะไรทำให้ท่านกล้านัก"

4 ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายก่ายกองมาต่อสู้อันทั้งหลายได้ และสันติสุขของข้าใส่ท่าน โยบกล่าวต่อไปว่าเขาเองก็เอ่ยคำเทศนาสั่งสอนที่ยกตัวว่าชอบธรรมและสันติสุขของเขาอย่างคนนำเลื่อมใสได้เช่นกัน

5 ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย แทนที่จะทำเช่นนั้น โยบบอกเพื่อนๆชอบดีของตนว่าหากพวกเขาโดนเองบ้าง เขาก็จะเสริมกำลังและให้กำลังใจพวกเขา

โยบ 16:6-10 ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด โยบอาจกำลังกล่าวถึงคำอธิษฐานของตนที่ทูลต่อพระเจ้า แม้เขาได้ทูลต่อพระเจ้าแล้ว ความทุกข์ของเขาก็ยังมีอยู่ต่อไป แม้เขาจะรอคอย เขาก็ไม่ได้รับความบรรเทาจากความทุกข์ลำบากของตน

7 แต่[†]นี่แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเล็กร้างไป 8 และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความฝ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า 9 พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักปรำของข้า

ถลิ่งตาสู้ข้า โยบรับรู้อย่างเปิดอกว่าเท่าที่เขาเข้าใจ เขาคิดเองว่าพระเจ้ากำลังทดสอบเขาอยู่ สิ่งที่ โยบไม่เข้าใจในขณะนั้นก็คือว่า ชาตานต่างหากที่ เป็นผู้สร้างความทุกข์ยากแก่เขา พระเจ้าได้ทรง อนุญาตให้มันเกิดขึ้น แต่พญามารก็เป็นผู้ที่ระบายความ โกรธของมันใส่เขา

10 มีคนอ้าปากใส่ข้า เขาตบแค้นประจานข้า เขาสูมหัวกันปรักปรำข้า โยบกล่าวต่อไป และกล่าวถึงพวกศัตรูของเขาอย่างเปรียบเปรยว่าสร้างความยากลำบากแก่เขาเพิ่มเติม เขาอาจ กำลังหมายถึงพวกเพื่อนที่หึงขโมสของเขา แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ทำร้ายร่างกายโยบ แต่คำพูด เชือดเฉือนของพวกเขา ก็ก่อให้เกิดผลพอกๆกัน

โยบ 16:11-14 **พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือ ของคนชั่วร้าย** เห็นได้ชัดว่าโยบกำลังคาดการณ์สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขา เขาคิดเอาเองว่าพระเจ้าได้ ทรงมอบเขาไว้แก่ผู้ชั่วร้ายนั้น นั่นคือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงๆแม้ว่าโยบไม่มีการยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ตาม

12 ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เออ **พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลง เป็นชิ้นๆ** พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ โยบยอมรับอย่างเปิดเผยว่าก่อนหน้านั้นเขา อยู่สบาย – มีความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรือง กระนั้นด้วยเหตุผลหลายประการที่เขาไม่เข้าใจ พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เขาถูกขยี้และถูกเขย่าเป็นชิ้นๆ เขาเปรียบตัวเขาเองว่าถูกทำให้เป็นเป้า ของพวกคนชั่ว

ดังนั้น **13** **นักธนูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดไตของข้าและไม่เพลามือ เลย** พระองค์ทรงเทน้ำดีของข้าลงบนดิน พวกนักแม่นธนูของศัตรูนั้น ได้ใช้เขาเป็นเป้าฝึกยิง พวกเขาได้ผ่าท้องของเขาออกและเทสิ่งที่อยู่ในถุงน้ำดีของเขาลงสู่พื้นดิน

14 **พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ** พระองค์ทรงวิ่งเข้าไปใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์ โยบใช้ ภาพเปรียบของศัตรูที่หลายกำแพงตั้งรับโดยพังเป็นช่องๆ เขาได้เป็นเหมือนผู้หนึ่งที่ถูกเหยียบย้ำ โดยนักรบที่มีพลังมากคนหนึ่ง (ซึ่งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนยักษ์ตนหนึ่ง)

โยบ 16:15-16 **ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้า**

สกปรกด้วยผงคลีดิน โยบพรรณนาความทุกข์โศกของตนว่าเป็นเหมือนกับว่าเขาได้เย็บผ้ากระสอบ – สัญลักษณ์สมัยโบราณของความทุกข์โศก – ติดหนังของตน นั่นอาจไม่ใช่ความหมายตรงตัว แต่เป็นคำพูดแบบเกินจริงเพื่อแสดงให้เห็นภาพความโศกเศร้าของเขา เขาสัตว์ของเขาที่ถูกทำให้เป็นมลทินในผงคลีดินเป็นภาพเปรียบถึงพลังกำลังของเขาที่ถูกนำลงถึงดิน บางทีขณะที่เขานั่งอยู่ในผลคลีดินพร้อมกับจี๊ดบนตัวเขา ดู โยบ 2:8

16 หน้าของข้าแดงด้วยการรำไห้ เงามัจจุราชอยู่ที่หนังตาของข้า ไบหน้าของโยบได้ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาและหนังตาของเขาก็ดูเหมือนตกลงในการรอคอยความตาย

โยบ 16:17-19 **แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์** แม้โยบรับรู้อย่างเปิดเผยถึงความขมขื่นแห่งสภาพของตน เขาก็ทักท้วงอย่างแข็งแรงว่ามันไม่ใช่เพราะว่าเขาได้ทำบาป ยิ่งกว่านั้นแม้แต่คำอธิษฐานของเขาก็บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า เขายืนยันต่อไปว่าเขาไม่มีความผิด

จากมุมมองนั่นเอง โยบร้องออกมาว่า **18** โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก เขาร้องออกอย่างเปรียบเปรยว่าไม่ให้แผ่นดินโลกปิดบังโลหิตอันชอบธรรมของเขา หากนี่ไม่ใช่ความจริง ก็อย่าให้คำอธิษฐานของเขามีที่ยืน

19 คุณเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง โยบร้องบอกสวรรค์ให้เป็นพยานของตนว่าเขาไม่มีความผิดในเรื่องความบาปอันน่าเกลียดที่พวกเพื่อนแต่ปากของเขากล่าวหา

โยบ 16:20-22 **เพื่อนของข้าคูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเทน้ำตาออกถวายพระเจ้า** โยบยอมรับว่าแม้เพื่อนๆของเขาได้เย็บเย็บเขาด้วยคำกล่าวหาต่างๆที่ยกตัวเองว่าดี เขาก็ระบายความในใจของตนต่อพระเจ้า

21 โอ ขอให้ผู้ที่หนึ่งผู้ใดอ่อนน้อมเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนน้อมเพื่อเพื่อนบ้านของเขา เขาจึงร้องขอให้ใครสักคนผู้คดีของเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าเหมือนกับที่เขาจะเป็นพยานให้เพื่อนบ้านของเขา

22 เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ" เท่าที่โยบเข้าใจ อีกไม่กี่ปีนับจากนี้เขาก็จะตายไปและถูกลืมเสีย ถึงกระนั้นเขาก็ยืนยันกรานว่าตนไม่มีความผิด

ภาพรวมของโยบ 17: ขณะที่บทที่แล้วเป็นคำพูดที่กล่าวแก่เพื่อนๆ ที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมของโยบ คำพูดในบทนี้ก็มุ่งกล่าวต่อพระเจ้าเอง ในบทนี้โยบ (1) วิงวอนในฐานะมนุษย์คนหนึ่งต่อพระเจ้าและ (2) ประกาศว่าความหวังของเขาไม่ได้อยู่ในชีวิต แต่อยู่ในความตาย

โยบ 17:1-4 "ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว โยบกล่าวต่อจากที่ค้างไว้ในบทที่แล้วและร้องออกมาว่าเท่าที่เขาเข้าใจ เขาก็พร้อมที่จะตายแล้ว

2 แน่ละ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้างนี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การยั่วยุของเขา เขาเรียกเหล่าปฏิปักษ์ของเขาว่าเป็นคนมักเยาะเย้ยและการที่เขาต้องทนกับการยั่วยุของพวกเขา

3 โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้ โยบวิงวอนพระเจ้าให้ประทานของประกันที่เป็นความบรรเทาให้แก่เขา เพื่อที่ว่าจะไม่มีการสามารถลุกขึ้นต่อสู้เขาได้ในกรพิพาท

4 เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา' โยบประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้ความเข้าใจของเหล่าปฏิปักษ์ของเขามีคัมไปเสียแล้ว เขาจึงวิงวอนพระเจ้ามิให้ทรงยกชูพวกเขา

โยบ 17:5-7 ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป ผู้ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เห็นได้ชัดว่าเป็นเพื่อนคนหนึ่ง que คิดว่าตัวเองชอบธรรมของโยบ โยบกล่าวหาว่าชายคนนี้เป็นประจบประแจงเพื่อนๆ ของเขา แต่ลูกๆ ของชายผู้นี้จะตายในไม่ช้า

6 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา **7** นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา โยบประกาศต่อพระเจ้าว่าเพื่อนที่ทำตัวน่าเกลียดไสของเขาได้ทำลายชื่อเสียงของเขา เขาเคยเป็นความยินดีของผู้อื่น (รามะนา) แต่บัดนี้เขาได้ถูกใส่ร้ายโดย 'เพื่อน' คนนี้ที่คิดว่าตัวเองชอบธรรม ดังนั้นโยบจึงพร้อมแล้วที่จะยอมแพ้และตาย

โยบ 17:8-9 คนที่เที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร่าตัวขึ้น ประทึกราคหน้าชื่อใจจด เมื่อเหล่าคนที่เที่ยงธรรมอย่างแท้จริงเข้าใจว่าโยบได้ถูกใส่ร้าย พวกเขา ก็จะลุกขึ้นต่อสู้ผู้กล่าวโทษที่หน้าชื่อใจจดคนนี้ของโยบ

9 คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มื้อมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้น คนเหล่านั้นที่ชอบธรรมอย่างแท้จริงสุดท้ายแล้วจะเข้าใจความผิดพลาดของปฏิบัติการของโยบ ฝ่ายแรกจะแข็งแรงยิ่งขึ้น ตามความหมายโดยนัย พวกเขาที่วิจารณ์โยบจะมีกำลังถดถอยลง

โยบ 17:10 แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมออีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิปัญญาสักคนในพวกท่าน โยบจึงหยุดชั่วคราวเพื่อพูดคุยกับพวกปฏิบัติการของเขา เขาทำคนเหล่านั้นให้มาปรากฏตัวต่อหน้าเขา ข้อสรุปของเขาก็คือว่าไม่มีใครสักคนในพวกเขาเป็นคนที่มิปัญญา เขาไม่พบสักคนเดียวที่มีปัญญาท่ามกลางพวกเขา

โยบ 17:11-14 วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น **12** เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด ขณะที่โยบใกล้จบคำตอบของตนที่มีต่อเอลิฟัส เขาก็ยอมจำนนต่อความตาย พวกเขาที่วิจารณ์เขา

ได้ทำกลางคืนให้เป็นกลางวันและความสว่างให้เป็นความมืด เขามองตัวเองในยามสนธยาแห่งชีวิต เท่าที่โยบเข้าใจ ความมืดแห่งความมรณากำลังเข้ามาใกล้

13 ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด **14** ข้าได้พูดกับความเยื่อเมี้ยวว่า 'เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับหนอนว่า 'เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า' ถูกแสดงเป็นสำนวน โวหารที่ให้ภาพที่น่าขยะแขยง ความคาดหวังของโยบคือหลุมศพ เขาร้องเรียกให้ความเยื่อเมี้ยวแห่งความตายเป็นบิดาของเขาและหนอนแห่งความทุกข์เป็นมารดาของเขา

โยบ 17:15-16 แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้ **16** ความหวังนั้นจะลงไปที่ดาดประตูแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน" เท่าที่โยบเข้าใจ เขาไม่มีความหวังแล้ว ความหวังเดียวของเขาคือหลุมศพซึ่งเขาเรียกว่าเป็น "ดาดประตูแดนคนตาย" การหยุดพักที่เขาโหยหามานานอยู่ในผงคลีดินแห่งความตาย น่าสนใจที่คำที่แปลว่า ดาดประตู (บัค) มีความหมายคำว่า 'ความเหงา' คำที่แปลว่า แดนคนตาย (เซโกล) เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายทั่วไปว่า 'หลุมศพ' ดังนั้นโยบจึงปิดท้ายคำตอบของตนโดยหวังในหลุมศพเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ภาพรวมของโยบ 18: ในบทนี้บิลคัดกล่าวหาโยบเป็นรอบที่สอง ในข้อ 1-4 เขาวิพากษ์วิจารณ์โยบอีกครั้ง ในข้อ 5-10 บิลคัดเตือนความจำโยบว่าความพินาศจะมาถึงเหล่าคนชั่ว และในข้อ 11-21 เขาพยากรณ์ประกอบความพินาศที่จะมาถึงเหล่าคนชั่ว

โยบ 18:1-4 แล้วบิลคัดคนชู้หาห์ตอบว่า **2** "ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด บิลคัดไม่มีความเห็นอกเห็นใจให้โยบเลย เขาสรุปว่าโยบไม่ยอมรับการกระทำกิจของพระเจ้าในบรรดาการงานของมนุษย์เมื่อเขาไม่ยอมรับความบาปของเขา

3 ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน 4 ท่านผู้ฝึกตัวของ ท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อน หินโยกย้ายจากที่ของมัน ความ โกรธอย่างรุนแรงของบิลคัดปรากฏชัดเจน เขาว่านวยใจจริงๆที่ โยบไม่ยอมรับสารภาพความบาปของตน ท่านในที่นี้หมายถึงพระเจ้า บิลคัดอ้างว่าพระเจ้าทรง ประหลาดพระทัยยิ่งนักกับการเห็นว่าตัวเองชอบธรรมของโยบ

โยบ 18:5-10 พร้อมกันนั้นบิลคัดยังเริ่มร้ายยาวคำสาวยิตต่างๆของชาวตะวันออกโดยหมายเหตุมิแต่ความพินาศรอกอยเหล่าคนชั่ว เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก 6 ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมีด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา ความคิดตรงนี้ก็คือน่า โยบคาดหวังได้แต่ความมืดในชีวิตของเขา

7 ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็จะสั้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง 8 เพราะ เขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง ตามที่บิลคัด ได้กล่าวไว้ โยบคาดหวังได้แต่ความยากลำบาก เขาจะติดกับเพราะความบาปของตัวเอง

9 กีบอันหนึ่งจะฉวยสั้นเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา 10 มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดัก เขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา กีบอันหนึ่งคือ กีบดักนก เหมือนเดิมที่ความคิดตรงนี้ก็คือน่ามีแต่ ความยากลำบากรอกอยโยบเพราะเขาไม่ยอมรับสารภาพความบาปที่ถูกเชื่อว่ามีในชีวิตของเขา

โยบ 18:11-15 สิ่งนำหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ติดสั้นเท้า ของเขาอยู่ บิลคัดพรรณนาต่อไปถึงภัยพิบัติที่รอกอยเหล่าคนชั่วทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า

12 กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา 13 มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความตายจะกินความ แข็งแรงของเขาเสีย มีแต่ความทุกข์โศกและความรกร้างว่างเปล่ารอกอยโยบเพราะว่าในความ คิดของบิลคัด เขามีความผิดเรื่องความบาป

14 ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความน่าหวาดเสียว 15 สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเคลื่อนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับภัยพิบัติถูกกล่าวถึงเหล่าคนชั่ว บิลคัดย่อมอบอกเป็นนัยว่าเป็นชะตากรรมที่รอคอยโยบอยู่

โยบ 18:16-21 คำพยากรณ์อันหดหู่นี้ดำเนินต่อไป รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ นั้น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง 17 การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน บิลคัดย่อมอบอกแต่ความรกร้างว่างเปล่าสำหรับโยบ

18 เขาจะถูกผลักไสจากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก 19 เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ เพราะความผิดที่เขาเชื่อว่ามีในตัวโยบ บิลคัดจึงพยากรณ์ต่อไปว่าโยบจะไม่มีผู้สืบสกุล

20 ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัวด้วย 21 แหนะ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ" ดังนั้นบิลคัดจึงกล่าวสรุปสิ่งที่เขาคิดว่าจะเกิดขึ้นกับโยบ เขาคิดเองว่าโยบเป็นคนชั่วและไม่นับถือพระเจ้า ดังนั้นโยบจึงสมควรได้รับความยากลำบากที่เขาเผชิญอยู่

ภาพรวมของโยบ 19: บทที่ 19 นำเสนอคำตอบกลับของโยบแก่คำถามหาที่สองของบิลคัด โยบบ่นว่าพวกเพื่อนแต่ปากของเขาได้พุดจาให้ร้ายเขาในข้อ 1-7 จากนั้นเขาก็คิดเองอย่างเต็มที่ว่าความทุกข์ยากของเขาเป็นฝีมือของพระเจ้าในข้อ 8-22 สุดท้ายเขาประกาศความเชื่ออย่างสุดใจในการเป็นขึ้นจากตายที่จะมานั้นในข้อ 23-29

โยบ 19:1-7 แล้วโยบตอบว่า 2 "ท่านทั้งหลายจะทรمانจิตใจช้านานสักเท่าใด ทั้งทุบซ้ำเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำบ่นของโยบที่มีต่อเหล่าอดีตเพื่อนของเขา

3 ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสิบหนแล้ว จนถึงตอนนี้เพื่อนๆของโยบได้กล่าวคำเทศนาสั่งสอนแบบยกตัวเองว่าดีแก่โยบห้าเรื่องแล้ว โยบอาจคิดว่าพวกมันเพิ่มเป็นสองเท่าแล้ว หรือเขาอาจกำลังหมายถึงคำเทศนาสั่งสอนก่อนหน้านี้ของพวกเขาที่กล่าวแก่เขาซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ วัสดุสุดท้าย และที่ทำตัวเป็นคนแปลกหน้าต่อข้า นั่นท่านก็ไม่อายเลย มีความหมายว่าพวกท่านไม่ละอายเลยที่ปฏิบัติต่อข้าอย่างผิดๆ

4 ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า โยบยกหลักเหตุผลประกอบ ข้อโต้แย้งของเขาก็คือว่า แม้หากเขาได้ทำบาปจริง นั่นก็เป็นปัญหาของเขาและไม่ใช่ของพวกเขา มันไม่ใช่ธุระอะไรของพวกเขาเลย

5 ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า 6 จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้ นี่เท่ากับโยบตอบกลับไปว่า “หากพวกท่านจะมองและพูดจาวางโตต่อไป ก็จงจำไว้เถิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เล่นงานข้าและทรงล้อมข้าไว้รอบ” โยบยังไม่เข้าใจว่าจริงๆแล้วซาตานคือผู้ที่สร้างความทุกข์ยากแก่เขา เขาคิดได้แต่เพียงว่าพระเจ้ากำลังเล่นงานเขาอยู่ เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด

7 ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน เขาร้องอุทธรณ์ต่อพระเจ้า แม้พระเจ้ายังไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของเขาก็ตาม

โยบ 19:8-22 ในเนื้อหาส่วนต่อไปนี้ โยบรับรู้ความยากลำบากของตน แต่คิดเองว่าพระเจ้ากำลังตีสอนเขาอยู่เพราะสิ่งที่เขาไม่เข้าใจ พระองค์ทรงก่อกำแพงกั้นทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป 9 พระองค์ทรงปลดสง่าราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า 10 พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็ลื่นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้ 11 พระพิโรธของพระองค์ฟุ้งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์ ด้วยสำนวนโวหารแบบบทกวี โยบพรรณนาสิ่งที่เขาคิดเองว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่เกิดกับเขา

ด้วยความสะเทือนใจมากขึ้นไปอีก โยบพรรณนาสิ่งที่เขาคิดเองว่าเป็นการตีสอนของพระเจ้าที่ติดกับเขา 12 กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า 13 พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย 14 ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว 15 คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา แม้แต่บรรดาญาติและคนรับใช้ของเขาก็หันหลังให้โยบ

16 ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า 17 ลมหายใจข้าเป็นที่ขะแยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง 18 แม่เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า 19 สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า

โยบพรรณนาต่อไปว่าแม้แต่ครอบครัวและเพื่อนๆของเขาก็หันมาเล่นงานเขา โยบยังระลึกว่าตนได้วิงวอนเพื่อลูกๆของตนตอนที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ขณะเดียวกันเด็กเล็กคนอื่นๆที่ใกล้ชิดกับครอบครัวของเขาก็ดูหมิ่นเขา แม้แต่ภรรยาของเขาก็เริ่มทำตัวเหินห่างต่อเขา พวกเขาเพื่อนสนิทที่สุดของเขา (ไม่ใช่เอลีฟัส บิลคัดหรือโซฟาร์) ได้หันมาต่อสู้เขา

20 กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด ด้วยความสะเทือนใจยิ่งนัก โยบพรรณนาว่าตัวเองเป็นเหมือนหนังหุ้มกระดูก แม้กายยังมีชีวิตอยู่ เขาก็ถือว่ามันเป็นเช่นนั้นแบบหวุดหวิด วลีหลังซึ่งใช้จนทุกวันนี้หมายถึงการแทบเอาชีวิตไม่รอด

ขณะที่โยบปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ เขาก็ร้องบอกพวกคนที่ทรمانเขาว่า 21 โอ ข้าแต่ท่านสหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า เขาวิงวอนพวกเขาให้สงสารเขา เท่าที่เขาทราบ พระเจ้ากำลังเล่นงานเขาอยู่ 22 ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า แค่ว่าพระเจ้ากำลังเล่นงานเขาอยู่ (หรือเขาคิดว่าเป็นอย่างนั้น) ก็แย่มากแล้ว เขาอยากรู้ว่าทำไมพวกเขาถึงยังไม่สะใจอีกและมุ่งที่จะกดขี่เขาเหมือนนกกินซากศพ

โยบ 19:23-24 คราวนี้โยบเปลี่ยนมาบอกเรื่องการเป็นขึ้นจากตายบ้าง เขาเกริ่นนำ โดยร้องออกมาว่า โอ ข้าอยากให้อ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้อารักไว้ในหนังสือ เขาร้องขอให้วิบัติของตนถูกบันทึกไว้เพื่อที่จะไม่ถูกลืมเสีย เขาอยากให้อันเป็นบันทึกทางการ และให้ใครๆ ได้อ่าน โยบหาว่าไม่ว่าพระเจ้าจะทรงทำให้มันเกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ

24 ข้าอยากให้อิสลามเป็นนิศัย ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว พร้อมกับสำนวน โวหารเพิ่มเติม โยบอยากให้อ้อยคำของตนถูกสลักไว้ในศิลาและถูกหล่อเป็นแผ่นป้ายถาวร กล่าวอีกนัยหนึ่งเขาอยากให้อ้อยคำของตนถูกบันทึกไว้เพื่อชนรุ่นหลัง เขาเชื่อมั่นจริงจังกว่เหตุของตนนั้นชอบธรรม ดังนั้นเขาจึงขอให้มันถูกสลักไว้ในหินเกลือกกว่าใครจะบิดเบือนมันในภายหลัง

โยบ 19:25-27 พร้อมกันนั้นโยบตั้งตาคอยวันแห่งการเป็นขึ้นจากตาย แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก พร้อมนิมิตที่ไ้รับการคลายจากพระวิญญาณ โยบประกาศว่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่และทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเขา เขายังบอกล่วงหน้าถึงวันนั้นเมื่อพระผู้ไถ่ของเขาจะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลกสักวันหนึ่ง ช่างเป็นคำประกาศที่น่าทึ่งจริงๆ!

หากเราเชื่อว่าโยบเขียนก่อน โมเสส ซึ่งน่าจะเป็นเช่นนั้น ตรงนี้เราก้พบความเข้าใจอันชัดเจนที่ว่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของมนุษย์และที่ว่พระองค์จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกสักวันหนึ่ง ความมั่นใจของโยบในพระผู้ไถ่ของเขาก็ชัดเจน แม้พวกเขาเพื่อนชอบติของเขาได้ทำให้เขาทุกข์ใจหนักยิ่งขึ้น เขาก็รู้ว่ความรอดของเขาอยู่ในพระผู้ไถ่ของเขา นอกจากนี้พระผู้ไถ่ของเขาจะเสด็จมาสักวันหนึ่งและประทานการช่วยให้พ้นโดยสมบูรณ์

26 และหลังจากตัวนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหาของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า และแม้หากโยบไม่มีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้นที่พระผู้ไถ่ของเขาเสด็จมาปรากฏ เขาก็รู้ว่จะมีการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมและรู้ว่ในวันนั้นเขาจะเห็นพระเจ้า! โยบกล่าวชัดเจนถึง ความตายและการเนาเปื่อยอันไม่น่าอภิรมย์ของร่างกายมนุษย์ ถึงกระนั้นเขาก็มีความเชื่อมั่นว่จะถูกชุบให้เป็นขึ้นหลังจากนั้นและจะเห็นพระเจ้าในวันนั้น นี่เป็นคำพยากรณ์อันลึกซึ้งเรื่องการ

เป็นขึ้นจากตายในสิ่งที่อาจเป็นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนขึ้นมา กระทั่งในสมัยก่อนเหล่าอัครบิดร พระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์เองให้เป็นที่รู้จักในฐานะพระเจ้าผู้ไถ่ของมนุษยชาติแล้วและการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมจะเกิดขึ้นสักวันหนึ่ง

27 ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยน โยบกล่าวต่อไปอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าเขาเองจะเห็นพระเจ้าด้วยตาตัวเอง แน่แน่นอนว่านี่จะเกิดขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายเมื่อมนุษยชาติที่ถูกไถ่จะไม่มีร่างกายที่เต็มไปด้วยบาปหรือธรรมชาติบาปอีกต่อไป แม้ว่าความตายจะทำให้วิญญูณภายในของเขาเน่าเปื่อยไป เขาก็รู้ว่าเขาจะเห็นพระเจ้าสักวันหนึ่ง ดังนั้น โยบจึงร้องทูลต่อพระเจ้า แม้หากเขาตาย เขาก็รู้ว่าเขาจะขึ้น โดยถูกพระเจ้านับว่าเป็นผู้ชอบธรรมจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่พวกเพื่อนของเขาใส่ร้ายเขา

โยบ 19:28-29 โยบสรุปคำตอบของตนที่มีต่อข้อกล่าวหาต่างๆของบิลคัด แต่ท่านทั้งหลายควรว่า 'ทำไมพวกเราข่มเหงท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา' โยบบอกบิลคัดและเพื่อนๆว่าพวกเขาควรถามว่า "ทำไมถึงข่มเหงโยบต่างๆที่เขารู้ความจริง"

29 จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกรพิพากษา" ยิ่งกว่านั้น โยบเตือนว่าพวกเขาควรเกรงกลัวการแก้แค้นจากพระเจ้าเอง โทษฐานที่ซ้ำเติมเข้ากับความทุกข์ยากที่เขาทนอยู่แล้ว

ภาพรวมของโยบ 20: ไม่ย่อท้อเพราะคำเตือนในบทที่แล้วของโยบ โศฟาร์เริ่มเทศนาสั่งสอน โยบเป็นรอบที่สอง เขาเตือนว่าความชื่นชมยินดีของคนชั่วคงอยู่ไม่นาน ในข้อ 1-9 ยิ่งกว่านั้นเขาเตือนเรื่องความพินาศของคนชั่วในข้อ 10-22 จากนั้นในข้อ 23-29 เขาเตือนเรื่องจุดจบในที่สุดของคนชั่ว

โยบ 20:1-9 แล้วโศฟาร์ชวานาอาเมห์ตอบว่า 2 "เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่ร่อน 3 ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุ

จิตใจชั่วร้ายเรื่องข้างจึงต้องตอบ โศฟาร์เริ่มเทศนาสั่งสอนโยบเป็นรอบที่สองโดยหมายความว่าเขาได้ ยินโยบแก้ต่างคำวิจารณ์ที่มีต่อเขา ดังนั้นเขาคิดว่าเขาต้องพูดมากกว่านี้

4 ตั้งแต่เด็กดำบรรพมา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า

5 เสียงไซโยของคนชั่วนั้นสิ้น และความชื่นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว สารระ สำคัญของคำวิจารณ์ของโศฟาร์มีดังนี้ แม้ว่าโยบอาจปฏิเสธว่าตนทำผิดและดูเหมือนมีชัยในการ โต้แย้งของตน โศฟาร์ก็เตือนว่าการมีชัยเช่นนั้นคงอยู่ได้ไม่นาน นั่นอาจเป็นคำพูดที่เป็นจริงใน ชีวิต แต่โศฟาร์ก็แสดงให้เห็นอีกครั้งว่าตนไม่รู้เลยว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นกับโยบอยู่จริงๆ

โศฟาร์จึงเตือนว่า 6 แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึง หมู่มฆ 7 เขาจะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า 'เขา อยู่ที่ไหน' 8 เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่าง นิमितในกลางคืน 9 นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย

โศฟาร์เตือนอย่างน่าเกลียดไสวว่าแม้คนชั่วอาจดูเหมือนมีชัยชนะ ในไม่ช้าเขาก็จะพินาศไป เขาจะหายไปเหมือนความฝันยามค่ำคืน เขาจะจางหายไปและไม่ถูกพบเห็นอีก เขาบอกว่านี่คือ ชะตากรรมของโยบ

โยบ 20:10-22 จากนั้น โศฟาร์ก็เตือนเกี่ยวกับผลที่ตามมาต่างๆอันน่ากลัวของ ความบาปโดยบอกว่าเป็นสิ่งที่โยบเผชิญ ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคน ยากจน และมือของเขาจะค้ำค้ำทรัพย์สมบัติของเขา 11 กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของ คนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในผงคลีดิน ลูกหลานของคนชั่วเช่นโยบจะกลายเป็นคนรับใช้ให้ แก่คนต่ำต้อยที่สุด

12 แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา 13 แม้เขาไม่ อยากรจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา 14 อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา

เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา แม้นคนชั่วอย่างโยบประสบความสำเร็จในความสำเร็จ ในไม่ช้า มันก็จะกลายเป็นความขมขื่นภายในตัวเขา

15 เขากลับทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะเอาเงินมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากห้องของเขา 16 เขาจะดูพิษของงูเห่า ลิ่นของงูร้ายจะมาเขา 17 เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่ ด้วยถ้อยคำที่ว่าเพิ่มเติม โศฟาร์พรรณนาว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกคนชั่วแม้ว่าฝ่ายหลังได้เจริญขึ้นก็ตาม พวกคนชั่วอย่างโยบจะไม่เห็นความเจริญรุ่งเรืองอีกเลย

18 เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้กำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย เหล่าคนชั่วอย่างโยบจะถูกบังคับให้คืนสิ่งที่พวกเขาได้เอามาจากผู้อื่นอย่างยุติธรรม

19 เพราะเขาได้ขี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง 20 แน่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย เพราะเหล่าคนชั่วอย่างโยบได้บีบบังคับคนยากจน เขาก็จะเกี่ยวสิ่งเดียวกันนี้

21 อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา 22 ในขณะที่เขาอิมหันต์สำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา มีแต่ความยากลำบากจะรอคอยเหล่าคนชั่วอย่างโยบ

โยบ 20:23-29 คราวนี้โศฟาร์เปลี่ยนมาพรรณนาถึงความพินาศในที่สุดของพวกคนชั่ว เขาคิดเองต่อไปว่าโยบเป็นคนชั่ว เมื่อกำลังจะเติมห้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมาบนเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่ 24 เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ 25 เขาดึงมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระป๋องน้ำมันออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา มีแต่ความยากลำบากและความทารุณรอคอยเหล่าคนชั่ว นี่บอกเป็นนัยว่าสิ่งเดียวกันนี้รอคอยโยบอยู่

26 ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่
เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ 27 ไฟสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดิน
โลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา 28 ผลกำไรแห่งครวเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขา
จะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า โศฟาร์กล่าวคำเตือนต่อไปเกี่ยวกับจุดจบของ
เหล่าคนชั่ว

29 นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา" โศฟาร์
จึงปิดท้ายคำเทศนาสั่งสอนของตนที่มีต่อโยบ คำสันนิษฐานนี้ก็ถือว่าโยบจะเผชิญจุดจบเช่นนั้น
เพราะความชั่วที่เขาปิดบังไว้

*ภาพรวมของโยบ 21: โยบตอบกลับคำเทศนาสั่งสอนรอบที่สองของโศฟาร์ ข้อ 1-6
หลักของเขาก็คือว่าความเจริญรุ่งเรืองของพวกคนชั่วหักล้างข้อ 1-6 ของโศฟาร์ หากมีแต่
ความพินาศเกิดขึ้นแก่คนชั่ว แล้วทำไมพวกเขายังเจริญต่อไปอยู่ บทนี้แบ่งได้เป็นสี่ส่วน: การที่
เขาเรียกร้องความสนใจของพวกเขาในข้อ 1-6 ความเจริญของเหล่าคนชั่วในข้อ 7-16 การกระทำ
กิจของพระเจ้าในข้อ 17-26 และการพิพากษาของเหล่าคนชั่วยังมาไม่ถึงในข้อ 27-34*

โยบ 21:1-6 แล้วโยบตอบว่า 2 "ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้
คำนี้ปลอบใจท่าน 3 ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ โยบเกริ่น
นำคำตอบต่อไปของตน เห็นได้ชัดว่าเขาเริ่มเหลืออดกับพวกเพื่อนชอบติของเขาเพราะน้ำเสียง
ประชดประชันที่มีอยู่ และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ

4 ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์ คำว่า ต่อว่า
ในที่นี้มีความหมายในเชิงกฎหมายว่า ร้องทุกข์ และไม่ใช่ในความหมายทั่วไป (นั่นคือ บ่น) คติ
ของโยบไม่ได้ถูกอุทธรณ์ต่อพวกคนที่วิจารณ์เขา แต่ต่อพระเจ้า หากเขากำลังอุทธรณ์ต่อมนุษย์
แล้วเขาจะทุกข์ใจไปทำไม พวกเขาได้ให้คำตอบของพวกเขาแล้ว

5 มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน 6 เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า โยบสั่งพวกคนที่วิจารณ์เขาซึ่งเห็นว่าตัวชอบธรรมให้มองดูเขาให้ดีและหุบปากของพวกเขาเสีย สำหรับโยบแล้ว เขายอมรับสารภาพว่าเกิดความกลัวและความกระวนกระวายเมื่อเขาระลึกถึงสภาพเดิมของตน

โยบ 21:7-16 คำตอบของโยบที่มีต่อพวกคนที่วิจารณ์เขาก็คือว่า เหล่าคนชั่วก็เจริญขึ้นจริงๆ ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น นั่นเป็นจริงในสมัยของโยบ มันเป็นเรื่องในวันนี้ด้วย ดังนั้นข้อโต้แย้งที่ว่าความยากลำบากที่โยบเผชิญอยู่เป็นหลักฐานที่เพียงพอซึ่งพิสูจน์ถึงการพิพากษาของพระเจ้าจึงว่างเปล่า – มันไม่มีน้ำหนักเลย

พร้อมกันนั้น โยบก็เริ่มแจกแจงหลักฐานเพิ่มเติมที่พิสูจน์ประเด็นของเขา 8 เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา 9 เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่ริ้วของพระเจาก็ไม่อยู่บนเขา 10 วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแท้ง 11 เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เต็มไร่ 12 เขาหยิบเอาธำมะนาและพินเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย 13 ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว พวกคนชั่วมักเจริญรุ่งเรืองตลอดชีวิตของตน มันปรากฏชัดเจนให้ทุกคนได้เห็น

14 เขายังทูลพระเจ้าว่า 'ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน 15 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร' พวกคนชั่วยังบังอาจปิดทึบพระเจ้าไปเสียอย่างสิ้นเชิงด้วย หากพวกคนชั่วไม่ได้ทำเช่นนั้นอย่างเปิดเผย พวกเขา ก็เก็บงำทัศนคติที่หมิ่นประมาทเช่นนั้นไว้ในใจของตนอย่างแน่นอน มันเป็นเรื่องจริงในสมัยนั้นและมันเป็นจริงจนทุกวันนี้

16 ดูเถิด ความจำริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า โยบจึงปฏิเสธอิทธิพลของเหล่าคนชั่ว เขาไม่ยอมรับทัศนคติที่หมิ่นประมาทใดๆของพวกเขาเลย

โยบ 21:17-26

จากนั้น โยบก็เริ่มพรรณนาถึงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับเหล่าคนชั่ว ตะเกียงของคนชั่วดับบ่อยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ่อยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ 18 เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนกลบที่พายุพัดไป โยบตอบกลับไปว่าจริงๆ แล้วพระเจ้าทรงจัดการกับคนชั่วในเวลาของพระองค์เอง

19 พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรง

ตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ 20 นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 21 เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคันเสียแล้ว พระเจ้าทรงพิพากษาเหล่าคนชั่วและลูกๆ ของพวกเขาจริงๆ แต่มันเป็นไปตามการทรงจัดเตรียมและพระประสงค์อันเป็นสิทธิ์ขาดของพระองค์ มันไม่ใช่เป็นแบบอัตโนมัติเหมือนที่โศฟาร์ว่าไว้

โยบถามว่า 22 มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ 23 คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น 24 ถึงกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาก็ชุ่มด้วยไขกระดูก 25 อีกคนหนึ่งตายด้วยใจมขื่น ไม่เคยได้ชิมของดี ความหมายตรงนี้ก็คือว่าคนบางคนตายขณะอายุน้อย โดยยังมีกำลังวังชาและอยู่อย่างเจริญรุ่งเรืองและสุขสงบ คนอื่นๆ ก็ตายก่อนวัยอันควร โดยเผชิญกับความขมขื่นและความยากลำบาก (วลีที่กล่าวถึงอันที่เต็มไปด้วยน้ำมันในบริบทของเพศชายก็เป็นภาพเปรียบเทียบของความอุดมสมบูรณ์หรือความเจริญรุ่งเรือง) ประเด็นที่สำคัญจริงๆ ตรงนี้ก็คือว่าความทุกข์ลำบากเกิดขึ้นกับคนทั้งปวงและไม่มีทางเลือกที่รักมกที่ซ้ง

26 เขาทั้งสองนอนลงในพงคลีดินเหมือนกัน และตัวหนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้ คนทั้งปวงคือ ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมย่อมเผชิญกับความตาย คนทั้งปวงคือ ทั้งคนชั่วและคนที่ดำเนินตามทางพระเจาก็เผชิญกับความยากลำบากและความตายเหมือนกัน ดังนั้นข้อโต้แย้งที่ยกตัวเองว่าดีของโศฟาร์เรื่องที่ว่าความทุกข์ลำบากเกิดกับคนชั่วจึงฟังไม่ขึ้น

โยบ 21:27-34 โยบปิดท้ายข้อโต้แย้งของตน โดยหมายเหตุว่าการพิพากษาของเหล่าคนชั่วยังไม่ถึง คุณเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า 28 เพราะท่านว่า 'วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เต้นที่ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน' โยบเกริ่นนำประเด็นของตน โดยรับรู้ทั้งเรือนของคนดี (นั่นคือ วังของเจ้านาย) และคนชั่ว

29 ท่านมิได้ถามนักท่องเทียว และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขาหรือ **30** ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ ประเด็นของโยบก็คือว่าคนชั่วจะเจอกับการพิพากษาของพระเจ้าเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระองค์สักวันหนึ่ง สักวันพวกเขาจะเจอกับพระพิโรธของพระเจ้าที่การพิพากษานั้น

31 ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสอนเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ นี่เท่ากับโยบถามว่าใครกันที่บังอาจคิดว่าตัวเองรู้วิถีทั้งหลายของพระเจ้าหรือตั้งคำถามสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ นี่บอกเป็นนัยว่านี่คือสิ่งที่โสฟาร์และพรรคพวกเกือบจะทำในสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขากล่าวหาโยบ

32 แม้กระนั้นเขาจะถูกหามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์ **33** สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน ข้อเท็จจริงก็คือว่าสุดท้ายแล้วคนชั่วจะตายและถูกฝังไว้ โยบพูดอย่างเป็นคำเปรียบเปรยว่าคนชั่วเมื่อตายไปแล้วก็เหมือนได้หยุดพักชั่วเวลาสั้นๆก่อนเจอกับการพิพากษา คนมากมายอาจมาจ้างงานศพของเขา แต่คนชั่วจะตายเหมือนอย่างคนนับไม่ถ้วนที่ตายไปแล้วก่อนเขา

โยบจึงถามว่า **34** แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา" โยบได้หักล้างหลักเหตุผลที่ไม่มีน้ำหนักของโสฟาร์และพรรคพวกแล้ว เขาจึงถามว่าทำไมพวกเขาถึงพยายามหลอมนใจเขาด้วยหลักเหตุผลที่ผิดๆเช่นนั้น พวกเขาเป็นผู้ปลอมประโลมที่น่าสังเวชจริงๆ

ภาพรวมของโยบ 22: บทนี้มีคำตอบกลับที่สามและเป็นอันสุดท้ายของเอลีฟัส การเทศนาสั่งสอนของเขาก็เหมือนอันก่อนหน้า เขาคิดเองว่าความทุกข์ลำบากของโยบเกิดขึ้นเพราะเขาได้ทำบาป

โยบ 22:1-4 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 "คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แน่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก เอลีฟัสพูดถูกแล้วในสิ่งที่เขากล่าว มนุษย์ไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อพระเจ้า และปัญญาแบบตัวเองเป็นผู้ประกาศก็ไม่ใช่ประโยชน์ด้วย มันจึงเห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีความเห็นอกเห็นใจให้แก่โยบเลย

3 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นทีพอพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์ เอลีฟัสกล่าวเรื่องนี้ไปแล้วในโยบ 15:15 อย่างไรก็ตาม ในจิตใจที่ชอบติของเขาเอลีฟัสจึงมีความคิดที่ผิดตรงนี้ พระเจ้าทรงพอพระทัยในความชอบธรรม ดู เพลงสดุดี 11:7 พระองค์ทรงพอพระทัยเมื่อมนุษย์จัดระเบียบชีวิตของตนให้เป็นการอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า

4 พระองค์จะทรงติเตียนท่านเพราะยาเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ ความเห็นถัดไปของเอลีฟัสเกือบจะเป็นความคิดที่เหลวไหลไปเสียแล้ว แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทรงกล่าวโยบ และแน่นอนว่าพระเจ้าจะไม่ทรงยอมปล่อยให้ความบาป (ที่คิดว่ามี) ของโยบผ่านไป นี่อาจมีการเสียดสีประชดประชันตรงนี้ อีกครั้งที่เอลีฟัสคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรมและไม่แสดงความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ลำบากของโยบ

โยบ 22:5-14 ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ เอลีฟัสจึงกล่าวหาโยบซึ่งๆหน้าเลย เขากล่าวหาโยบตรงๆว่าโยบปิดบังความบาปที่ใหญ่โตไว้อยู่ ตามที่เอลีฟัสคิด นี่คือเหตุที่ว่าทำไมโยบถึงกำลังได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ จากนั้นเอลีฟัสก็เริ่มร้ายยาวสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นความบาปต่างๆของโยบ

6 เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่ยเปลือยกาย
7 ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหวังเหนี่ยวขนมบังไว้มิให้คนที่หิว ตรงนี้เอลีฟัสยก

ข้อกล่าวหาต่างๆขึ้นมาโจมตีโยบซึ่งเขาเองพิสูจน์ไม่ได้เลย เขาเพียงคิดเองว่าโยบคงมีความผิดในเรื่องความบาปเหล่านี้แน่ๆ

8 คนที่มีอำนาจใหญ่โตยอมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีหน้ามีตาก็ได้เข้าอาศัยอยู่ 9 ท่านไล่แม่ยายออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพ้อก็หัก 10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันฉับพลันก็ท่วมทับท่าน 11 หรือความมืดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้ ใจความสำคัญของข้อกล่าวหาข้างบนก็คือว่า แม้พวกคนมีเกียรติได้อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก โยบก็ได้ทำให้พวกหญิงม่ายที่ขาดสนจากไปมือเปล่า เขากล่าวหาโยบว่าทำทารุณต่อพวกลูกกำพร้า เพราะความบาปของโยบ เขาจึงตกอยู่ในความยากลำบากที่เขาเผชิญอยู่ เอลีฟัสจึงอ้างว่าโยบกำลังถูกท่วมทับด้วยค่าตอบแทนแห่งความบาปของตัวเอง

12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดุดาวที่สูงที่สุดเถิด มันสูงจริงๆ 13 เพราะฉะนั้นท่านว่า `พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะเลาะเมฆมืดที่บิไปพิพากษาได้หรือ 14 เมฆที่คลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า' หลักเหตุผลของเอลีฟัส ณ จุดนี้ก็เข้าใจง่าย หลังจากกล่าวหาโยบหลายเรื่องอย่างไม่มีมูลแล้ว เขาก็ยกเรื่องการทรงทราบทุกสิ่งและการทรงฤทธานุภาพทุกประการของพระเจ้า เอลีฟัสอ้างว่าโยบคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นความบาปของเขา กระนั้นตามที่เอลีฟัสคิด โยบก็ต้องทุกข์ทรมานเพราะพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับความชั่วของเขา

โยบ 22:15-20 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น 16 ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม 17 ผู้ทูลพระเจ้าว่า `ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ `องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้' เอลีฟัสลองวิธีอื่นบ้าง เขาถามว่าโยบไม่ได้พิจารณาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกคนชั่วอื่นๆหรือ พระเจ้ามิได้ทรงพิพากษาพวกเขาไปแล้วหรือ แม้ว่าคนชั่วอื่นๆได้แสดงความรังเกียจต่อพระเจ้า พวกเขาาก็ถูกพิพากษาอยู่ดี

18 แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า 19 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ 20 ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูก

ตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย เอลีฟัสกล่าวต่อไปว่าแม้พวกคนชั่วอาจดูเหมือนมีความ
เจริญรุ่งเรือง สุดท้ายแล้วความเจริญของพวกเขาจะถูกทำลาย บรรดาคนชอบธรรมสังเกตดู
ความพินาศของเหล่าคนชั่วและดีใจ การคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมของเอลีฟัสจึงปรากฏ
ชัดเจน

โยบ 22:21-30 จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึง
ท่าน 22 ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้
ในใจของท่าน 23 ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้
ไกลจากtentของท่าน เอลีฟัสจึงจะยื่นคำขอ โยบอย่างน่าเลื่อมใสให้รู้จักพระเจ้า เขาเตือนสติ
โยบให้เรียนรู้พระราชบัญญัติของพระเจ้า (นี่อาจไม่ใช่พระราชบัญญัติของ โมเสส แต่เป็นบัญญัติ
ทั่วไปของพระเจ้า) หากโยบจะหันมาหาพระเจ้าและหลักการต่างๆแห่งบัญญัติของพระเจ้าโดย
หันเสียจากความบาปของเขา (ซึ่งคนอื่นคิดว่ามี) พระเจ้าก็จะทรงอวยพรเขา

24 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงกลีดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินใน
ลำธาร 25 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย ตามที่
เอลีฟัสคิด หากโยบยอมกลับใจจากความบาปของตนและหันมาหาพระเจ้า เขาก็จะเจริญรุ่งเรือง
อีกครั้งและได้รับการปกป้องจากพระเจ้า (ประสบการณ์โดยทั่วไปน่าจะสอนว่าการกลับใจใหม่
ไม่ได้นำมาซึ่งความมั่งมีและความเจริญรุ่งเรืองเหมือนอย่างที่เคยเอลีฟัสกล่าวอ้าง)

26 แล้วท่านจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า 27 ท่าน
จะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน
28 ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้
ท่าน หากโยบเพียงหันมาหาพระเจ้า เขาก็จะมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า คำอธิษฐานของเขาจะ
ได้รับคำตอบและเขาจะมีพระพรของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา แน่แน่นอนว่านั่นเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ข้อสันนิษฐานทั้งหมดของเอลีฟัสก็ผิด เขาคิดเองว่าความทุกข์ลำบากของโยบเกิดขึ้น
เพราะเขาได้ทอดทิ้งพระเจ้าและกำลังดำเนินชีวิตในความบาป

เอลีฟัสปิดท้ายคำเทศนาที่ยกตัวว่าดีแก่โยบด้วยคำแนะนำที่น่าเลื่อมใสเพิ่มเติม 29 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า 'มีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด' 30 พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน" หากโยบยอมคืนดีกับพระเจ้า เขาก็จะเห็นด้วยกับคนอื่นๆเมื่อคนอื่นๆเจอความทุกข์ลำบากแบบเดียวกัน เขาเองก็จะสามารถกล่าวคำเทศนาสั่งสอนแบบยกตัวว่าชอบธรรมได้เช่นกัน ดังนั้นคำเทศนาสั่งสอนแบบหยิ่งโสและอวดดีของเอลีฟัสที่กล่าวแก่โยบจึงจบลงเท่านี้

ภาพรวมของโยบ 23: ด้วยความเหลืออดเต็มทนกับคำเทศนาสั่งสอนแบบยกตัวเองที่ดีของเอลีฟัส โยบจึงร้องทูลต่อพระเจ้าในข้อ 1-7 เขายืนยันอีกครั้งว่าตนสุจริตในข้อ 8-12 และเขาพรรณนาถึงความยำเกรงพระเจ้าของตนในข้อ 13-17

โยบ 23:1-7 แล้วโยบตอบว่า 2 "คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทูปตักหนักกว่าการร้องครางของข้า โยบรับรู้สภาพที่ขมขื่นของตน คำที่แปลว่า ทูปตัก (ยอว์ค) มีความหมายตรงตัวว่ามือของเขา มันหนักและห้อยลง นี่บอกเป็นนัยถึงความหนักใจของเขา

3 โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์
4 ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจुข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า 5 ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า โยบจึงร้องออกมาว่าตนโหยหาพระเจ้า เขาอยากทราบว่าตนจะเสนอคดีต่อพระเจ้าได้ที่ไหน โยบประกาศว่าในการพิจารณาคดีเช่นนั้น เขาจะเสนอคดีของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า ในการพิจารณาคดีเช่นนั้นเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงประเมินสถานการณ์ของเขาอย่างไร เมื่อถึงตอนนั้นเขาก็จะทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าละ
พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า 7 ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิศย์ โยบโต้แย้งว่าหากเขาได้มีการฟังความกับพระเจ้าทุก

จะไม่ทรงหันถวนภาพของพระองค์ต่อผู้เขา ตรงกันข้ามพระเจ้าจะทรงเสริมกำลังเขา ในการฟังความเช่นนั้น โยบจะปกป้องความชอบธรรมของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าและองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาให้พ้น ดังนั้นโยบจึงยืนยันในความไว้ฝิดของตนอีกครั้ง หากเขาได้เจอกับพระเจ้า เขาก็จะถูกสถาปนาให้มั่นคง

โยบ 23:8-12 **ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ 9 ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ แม้ว่าโยบอยากที่จะเสนอคดีของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาก็ไม่รู้ว่าจะหาพระองค์พบได้ที่ไหน ด้วยคำพรรณนาที่เห็นภาพชัดเจน เขามองไปทุกด้านและหาพระองค์ไม่พบ**

10 ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ แม้ว่าโยบไม่อาจเสนอคดีของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ เขาก็รู้ว่าพระเจ้าทรงรู้จักเขา พระเจ้าทรงทราบประวัติความเป็นมาของโยบ นอกจากนี้ พร้อมกับสิ่งที่อาจเป็นสาระสำคัญของหนังสือโยบ เขาร้องออกมาว่าเมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเขาเสร็จสิ้น เขาก็จะออกมาเป็นดั่งทองคำ โยบรู้ว่าตนไม่มีความฝิดต่อพระพักตร์พระเจ้า เวลาจะพิสูจน์ว่าเขาคิดถูก (เราควรหมายเหตุไว้ว่าโยบไม่ได้อ้างว่าตนไม่มีบาป อย่างไรก็ตาม หลักๆแล้วเขาก็ทราบว่าตนเป็นคนเที่ยงธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า)

11 เท้าของข้าติดยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย โยบยืนยันว่าตนได้เชื่อฟังพระเจ้ามาโดยตลอด เขาได้รักษามรรคาทั้งหลายของพระเจ้า **12** ข้ามิได้พรางไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตีราคาพระวจนะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า นี่บอกเป็นนัยถึงพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าซึ่งถูกให้ไว้ก่อนการบันทึกเป็นพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์และพระบัญญัติพื้นฐานต่างๆของพระองค์ก่อนที่มันถูกเขียนลงไปโดยโมเสส ยกตัวอย่างเช่น พระองค์ทรงชำระวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ในสัปดาห์แห่งการนมิตสร้างและทรง

เปิดเผยพระบัญญัตินั้นแก่มนุษย์แล้ว พระองค์ประทานพระบัญญัติต่างๆแก่บุตรทั้งหลายของโนอาห์หลังจากน้ำท่วมโลก ดู ปฐมกาล 9:1 พระองค์ประทานพระบัญญัติต่างๆที่ชัดเจนแก่อับราฮัม โยบทราบดีถึงพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าที่มีแก่มนุษย์ คำแก้ต่างของเขาก็คือว่าเขาได้เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าที่ถูกตรัสแล้ว เขาให้ค่าถ้อยคำต่างๆของพระเจ้าสูงกว่าอาหารสำหรับปากของตน ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าโยบคงความสัตย์สุจริตของตนไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาได้เชื่อฟังพระวณะที่ถูกตรัสแล้วของพระเจ้าอย่างสุดความสามารถ

โยบ 23:13-17 แต่พระองค์ทรงฝันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น 14 เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้าพเจ้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์ โยบจึงยกเรื่องการทรงอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า พระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ได้ที่พระองค์ทรงพอพระทัยและนั่นก็หมายถึงโยบด้วย พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้โยบเจอกับความทุกข์ลำบากและโยบก็ทราบเรื่องนี้ เขาไม่เข้าใจมัน แต่เขารู้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น

15 เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตริกรตรง ข้าก็ครั้นคร้ามต่อพระองค์ โยบรับสารภาพอย่างเปิดเผยถึงความเกรงกลัวพระเจ้าของตน เขารู้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาเจอกับความทุกข์ลำบาก เขาจึงเกรงกลัวพระองค์มากขึ้นไปอีก

16 พระเจ้าทรงกระทำให้อใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้อใจของข้าสะทกสะท้าน ความคิดตรงนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงทำให้อใจของโยบอ่อนแอและเจ็บช้ำ เขาคิดเองว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เขาเจ็บช้ำ – ซึ่งทำให้เขาทุกข์ใจ (โยบยังไม่เข้าใจว่าซาตานต่างหากที่เป็นผู้ที่ทำให้เขาเจ็บช้ำ อย่างไรก็ตามเขาก็คิดถูกแล้วว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาเจอกับความทุกข์ลำบากต่างๆ)

17 เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมืดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมืดทึบไว้จากหน้าข้า" โยบอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ตาย เขาอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงยังมีชีวิตอยู่เพื่อเห็นความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นของตน

ภาพรวมของโยบ 24: โยบกล่าวคำตอบสุดท้ายของคนแก่เอลีฟัสต่อไป เขาแย้งว่าความชั่วมักไม่ถูกลงโทษในชีวิตนี้ในข้อ 1-12 นอกจากนี้พวกคนชั่วก็หลีกเลี่ยงความจริงและความสว่างของพระเจ้าในข้อ 13-17 (ประเด็นก็คือว่าโยบไม่ทำทั้งสองอย่าง) สุดท้ายแล้วการพิพากษารอคอยเหล่าคนชั่วในข้อ 18-25

โยบ 24:1-12 "เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์ โยบเกริ่นนำข้อโต้แย้งสำคัญที่ใช้ตอบโต้พวกเพื่อนๆ ที่คิดว่าตัวเองดีของเขา ประเด็นของเขาก็คือว่าทำไมคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้าถึงมีความเจริญรุ่งเรืองและอายุยืนยาว พระเจ้าทรงเห็นกิจการงานต่างๆ และวาระทั้งหลายของพวกเขาอย่างแน่นอน จากนั้นโยบก็เริ่มสาธยายความเจริญรุ่งเรืองของเหล่าคนชั่ว

2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง 3 เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน 4 เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด โยบให้รายละเอียดเกี่ยวกับความบาปบางประการของเหล่าคนชั่ว: พวกเขาถือโกง พวกเขาลักขโมย พวกเขาเป็นคนโหดร้ายทารุณ พวกเขาไร้หัวใจและไม่มีความกรุณาปราณี หากหลักเหตุผลของเอลีฟัสเป็นความจริง ทำไมพวกเขาถึงดูเหมือนลอยนวลไปพร้อมกับความชั่วเช่นนั้น

5 ดูกสิ ดั่งลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งแสงไฟให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา โยบเปรียบเหล่าคนชั่วว่าเป็นเหมือนพวกโจรในทะเลทราย ซึ่งเป็นเหมือนพวกลาป่าที่จับคนไม่ระวังตัวเป็นเหยื่อ ทะเลทรายซึ่งไม่ออกผลเป็นอาหารให้แก่ผู้อื่นก็ให้อาหารแก่โจรและลูกๆ ของเขาโดยการปล้นจี้ของพวกเขา กระนั้น 6 เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเต็มสวนองุ่นของคนชั่ว เมื่อคนเรารู้จักคิดเกี่ยวกับชีวิตโดยทั่วไป มันก็เห็นได้ชัดว่าความชั่วเช่นนั้นเกิดขึ้นตลอดเวลา โยบจึงถามว่า ทำไม

นอกจากนี้ เหล่าคนชั่วเช่นนั้น 7 เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว 8 เขาเปียกฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง เหล่าคนชั่วไม่มีความเมตตากรุณาให้แก่คนเหล่านั้นที่ขัดสน

9 มีผู้ช่วยเด็กกำพร้าพ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน 10 เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟอนข้าวไปจากคนที่หิว 11 เขาทำน้ำมันอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่บ่อย่างงุ่น แต่เขาต้องทนความกระหาย 12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา พวกคนชั่วทั่วโลกเป็นคนโหดร้ายทารุณ ไม่ซื่อตรง นี้อฉล อยุติธรรม คดโกงและชอบใช้ความรุนแรง กระนั้นพวกเขาก็ดำเนินในทางชั่วของตนต่อไป พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาพวกเขาในทันที ดังนั้นหลักเหตุผลของเอลีฟัสจึงเต็มไปด้วยช่องโหว่ หากพระเจ้าทรงปล่อยให้เหล่าคนชั่วลอยนวลไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ทำไมพระองค์จึงได้ทรงให้ความทุกข์ลำบากและความสูญเสียเช่นนี้เกิดขึ้นกับ โยบเล่า หลักเหตุผลของเอลีฟัสใช้ไม่ได้จริงๆ

โยบ 24:13-17 โยบแจกแจงต่อไปเกี่ยวกับความบาปของเหล่าคนชั่วซึ่งดูเหมือนไม่ถูกลงโทษ เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้ อยู่ในทางของความสว่างนั้น เหล่าคนชั่วกบฏต่อความสว่างของพระเจ้าและฝ่าฝืนวิถีทั้งหลายของพระเจ้า

ยกตัวอย่างเช่น 14 มาตรถูกลุกขึ้นมาแต่เขารู้ เขามำคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย เหล่าคนชั่วฆ่าคนอื่นในยามกลางวันแสกๆ คนอื่นๆก็เที่ยวไปเป็นขโมยในเวลากลางคืน

นอกจากนี้ 15 ตาของผู้ลวงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า 'ไม่มีตาใดจะเห็นข้า' และเขาก็ปลอมหน้าของเขา ชายและหญิงทั้งหลายที่ไร้ศีลธรรมก็รอนมิดเพื่อที่จะทำการเล่นชู้ พวกเขาคิดว่าไม่มีใครเห็นตน โดยเฉพาะหากพวกเขาอำพรางตัวไป

16 ในยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้
จักความสว่าง 17 เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็น
ความสยดสยองของเงามัจจุราช พวกคนชั่วอื่นๆก็วางแผนโจรกรรมย่อเงาต่างๆในเวลากลาง
วันและทำการเหล่านั้นในเวลากลางคืน สำหรับหัวข้อโมยเช่นนั้นแสงสว่างในเวลากลางวันเป็น
อะไรที่พวกเขาเกลียดชัง พวกเขาสามารถปิดบังการชั่วต่างๆของตนได้โดยความมืดเท่านั้น

ดังนั้น โยบจึงทำลายข้อโต้แย้งเหล่านั้นที่สร้างว่าถูกต้องของเอลิฟัสต่อไป ประเด็นของ
เขาก็คือว่าหากเขากำลังถูกพิพากษาเพราะความชั่ว ทำไมคนเหล่านั้นที่ชั่วอย่างแท้จริงถึงดู
เหมือนลอยนวลไปพร้อมกับความบาปของพวกเขาเป็นประจำ พวกเขาถึงขนาดเจริญขึ้นใน
ความชั่วของตนด้วยซ้ำ โยบไม่ได้เป็นคนบาปแบบเปิดเผย จึงทำไมเขาถึงทนทุกข์ในเมื่อพวก
อาชญากรแบบโจ่งแจ้งและพวกคนคดโกงถึงเจริญรุ่งเรือง

โยบ 24:18-25 เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสถาปนาในแผ่นดิน
เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา 19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉาวนำหิมะไปฉนิด
แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปฉนั้น โยบตอบคำถามบางส่วนของตนเอง ความจริงก็คือ
ว่าวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อเหล่าคนชั่วจะพินาศไป สุดท้ายแล้วพวกเขาจะเผชิญกับความตาย
และจากนั้นก็เจอกับพระเจ้าเอง การพิพากษาเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แม้บ่อยครั้งมันไม่ได้
เกิดขึ้นในทันทีก็ตาม

20 ครรภ์จะลืมหยา ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอโรย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหัก
ลงเหมือนต้นไม้ วันนั้นจะมาเมื่อแม่แต่คนที่เป็แม่ก็จะลืมหยาที่ชั่วร้ายของตน ในหลุมศพ
และในนรก เหล่าหนอนแห่งความตายจะกัดกินเขา เขาจะไม่เป็นที่จดจำอีกต่อไป ความชั่วของ
เขาจะถูกหักทำลายเสีย

21 เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย 22 เขาได้ทำลายคน
ที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมันใจเรื่องชีวิตของตน 23 พระเจ้าทรง
ประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา

เหล่าคนบาปดำเนินต่อไปในทางชั่วของตน แต่โยบหมายเหตุไว้ว่าไม่มีใครแน่ใจเรื่องชีวิต เราอยู่ห่างจากความตายเพียงก้าวเดียวเท่านั้น แม้คนทั้งหลายอาจคิดว่าตัวเองอยู่อย่างปลอดภัย พระเจ้าก็กำลังเฝ้าดูอยู่และทรงพร้อมที่จะพิพากษา

24 เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว เหล่าคนชั่วเจริญรุ่งเรืองชั่วระยะเวลาหนึ่งและในไม่ช้าก็จากไป เหมือนพืชผลในทุ่งนา ในไม่ช้าพวกเขา也被ตัดลงในความตาย

25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามูสา และสำแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้น "ไร้สาระ" นี่เท่ากับโยบท้าทายใครก็ได้ที่จะหักล้างหลักเหตุผลของเขา เขาท้าทายใครก็ได้ที่จะพิสูจน์ว่าเขาผิด ประเด็นใหญ่ของบทนี้ก็คือว่าแม้เหล่าคนชั่วเจริญรุ่งเรืองชั่วระยะเวลาหนึ่ง ในกาลอันเหมาะสมพวกเขา ก็จะเผชิญกับความตายและการพิพากษาของพระเจ้าในที่สุด

ภาพรวมของโยบ 25: บทสั้นๆ บทนี้นำเสนอคำเทศนาสั่งสอนสุดท้ายของบิลคัดที่มีต่อโยบ ประเด็นพื้นฐานของเขาก็คือว่ามนุษยชาติไม่อาจถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้

โยบ 25:1-3 แล้วบิลคัดคนชูอาห์ตอบว่า 2 "พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์ 3 กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง บิลคัดขึ้นต้นความเห็นสุดท้ายของตนด้วยคำพูดเกริ่นนำเป็นชุดซึ่งดูน่าเลื่อมใส โดยทั้งหมดเป็นความจริง เขาจึงพรรณนาถึงพระเจ้าอย่างระมัดระวัง

โยบ 25:4-6 แล้วมนุษย์จะชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร นี่คือนิยามพื้นฐานที่บิลคัดพยายามจะสื่อ มนุษยชาติเป็นผู้ที่หลงหายอย่างสิ้นหวัง ทุกคนที่เกิดมาแล้วก็แปรเปลี่ยนไปด้วยบาป ในเรื่องนี้บิลคัดพูดถูกอย่าง

ที่สุด ประเด็นใหญ่ของเขาก็คือว่าโยบจึงมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า และจะว่าไปแล้ว บิลคัดจึงพูดถูก แต่ทุกคนก็เป็นเช่นนั้น

5 ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุข และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิในสายพระเนตรของพระองค์ 6 มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวดักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน" บิลคัดปิดท้ายข้อโต้แย้งของตน โดยถามว่าหากแม้แต่ดวงดาวต่างๆในฟ้าสวรรค์ยังไม่สะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้า มนุษย์ซึ่งเป็นเหมือนหนอนตัวหนึ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าจะสะอาดน้อยกว่านั้นสักเท่าใด อีกครั้งที่บิลคัดพูดถูกในทางเทคนิค กระนั้นเขาก็แสดงออกว่าตนเป็นคนน่าเลื่อมใสและหยิ่งยโสในการที่เขากล่าวโทษโยบ

ภาพรวมของโยบ 26: บทถัดไปนี้เริ่มต้นคำตอบสุดท้ายของโยบที่มีต่อเพื่อนทั้งสามคนของเขาคือคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม โยบตักเตือนบิลคัด (ข้อ 1-4) และเขายอมรับเรื่องฤทธิ์เดชของพระเจ้า (ข้อ 5-14) ทรรศนะของบิลคัดจบลงในความสิ้นหวัง ความเชื่อมั่นของโยบจบลงด้วยความเชื่อ

โยบ 26:1-4 แล้วโยบตอบว่า 2 "ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ 3 ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีความสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จจริงหนอ 4 ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญูณของใครได้ออกมาจากท่าน โยบตอบกลับด้วยคำถามเป็นชุด ประเด็นของเขาก็คือ บิลคัดได้ช่วยเหลือเขาซึ่งเป็นคนอ่อนแออย่างไร บิลคัดทำให้สภาพของเขาดีขึ้นบ้างอย่างไร

โยบ 26:5-14 โยบจึงเริ่มบรรยายพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ต่างๆของพระเจ้า ชาวแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านใต้น้ำและชาวเมืองนั้น ฤทธิ์เดชของพระเจ้าปรากฏชัดเจนในสิ่งมีชีวิตต่างๆแห่งท้องทะเล

6 นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม คนเหล่านั้นที่อยู่ในนรกไม่มีอะไรปกป้องตนเองจากพระพิโรธของพระเจ้า

7 พระองค์ทรงคลีทางเหนือออกคลุมที่เว้งว้าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า การที่โยบเยื้องถึงสถานที่ว่างเปล่าทางทิศเหนือเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ ความคิดสำคัญก็คือว่า ตั้งแต่คนรกร้างลงไปจนถึงอวกาศนอกโลกเบื้องบน พระเจ้าทรงอยู่สูงสุด บางคนคาดเดาว่ามีช่องว่างหนึ่งในอวกาศนอกโลกเหนือแกนทิศเหนือของแผ่นดินโลก นั่นเป็นเรื่องที่คนถกเถียงกันอยู่ อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญกว่าก็คือ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงแขวนพิภพโลกเหนือความว่างเปล่า การโคจรของมันรอบดวงอาทิตย์ก็ไม่มีอะไรรองรับ สติปัญญาและฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งของพระเจ้าคือประเด็นสำคัญ

8 พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บของพระองค์ และเมฆนั้นก็ไม่ขาดวินไป ความคิดตรงนี้ก็คือว่า พระอัจฉริยภาพในการทรงสร้างของพระเจ้าได้ทำให้น้ำทั้งหลายของแผ่นดินโลกถูกเก็บรวบรวมไว้ในเมฆเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน กระนั้นแผ่นดินโลกและระบบคินฟ้าอากาศของมันก็อยู่ในสมดุลที่สมบูรณ์แบบต่อไป อีกครั้งที่พระปัญญาและฤทธานุภาพของพระเจ้าคือเหตุผลดังกล่าว

9 พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลีเมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้ แม้ว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพเอนกอนันต์ พระองค์ก็ทรงปิดบังพระที่นั่งของพระองค์ไว้ไม่ให้มนุษย์เห็น

10 พระองค์ทรงขีดปริมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด ฤทธิ์เดชและพระปัญญาของพระเจ้าได้สถาปนาเขตแดนของทะเลทั้งหลาย พวกมันไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

11 เสาฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงขนานบ รากฐานแห่งฟ้าสวรรค์ก็สั่นสะท้านเมื่อเจอกับความกริ้วโกรธของพระเจ้า นี่บอกเป็นนัยอีกครั้งถึงฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

12 พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหวงด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์ คราวนี้คำเทศนาของโยบเริ่มหันมาหามนุษย์ทั้งหลายที่บาปหน้าบ้าง เหมือนกับที่ฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสามารถแยกทะเลได้ ด้วยฤทธิ์เดชเดียวกันนี้เองพระเจ้ายิ่งทรงสามารถเล่นงานพวกคนที่เย่อหยิ่งได้เช่นกัน

13 พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญูญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาคที่ขด เหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงประดับประดาฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญูญาณของพระองค์ พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ก็ทรงสร้างงูที่ดำต้อยเช่นกัน บางคนเสนอแนะว่าพญานาคขดที่วุ่นนี้หมายถึงกลุ่มดาวหนึ่งบนท้องฟ้า ไม่ว่ากรณีใดมันก็คือฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

14 ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวเผินของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้" โยบปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยการยอมรับว่าสิ่งที่เขากล่าวมาแล้วเป็นเพียงส่วนหนึ่งของฤทธานุภาพของพระเจ้า แน่ทีเดียวมนุษย์ทราน้อยจริงๆเกี่ยวกับพระเจ้า แม้แต่ฟ้าผ่าแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ คนก็ไม่เข้าใจดีนัก ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่าใครสามารถเข้าใจฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ แม้ว่าบิลด์คัฟวิภาคนิวีจาร์ณโยบ ฝ่ายหลังก็พุ่งเป้าไปที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงอยู่เบื้องบน

ภาพรวมของโยบ 27: ขณะที่โยบตอบกลับบิลด์คัฟต่อไป เขาก็เสนอประเด็นใหญ่สามประเด็น (1) เขาท้าทายความจริงใจของเขาในข้อ 1-6 (2) คนหน้าซื่อใจคดย่อมไม่มีความหวังในข้อ 7-10 และเขาหมายเหตุดูจบอันน่าเวทนาของเหล่าคนชั่วในข้อ 11-23

โยบ 27:1-6 และโยบได้กล่าวกลอนภษิตของตนอีกว่า 2 "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้ขมขื่น 3 เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไค และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไค 4 ริมฝีปากของข้าจะไม่พูด

ความเท็จและลึนของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง ด้วยสำนวนโวหารอันไพเราะ โยบ (1) ทวนซ้ำ
พรรณนาของตนที่ว่าความทุกข์ลำบากของเขาเป็นฐานะของพระเจ้า (2) ถึงกระนั้นโยบก็ปฏิเสธ
ว่าตนจะไม่กล่าวถ้อยคำที่ไม่เชื่อตรงเลยสักคำเดียว ความหลอกลวงจะไม่ล่วงผ่านริมฝีปากของ
เขาเลย

5 ขอพระเจ้าอวยอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้า
จนข้าตาย โยบยังปฏิเสธอีกว่าตนจะไม่ยอมรับผิดตามคำกล่าวโทษของพวกเขา แม้ที่เดียวเขา
จะคงความสัตย์สุจริตของตนไว้จนกว่าเขาสิ้นชีวิต

6 ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่นไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าจะวัน
ใดในชีวิตของข้า โยบตั้งใจว่าจะยึดมั่นในการประพฤติตนอย่างชอบธรรม เขาปฏิเสธว่า
จิตสำนึกผิดชอบของเขา (นั่นคือใจของเขา) จะไม่ปรับโทษเขาว่าได้กระทำผิด ที่ปรากฏชัดเจน
ตรงนี้ไม่ใช่การคิดเห็นว่าตนชอบธรรมของโยบ แต่เป็นความตั้งใจมั่นที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องต่อไป

โยบ 27:7-10 จากนั้น โยบก็นำเสนอความคิดที่สองของตนของบทนี้ ตรงกัน
ข้าม ความหวังของเหล่าคนหน้าชื่อใจคดจะพินาศไป ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอ
ให้ผู้ที่ถูกขึ้นต่อข้าเป็นเหมือนคนอธรรม โยบถือว่าเหล่าปฎิบัติของตนเป็นคนชั่วและคน
อธรรม

8 เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าชื่อใจคด แม้ว่าเขาได้ทำไรแล้ว เมื่อพระเจ้า
ทรงเอาชีวิตของเขาไป มีความหวังอะไรสำหรับคนหน้าชื่อใจคด แม้ว่าเขาอาจดูเหมือนเจริญ
รุ่งเรือง คนๆหนึ่งจะเอาอะไรไปแลกกับจิตวิญญาณของตน พระเยซูคริสต์ถามเดวิดกันนี้ใน
มัทธิว 16:26 และมาระโก 8:37

โยบถามว่า 9 พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา คนที่
ถูกกล่าวถึงนี่คือ คนหน้าชื่อใจคดที่อยู่ดิรัจฉานคนนั้นซึ่ง โยบบอกเป็นนัยว่าเป็นสภาพของเพื่อนๆ
ของเขา

10 เขาจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ เหล่าคนหน้าซื่อใจคดเช่นนั้นจะปิติยินดีในพระเจ้าหรือสัจย์ที่อยู่ในคำอธิษฐานต่อพระเจ้าหรือ คำตอบที่ถูกบอกเป็นนัยก็คือ ไม่ ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนตรงนี้ก็คือว่า พวกคนที่วิจารณ์โยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด วันคิดบัญชีของพวกเขายังไม่ถึง

โยบ 27:11-23 โยบให้โครงร่างตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบบทนี้เกี่ยวกับสิ่งที่เขาเชื่อว่าจะเป็นจุดจบอันน่าเวทนาของเหล่าคนชั่ว ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 12 ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงทีเดียวเล่า 13 ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ดังนั้น โยบจึงเริ่มพรรณนาถึงจุดจบของเหล่าคนชั่ว

14 ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน 15 คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญครอบครวของเหล่าคนชั่ว – ลูกๆและภรรยาฆ่าของพวกเขา – จะประสบแต่ความทุกข์ลำบาก ความอดอยากและความตาย

16 ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงกลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ตั้งดินเหนียว 17 เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน แม้คนชั่วล่าสมความมั่งคั่งไว้สุดท้ายแล้วคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า (นั่นคือ คนชอบธรรม) จะได้รับมันเป็นมรดกและคนชั่วจะสูญเสียมันไปทั้งหมด

18 เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง แม้คนชั่วอาจสร้างบ้านเรือนหลังโตๆ พวกมันก็จะมีสภาพถาวรพอๆกับรังของคัคเค้หรือเพิงที่นายพรานคนหนึ่งสร้างขึ้น

19 คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว
20 ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป 21 ลมตะวันออก

หอบเข่าขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุมันก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา พวกคนมั่งมีที่เป็นคนชั่วย่อมนำไม่พบความสุข พวกเขาเอนกายลงและไม่พบการหยุดพักแต่กลับพบความตาย ความกลัวและความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งรอคอยพวกเขาอยู่ เหมือนกับที่ลมตะวันออกเฉียงเป็นลมพายุที่รุนแรงมากๆ คนชั่วก็ถูกหอบไปในความตาย พวกเขาอาจนอนบนเตียงของตนในบ้านหลังโตของพวกเขา แต่ความตายจะหอบพวกเขาไปเหมือนสายลม

22 พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ สุดท้ายแล้วพระเจ้าคือผู้ที่ทรงทำลายคนชั่ว ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหนีพระหัตถ์แห่งการพิพากษาของพระองค์ไปได้ ในขณะเดียวกัน **23** คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา" เมื่อพระเจ้าทรงเอาคนชั่วออกไปเสีย คนธรรมดาๆและคนชอบธรรมก็ชื่นชมยินดีกับการจากไปของคนชั่ว ความหมายของคำที่แปลว่า เย้ยหยัน (ชอว์รัก) คือการผิวกปากเหมือนในการส่งเสียงเชียร์ ความหมายตรงนี้ก็ถือว่าคนทั่วไปจะส่งเสียงเชียร์เมื่อคนชั่วถูกพิพากษา

ประเด็นใหญ่ของบทนี้ก็คือว่า คนหน้าซื่อใจคดโดยทั่วไปและคนชั่วโดยเฉพาะจะเผชิญกับการพิพากษาหนึ่ง พระเจ้าจะทรงเล่นงานพวกเขาในวิธีการและเวลาอันเหมาะสมที่สุดของพระองค์ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าโยบมองหัวใจของเพื่อนๆที่ยกตัวว่าดีของเขาอย่างไร ในมุมมองของเขาแล้วพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดและคนชั่ว

ภาพรวมของโยบ 28: ขณะที่โยบกล่าวคำตอบสุดท้ายของตนต่อไปแก่บิดาคัดและเพื่อนๆ เขาก็ร้องขอสติปัญญาของพระเจ้า คำถามของเขาก็คือว่า สติปัญญาที่แท้จริงจะถูกพบได้ที่ไหน สุดท้ายแล้วเขาสรุปว่าความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือปัญญาและความเข้าใจ บทนี้เป็นคำเทศนาอันไพเราะเกี่ยวกับแหล่งที่มาแห่งปัญญาและมันจะถูกได้มาอย่างไร มันมีเนื้อหาเหมือนกับส่วนแรกของหนังสือสุภาษิต

โยบ 28:1-11 โยบขึ้นต้นโดยหมายเหตุว่า ทุกสิ่งย่อมนำมาซึ่งมัน หลายสิ่งที่มีคุณค่าอย่างแท้จริงสามารถถูกพบได้โดยการเสาะแสวงหา "แน่ละ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน

และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง 2 เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองคำที่จากแร่ดิบ โลหะมีค่าทั้งหลายสามารถถูกพบได้โดยการเสาะแสวงหาจากนั้นก็ถูกถลุง

3 มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช พระเจ้าได้ทรงกำหนดเขตแดนสำหรับความมืดและสถานที่ๆ แร่มีค่าถูกพบได้ มนุษย์เสาะแสวงหาพวกมันในเมืองมืดๆ ได้พื้นแผ่นดินโลก 4 เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน การทำเหมืองอาจเป็นงานที่อันตรายเพราะว่าเหมืองต่างๆ ถูกน้ำท่วมบ่อย มนุษย์เลยต้องทำให้น้ำแห้งเพื่อที่จะทำเหมืองต่อไปได้ ประเด็นก็คือว่าแร่ธาตุมีค่าต่างๆ ไม่เพียงหายากเท่านั้นแต่ยังเอาออกมาได้ยากด้วยเมื่อพวกมันถูกพบ (โยบกำลังนำเสนอข้อโต้แย้งที่ว่าปัญญาที่หายากที่จะถูกพบและได้มา)

5 ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้ บนพื้นผิวของแผ่นดินโลก พืชผลต่างๆ ก็เติบโตและขนมปังถูกนำไปอบ แผ่นดินโลกเดียวกันนี้ซึ่งให้อาหารก็มีเพชรพลอยและโลหะมีค่าต่างๆ อยู่เบื้องล่างด้วย 6 ก้อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไฟทิวรี่ และมันมีผงทองคำ ประเด็นของโยบในข้อโต้แย้งที่ตามมาของเขาก็คือว่า เหมือนกับที่ทองคำถูกค้นเจอได้ด้วยความยากลำบาก มันก็เป็นเช่นนั้นกับสติปัญญาด้วย

7 ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น 8 ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น กระนั้นก็มีสถานที่หลายแห่งบนแผ่นดินโลกนี้ที่ไม่มีคนทำเหมืองคนใดรู้จัก อันที่จริงตาของนกแร้งก็ไม่เคยเห็นมันและเท้าของสิงโตก็ไม่เคยเหยียบย่ำไปบนมันด้วย ประเด็นของโยบก็คือว่า มีทรัพย์สมบัติที่ถูกปิดซ่อนไว้บนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน สติปัญญาของพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น

9 คนยื่นมือที่หีนแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก พระเจ้ากลับทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อฝ่าหีนที่แข็งที่สุดอย่างหีนเหล็กไฟ พระเจ้าทรงสามารถที่จะเคลื่อนภูเขาทั้งหลายที่รากของพวกมันเลยด้วย 10 เขาขุดลารางไว้ในหีน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง พวกเขาทำเหมืองเที่ยวขึ้นล่องไปเสาะแสวงหาโลหะมีค่าต่างๆ 11 เขากันตาน้ำไว้ เพื่อมิให้

มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง พวกคนทำเหมืองใช้สิ่งมหัศจรรย์ด้านวิศวกรรมทุกรูปแบบเพื่อที่จะได้มาซึ่งทองคำและเงินที่ถูกซ่อนไว้ในแผ่นดินโลก พวกเขาเสาะแสวงหาจนสุดความสามารถและทรัพยากรของตน

โยบ 28:12-13 ตรงนี้คือคำถามสำคัญของบทนี้ แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน เหมือนกับที่คนทำเหมืองทำงานอย่างไม่รู้จบพร้อมกับความยากลำบากยิ่งนักเพื่อที่จะค้นเจอทองคำและเงิน ปัญญาจะถูกพบเจอได้ที่ไหน ความเข้าใจที่แท้จริงถูกหาคำแทนที่ได้ที่ไหน นั่นคือจุดสนใจของข้อโต้แย้งของโยบ (คำตอบของคำถามเหล่านี้ถูกพบในข้อ 28)

13 มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ แม้ว่ามนุษย์ทราบคุณค่าของทองคำและเงิน คนส่วนใหญ่ก็ไม่รู้คุณค่าที่แท้จริงของปัญญาและความเข้าใจ ประเด็นของโยบก็คือว่าปัญญาและความเข้าใจมีค่าประมาณไม่ได้ พวกมันไม่อาจตีค่าได้เลย นอกจากนี้ ปัญญาและความเข้าใจดังกล่าวก็เป็นของหายากในชีวิตนี้ด้วย พวกมันแทบจะถูกหาไม่พบ

โยบ 28:14-19 โยบพรรณนาต่อไปอย่างไรเพราะแบบบทกวีถึงการที่ปัญญาไม่อาจถูกพบได้ในคลังสมบัติต่างๆของแผ่นดินโลก บาดาลพูดว่า 'ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า 'ไม่อยู่กับข้า' ปัญญาไม่อาจถูกพบได้ในที่ลึกแห่งมหาสมุทร 15 จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้ ปัญญาไม่อาจถูกซื้อได้ แม้จะด้วยราคาที่แพงมากก็ตาม

16 จะตีราคาเป็นทองคำโอไฟร์ก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้ **17** จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้ ปัญญาที่แท้จริงไม่อาจถูกเทียบเท่าทองคำเนื้อดีที่สุด เพชรพลอยมีค่าต่างๆหรือเครื่องประดับราคาแพงได้เลย มูลค่าของปัญญามีค่ามากกว่าทรัพย์สิ่งของเหล่านั้นมากนัก

18 อย่างน้อยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา **19** บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ ใน

ลักษณะเดียวกัน ปัญญาไม่อาจเทียบเท่าหินปะการังมีค่า ไข่มุก มุกดา นุสราคัมหรืออัญมณีอื่นใด
ได้เลย มันมีค่ามากกว่าทองคำบริสุทธิ์ที่สุด ประเด็นของโยบก็คือว่าปัญญามีค่ามากกว่าทรัพย์
สมบัติแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

โยบ 28:20-22 โยบจึงถามว่า **ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความ
เข้าใจอยู่ที่ไหน** อะไรคือแหล่งแห่งปัญญาที่แท้จริงและความเข้าใจถูกค้นพบได้ที่ไหน **21** เป็นสิ่ง
ที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ **22** แคนพินาสและ
มัจจูราชกล่าวว่า **'เราไต่ยีนเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา'** ปัญญาไม่ถูกพบทันทีในแผ่น
ดินของคนเป็นหรือของคนตาย แต่ปัญญาและความเข้าใจที่แท้จริงจะถูกพบเจอได้ที่ไหน

โยบ 28:23-28 โยบให้คำตอบสำหรับคำถามที่ยิ่งใหญ่ของตน **พระเจ้าทรงทราบ
ทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย** พระเจ้าทรงรู้จักแหล่ง
แห่งปัญญาและวิธีที่จะหามันเจอ พระองค์ทรงสามารถให้ความรู้เช่นนั้นได้

24 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้า
สวรรค์ **25** ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง พระเจ้า
ผู้ทรงสามารถเห็นทุกส่วนของแผ่นดินโลก พระเจ้าผู้ทรงทราบน้ำหนักของทั้งสายลมและน้ำ
แห่งแผ่นดินโลก พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ทรงทราบวิธีที่จะค้นเจอปัญญา

26 เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า **27** แล้ว
พระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย พระเจ้าแห่ง
ฟ้าสวรรค์ทรงทราบว่าเจอปัญญาได้ที่ไหน พระองค์ทรงเป็นที่มาแห่งปัญญาและทรง
ทราบว่าเจอเจอมันได้อย่างไร

28 และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า **'ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือ
พระปัญญา และที่จะพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ'** คำตอบของคำถามที่ว่าปัญญาจะถูกค้น
เจอได้ที่ไหนถูกให้ตรงนี้ ทั้งบทนี้นำมาสู่คำตอบนี้ ในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือปัญญา
และการพ้นจากความชั่วคือความเข้าใจใหญ่ยิ่ง ดูเพลงสดุดี 19:9 และสุภาษิต 9:10 ปัญญายิ่งใหญ่

ถูกพบในคำตอบนี้ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นแห่งปัญญาอย่างแท้จริงและการ
หลีกเลี่ยงความบาปก็เป็นความเข้าใจใหญ่ยิ่ง

ภาพรวมของโยบ 29: ขณะที่โยบกล่าวคำตอบสุดท้ายของตนแก่บิดคัคและเพื่อนๆต่อไป เขาก็ระลึกถึงสมัยแรกๆของตนและโหยหาสิ่งเหล่านั้น เราได้เข้าใจถึงชีวิตและอุปนิสัยของโยบ จากนั้นเขาก็ใคร่ครวญสิ่งที่รอคอยเขาอยู่เบื้องหน้า

โยบ 29:1-6 โยบขึ้นต้นเนื้อหาส่วนต่อไปด้วยความโหยหาอันปวดร้าวที่จะ
กลับไปสู่สภาพเดิมก่อนหน้านี้นี้ของตนแล้วโยบก็กล่าวกลอนภษิตของท่านอีกว่า 2 "โอ ข้าอยาก
จะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า 3 เมื่อประทีปของ
พระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์ โยบโหยหา
วันคืนในอดีตเมื่อพระพรของพระเจ้าอยู่บนตัวเขาอย่างชัดเจน เขายอมรับอย่างเปิดเผยว่าความ
เจริญรุ่งเรืองก่อนหน้านี้นี้ของตนเป็นมาจากพระพรของพระเจ้าที่อยู่บนตัวเขา

4 อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลึกกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
5 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า 6 เมื่อเขาล้างล้างเท้าของข้า
ด้วยนมขัน และก้อนหินเทศารน้ำมันออกให้ข้า โยบโหยหาบรรดาปีก่อนหน้านั้นเมื่อพระเจ้าทรง
อวยพรเขาและครอบครัวอย่างบริบูรณ์ สองวลีหลังนี้เป็นคำเปรียบเปรยที่หมายถึงพระพรของ
พระเจ้า มันเหมือนกับว่าชีวิตก่อนหน้านี้นี้ของเขาเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยเนยและน้ำมันมะกอก –
สัญลักษณ์สมัยโบราณที่หมายถึงความเจริญรุ่งเรือง

โยบ 29:7-17 จากนั้นโยบก็เริ่มพรรณนาว่าเขาได้ดำเนินชีวิตของตนอย่างไร
ก่อนประสบกับความทุกข์ลำบากต่างๆของตน เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่ง
ของข้าที่ถนน 8 คนหนุ่มๆเห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน เห็นได้ชัดว่าโยบมีตำแหน่งที่
ประกอบด้วยสิทธิอำนาจในนครของตนหรืออย่างน้อยก็มีตำแหน่งที่มีอิทธิพลมาก คนหนุ่มๆ
หลบออกไปเมื่อเจอเขาและพวกคนอาวุโสก็ลุกขึ้นเพื่อแสดงความเคารพต่อเขา

9 เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้ 10 เสียงของขุนนางก็สงบลง และลิ้นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก 11 เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า เมื่อโยบปรากฏตัวในที่สาธารณะ ผู้คนที่มีความสูงๆก็หยุดคุยกันทันที เมื่อโยบพูด ผู้คนก็ฟัง โยบมีเกียรติในชุมชนของเขามากเหลือเกินจนแม้แต่คนเหล่านั้นที่มียศถาบรรดาศักดิ์ก็เคียดแค้นเขาและคอยฟังด้วยใจจ้องว่าเขาจะกล่าวอะไร

12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องไห้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา

13 พรของคนที่จวนพิฆาตก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน โยบเป็นผู้ที่ช่วยเหลือคนขัดสนที่อยู่รอบตัวเขา ในสมัยที่ไม่มีรายการช่วยเหลือสังคมของรัฐบาล โยบกลายเป็นผู้ทำประโยชน์แก่ผู้คนมากมายที่ขัดสน เขาช่วยเหลือคนยากจน เด็กกำพร้า หญิงม่ายและใครก็ตามที่ขัดสน ช่วงเป็นแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย จนทุกวันนี้ โยบเป็นแบบอย่างที่แท้จริงของความรักแบบอากาเป เขาช่วยเหลือผู้ใดก็ตามที่ขัดสน เดือดร้อน

14 ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็หอมหวนข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุม และผ้าโพกศีรษะ โยบพรรณนาต่อไปว่าความชอบธรรมเป็นเสื้อผ้าแห่งอุปนิสัยของเขา ชีวิตของเขาถูกจัดระเบียบโดยความชอบธรรมและการประพฤติตัวอย่างยุติธรรม คุณธรรมเหล่านี้เป็นเหมือนเสื้อคลุมและมงกุฎบนศีรษะของเขา แม้ว่าในที่อื่นของพระคัมภีร์ความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกพรรณนาว่าเป็นเสื้อผ้าชุดหนึ่ง ตรงนี้โยบก็กำลังหมายถึงความเที่ยงธรรมในแต่ละวันของเขา เขาไม่ได้กำลังประกาศตนว่าเป็นผู้ชอบธรรม ตรงกันข้ามเขานำเสนอคำพยานแห่งอุปนิสัยของตน

15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย 16 ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน โยบได้กลายเป็นคนนำทางให้แก่คนเหล่านั้นที่ตาบอด เขาช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เป็นง่อย เขากลายเป็นเหมือนบิดาคนหนึ่งในการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ยากจน นอกจากนี้เขาพรรณนาว่า และข้า

สอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก อันที่จริงเขาเที่ยวเสาะหาวิธีต่างๆที่จะช่วยเหลือผู้อื่น เขาเป็นคนชอบธรรมคนหนึ่งอย่างแท้จริง

17 ข้าหักขากระดูกของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา เมื่อเขามีโอกาส เขาก็กระทำการพิพากษาแก่คนเหล่านั้นที่บีบบังคับผู้อื่นอย่างชั่วร้าย เขาเอาสิ่งที่พวกคนขี้โกงได้ขโมยไปจากผู้อื่นกลับคืนมาเมื่อเขามีโอกาส

โยบ 29:18-25 โยบจึงใคร่ครวญถึงทั้งอดีตของตนและสิ่งต่างๆที่เขาคิดว่าอาจเกิดขึ้นในอนาคต แล้วข้าคิดว่า 'ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะทิววันเวลาของข้าอย่างทราย 19 รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน 20 สง่าราศีของข้าสดชื่นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า' โยบจึงคิดว่าตนจะตายในไม่ช้าแม้ว่าเขาได้รับพระพรอย่างอุดมในอดีตก็ตาม

เขาปิดท้ายบทนี้โดยการเล่าย้อนถึงวันคืนอันแสนสุขที่เขาเคยมีในอดีต 21 คนทั้งหลายเงี้ยวฟังข้าและคอยอยู่ และเงี้ยวอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า 22 หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา 23 เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู 24 ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันผ่องใสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง 25 ข้าเลือกทางให้เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่คร่ำครวญ" โยบระลึกถึงวันคืนในกาลก่อนของตนตอนที่เขาได้รับการนับหน้าถือตาอย่างสูง สิ่งที่เขาเคยกล่าวได้รับการนับถือจากผู้อื่นอย่างสูงเมื่อก่อนเขาเคยเป็นผู้นำคนหนึ่งที่ได้รับเคารพนับถือในชุมชนของเขา แต่วันคืนเหล่านั้นบัดนี้กลับเป็นอดีตไปเสียแล้ว

ภาพรวมของโยบ 30: โยบกล่าวคำตอบสุดท้ายของตนต่อไปแก่บิดคัคและเพื่อนๆ ใจความหลักสองประการถูกพบตรงนี้: (1) เกียรติในกาลก่อนของเขาได้ถูกเปลี่ยนเป็นความเหยียดหยามไปเสียแล้ว (ข้อ 1-14) และ (2) สภาพในปัจจุบันของเขามีคหม่น (ข้อ 15-31)

โยบ 30:1-14

"แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะขำ คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียด

หยามพ้อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า ขณะที่ (ดังที่ถูกหมายเหตุไว้ในบทที่แล้ว) โยบเคยเป็นชายผู้หนึ่งที่ได้รับความรักนับถือและได้รับเกียรติจากคนทั้งปวง บัดนี้เขาถูกคูหมิ่นเหยียดหยาม แม้แต่พวกคนหนุ่มที่มีฐานะต่ำต้อยก็เหยียดหยามเขา

2 ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว

3 เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า 4 เขาเก็บผักชะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์มาเป็นอาหาร พวกคนที่วิจารณ์เขาในปัจจุบันแต่ก่อนก็คือคนเหล่านั้นที่แทบจะหาเลี้ยงไม่พอประทังชีวิต ผักชะครามคือพืชที่โตในหนองน้ำที่มีเกลือ ความหมายก็คือว่าพวกคนเยาะเย้ยโยบที่บังอาจเหล่านี้เป็นคนที่มิฐานะต่ำต้อยที่สุดของสังคม

5 เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร) 6 ฉะนั้นเขาต้องพักอยู่ที่ลำละหาน ในโพรงดินและชอกหิน 7 เขาร้องอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย ขณะที่แต่ก่อน โยบเคยได้รับการนับหน้าถือตาอย่างสูง เดี๋ยวนี้พวกคนที่ถูกขับไล่ออกจากสังคมก็เยาะเย้ยเขาเหมือนฝูงลา

8 เขาเป็นลูกของคนถ้อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน 9 และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา 10 เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เขาไม่รับรองที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า พวกคนชั้นต่ำของสังคมต่างเยาะเย้ยโยบผู้เคยมีคนนับหน้าถือตา

โยบตกเป็นจี่ปากชาวบ้านของคนในสมัยนั้น 11 เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ (ความหมายก็คือว่าพระเจ้าทรงถูกคิดว่าอนุญาตให้ความทุกข์ลำบากเกิดแก่เขา) เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า 12 คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักต้นเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพินาศไว้ต่อข้า 13 เขาพังทางเดินของข้า เขาเสริม

ภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาได้เลย 14 เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะเลลึกเข้ามาอย่างเต็มที เขากลั้ว
ตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง โยบจึงกลายเป็นจู้ปากของคนในชุมชนนั้น

โยบ 30:15-31 โยบจึงพรรณนาถึงอนาคตอันมืดหม่นของตนด้วยความสะเทือน
ใจยิ่งนัก ความสยดสยองต่างๆหันมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความ
เจริญรุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมม 16 บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึด
ตัวข้าไว้ 17 กลางคืนกระดุกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่ทะเข้านั้นไม่หยุดพักเลย โยบ
พรรณนาถึงความปวดร้าวของตนด้วยคำเปรียบเปรยแบบบทกวี

18 เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี มันทัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อ
รัดข้า เห็นได้ชัดว่าเพราะแผลพุพองที่มีน้ำหนองไหลย่อยตลอด โยบจึงต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของตน
บ่อยๆ เสื้อผ้าของเขาแนบติดตัวเขาเพราะน้ำหนองและน้ำเหลืองที่ไหลเยิ้ม

19 พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผลคลีและขี้เถ้า 20 ข้า
พระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และ
พระองค์หาทรงมองไม่ 21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้า
พระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ 22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และ
ทรงให้ข้าพระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป โยบระบายความขมขื่นแห่งจิตใจ
ของเขาต่อไป เขาคิดเองว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้เขาเจ็บช้ำ (แม้เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าเพียงอนุญาตสิ่ง
ที่เกิดขึ้นเท่านั้น)

23 ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปอยู่ที่กำหนด
ของคนเป็นทั้งปวง 24 ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขาออกช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่า
พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา โยบจึงคิดเองว่าความตายนั้นใกล้เข้า
มาแล้วและพระเจ้ากำลังจะส่งเขาไปยังหลุมศพของเขาแล้ว

25 ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขาากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคน
ขัดสนหรือ 26 แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มา
ถึง โยบเตือนให้พระเจ้าระลึกอีกว่าเขาได้พยายามช่วยเหลือคนอื่นในสมัยก่อน กระนั้นบัดนี้
ความมืดก็ตกแก่เขาแล้ว

27 จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า 28 ข้าได้ไว้ทุกข์
มิใช่ด้วยแค้น ข้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตาม บัดนี้ โยบก็เผชิญ
กับความทุกข์เวทนา นี้บอกเป็นนัยด้วยว่าเขาอาจมีอาการท้องร่วง ความทุกข์เวทนาของเขาทั้ง
ฝ่ายร่างกายและอารมณ์ปรากฏชัดเจน

29 ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว 30 ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของ
ข้าร้อนอย่างไฟไหม้ ในความสิ้นหวังของเขา โยบมองว่าตัวเองอยู่ระดับเดียวกับพวกสัตว์เลื้อย
คลานหรือนกกินซากศพที่อยู่ตามลำพัง ผิวหนังของเขากลับเปลี่ยนเป็นสีดำเพราะแผลพุพองของ
เขา ไขว่สูงทำให้เขาทุกข์ทรมาน

31 เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็น
เสียงของผู้ที่ร้องไห้" เห็นได้ชัดว่าโยบเคยเล่นเครื่องดนตรีต่างๆในสมัยก่อนของเขา แต่
บัดนี้ดนตรีเดียวของพวกมันคือเสียงร้องไห้ไว้ทุกข์และอยู่ในคีย์ไมเนอร์

ภาพรวมของโยบ 31: นี่เป็นข้อสรุปของคำแก้ต่างให้ตัวเองของโยบที่กล่าวแก่ 'เพื่อนๆ'
ของเขาที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและชอบวิพากษ์วิจารณ์ เขายังคงไว้ซึ่งความไว้พิศและความ
ความสัตย์สุจริตของตนต่อไป เขาปิดท้ายด้วยคำขอร้องสุดท้ายให้พระเจ้าสดับฟังคดีของเขา

โยบ 31:1-8 "ข้าได้กระทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิง
พหุภรรยาได้อย่างไร ความคิดตรงนี้ยังใช้ได้จนถึงทุกวันนี้ พันธสัญญาที่โยบได้กระทำกับ

ดวงตาของเขาก็คือ ที่จะไม่มองหญิงอื่นด้วยตักหา เขาได้ตัดสินใจแล้วล่วงหน้าว่าเมื่อโอกาสนั้นมาถึง เขาจะมองไปทางอื่น เขาจะไม่คิดความคิดที่ไม่บริสุทธิ์เกี่ยวกับหญิงสาวอื่น

2 อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง 3 มิใช่ภัยอันตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ 4 พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่ามือของข้าดอกหรือ สรุปลย่อของข้อเหล่านี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงทราบสิ่งที่เขากระทำและพระองค์ทรงเห็นวิถีทางของเขา ดังนั้นไม่ว่ามันจะเป็นความคิดต่างๆที่ไม่บริสุทธิ์หรือความไม่ชอบธรรมในรูปแบบอื่นใด โยบก็รู้ว่าพระเจ้ากำลังเฝ้ามองอยู่

5 ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง 6 ก็ขอให้ข้าข้าซึ่งด้วยตราขูที่เที่ยงตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า 7 ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าไปตามนัยน์ตาของข้า และถ้าต่างพร้อยใดๆเกาะติดมือข้า 8 ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่ออกขึ้นเพื่อข้าถูกลอนรากเอาไป พร้อมกับรูปแบบที่เป็นบทกวีอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา โยบประกาศว่าถ้าเขามีความผิดในความบาปเรื่องใดก็ตาม ก็ขอให้ความทุกข์ลำบากเกิดแก่เขา สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่าเขาไม่มีความผิดในเรื่องความไม่ซื่อตรง การละเมิด ตักหา หรือความบาปชนิดอื่นใดเลย (โยบไม่ได้กำลังบอกว่าเขาไม่มีบาป ตรงกันข้ามเขาประกาศตนว่าไม่มีความผิดในความบาปที่เลวทรามและต่อเนื่อง)

โยบ 31:9-15 ถ้าใจของข้าถูกล่อชวนไปหาผู้หญิง และข้าได้ซุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า 10 แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นน้อมทับนาง 11 เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ 12 เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพิเนาส และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า

โยบวกกลับมาเรื่องความบาปด้านศีลธรรม เขาสมมติว่าถ้าเขาเคยไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่นหรือเคยเป็นคนเล่นซู้กับภรรยาของเพื่อนบ้าน ก็ขอให้การพิพากษาดกแก่ภรรยาของเขาเองในรูปแบบ

ของการตกเป็นทาสหรือการเล่นซู้ (เราควรหมายเหตุไว้ว่า โยบไม่ได้กำลังขอให้เรื่องร้ายเกิดแก่ ภรรยาของเขาเพราะความบาปที่เขาอาจกระทำ แต่ในวัฒนธรรมของสมัยนั้น เหตุการณ์ดังกล่าว จะเป็นความอับอายขายหน้าและการติสอนอย่างที่สุดแก่สามีหากภรรยาของเขาถูกหยามเกียรติ เช่นนั้น) วกกลับไปข้อ 9 โยบจึงชี้ให้เห็นว่าความบาปดังกล่าวในส่วนของเขา (การเล่นซู้) จะเป็น อาชญากรรมที่ร้ายแรงยิ่งนัก ความบาปเช่นนั้นจะนำการพิพากษามาโดยเหล่าผู้พิพากษา การเล่น ซู้เป็นไฟที่เผาผลาญ ทำลายและถอนรากความเจริญรุ่งเรืองออกไปเสีย ประเด็นก็คือว่า โยบไม่มี ความผิดในเรื่องดังกล่าว

นอกจากนี้ โยบกล่าวต่อไปว่า 13 ถ้าข้าถูกรื้อเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำ มาร้องทุกข์ต่อข้า 14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้า จะทูลตอบพระองค์อย่างไร 15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่ พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์ โยบสมมติต่อไปอีกว่าถ้าเขาใจจัด ใจดำและไม่เห็นอกเห็นใจต่อความต้องการต่างๆ (นั่นคือ เรื่อง) ของเหล่าผู้รับใช้ของเขาเมื่อพวกเขา มาขอความช่วยเหลือจากเขาหรือในการตกลงเรื่องข้อพิพาท เขาจะคาดหวังอะไรจากพระเจ้า ได้เมื่อวันแห่งการพิพากษาของเขามาถึง พระองค์ผู้ทรงสร้าง โยบก็ทรงสร้างพวกผู้รับใช้ของเขา เช่นกัน พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง อีกครั้งที่ประเด็นของโยบก็คือว่าเขาไม่มี ความผิดในเรื่องความบาปที่ร้ายแรง ซึ่งในกรณีนี้คือการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมและอย่างใจจัด ใจดำต่อเหล่าคนรับใช้ของเขา

โยบ 31:16-23 โยบขึ้นต้นอีกรายการ ถั่วของเขา – ถ้าเขาได้กระทำความบาปในเรื่องนี้ เรื่องนั้น ก็ขอให้พระเจ้าทรงพิพากษาเขา ถ้าข้าได้หวังเหนี่ยวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือ ได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า 17 หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อแม่ไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย 18 (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้น กับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า) เขาสมมติอีกครั้งว่า ถั่วเขาได้ปฏิบัติอย่างยุติธรรมหรือใจจัดใจดำต่อผู้ที่ขัดสนไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นคนยากจน หญิงม่าย

ที่ขัดสนหรือลูกกำพร้า ก็ (ข้อ 22) ขอให้เขาถูกพิพากษา นอกจากนี้โยบเคยเป็นเหมือนบิดาแก่คนขัดสนมากมายที่อยู่รอบตัวเขา

19 ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย 20 ถ้าบั้นเอวของเขามีได้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามีได้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า 21 ถ้าข้ายกมือขึ้นและต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง โยบสมมติตัวอย่างอื่นๆที่เขาอาจได้กระทำบาปแต่เขาก็ไม่ได้ทำ ในกรณีนี้มันคือการไม่ช่วยเหลือผู้อื่นที่ขัดสน อีกครั้งเขาสมมติว่าถ้าเขามีความผิดในเรื่องความบาปเหล่านี้ ก็ขอให้เขาถูกพิพากษาดังที่ข้อถัดไปจะบ่งบอก

โยบปิดท้ายการอ้างเหตุผลของเขาในเรื่องต่างๆด้วยข้อสรุปที่ว่า ถ้าเขามีความผิดในเรื่องความบาปเหล่านั้นจริงๆ 22 แล้วก็ให้กระดูกไหลปลาร้าหลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด 23 เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโอร่าตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้ ถ้าเขามีความผิดในความบาปเช่นนั้นจริงๆ เขาก็ขอให้ตัวเองถูกพระเจ้าทำให้มีร่างกายพิกลพิการไป เขาคงไม่สามารถทนต่อการตีสอนเช่นนั้นได้หากพระเจ้ากระทำเช่นนั้นต่อเขา อย่างไรก็ตามประเด็นก็คือว่าโยบไม่มีความผิดในความบาปที่อาจเกิดขึ้นได้เหล่านี้เลย

โยบ 31:24-32 โยบกล่าวในทำนองเดียวกันต่อไป ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้อใจหรือพุดกับทองคำเนื้อดีว่า 'ท่านเป็นที่วางใจของข้า' 25 ถ้าข้าเปรมปรีดีเพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มามาก 26 หรือข้าเฟงดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า 27 และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจูบมือของข้า 28 นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน โยบสมมติความบาปชนิดอื่นๆอีก ถ้าเขาได้ทำให้เงินเป็นพระของตนหรือ ถ้าเขาได้กลายเป็นคนเยอหยิ่งและจองหองในความเจริญรุ่งเรืองของตน สิ่งเหล่านี้ก็เป็นความบาปที่จะต้องถูกลงโทษ

ถ้าเขามีความผิดในเรื่องโง่เขลาเช่นนั้น เขาก็คงปฏิเสธพระเจ้าเบื้องต้นไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ประเด็นใหญ่ของเขาก็คือว่า เขาไม่มีความผิดในสิ่งเหล่านี้เลยสักอย่างเดียว

โยบพิจารณาความบาปชนิดอื่นๆที่เขาไม่มีความผิด 29 ถ้าข้าปรารถนาเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้าฉันพินาศ หรือถึงโหดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา 30 ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง 31 ถ้าคนแห่งเต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า 'โอ ยังมีใครที่หนักกินเนื้อของนายไม่อิ่ม' 32 คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง โยบพิจารณาว่า ถ้าเขาได้ชื่นชมยินดีเมื่อศัตรูของเขาถูกพิพากษาหรือแข่งคำคู่อริของเขา ก็ (ถูกบอกเป็นนัยว่า) เขาสมควรที่จะถูกพิพากษา ถ้าเหล่าผู้รับใช้ในบ้านของเขาถูกปฏิบัติไม่ดี เขาก็คงมีเหตุที่จะถูกพิพากษา (อีกครั้งที่ถูกบอกเป็นนัย) ทว่าโยบได้ดูแลบรรดานักเดินทางที่สัญจรผ่านมาและช่วยเหลือพวกเขา

โยบ 31:33-40 ตรงนี้โยบเริ่มสรุปคำแก้ต่างของตน เขาร้องทูลต่อพระเจ้าให้สดับฟังคดีของเขา ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า 34 เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน ประเด็นของเขาก็คือว่าถ้าเขาได้ปกปิดความบาปของตนเหมือนที่อาดัมได้กระทำ คนอื่นก็จะไม่ขัดขวางเขามิให้รับสารภาพมัน

โยบจึงร้องทูลต่อพระเจ้าว่า 35 โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ของคัมภีร์ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนพ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น 36 ข้าจะไล่ป่าแบกไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฎ 37 ข้าจะแจ้งจำนวนฝักข้าวของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นทางการ เขาอยากเหลือเกินที่จะให้ศาลฎีกาแห่งสวรรค์ฟังคดีของเขา เขาอยากให้ปฏิปักษ์ของเขานำเสนอข้อกล่าวหาต่างๆเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อที่ว่าเขาจะได้ตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นได้ จากนั้น โยบก็จะแก้ต่างให้ตัวเองต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าด้วยข้อกล่าวหาเหล่านั้น เขาจะแก้ต่างทุกอย่างเท่าของเขา เขาจะมาอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างสง่าผ่าเผยในฐานะผู้ที่ไม่มีความผิด

38 ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร่องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน 39 ถ้าข้ากินผลผลิตของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้อาณาของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต 40 ก็ขอให้มียักษ์ฟันหักหนามงอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแรังแทนข้าวบาร์เลย์” จบถ้อยคำของโยบ โยบปิดท้ายคำแก้ต่างของตน โดยการทักท้วงว่าถ้าเขามีความผิดในความบาปใดเหล่านั้น ก็ขอให้เขาถูกพิพากษา เขาใช้ภาพเปรียบสุดท้ายของไร่นาผืนหนึ่ง ถ้าเขาได้ประพฤติอย่างยุติธรรมในฐานะชวานา ก็ขอให้พืชผลของเขากลายเป็นวัชพืชและต้นหนาม เขาจึงยุติการนำเสนอคดีของตน

ภาพรวมของโยบ 32: โยบ 32 ขึ้นต้นเนื้อหาตอนใหม่ของหนังสือเล่มนี้ เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มคนหนึ่งนามว่าเอลีชูได้นั่งฟังพวกคนที่วิพากษ์วิจารณ์โยบซึ่งมีอายุมากกว่าและคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและการที่พวกเขาไม่สามารถโต้แย้งเขาได้ ในบทนี้และอีกห้าบทถัดไป เอลีชูเสริมทฤษฎีของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในบทที่ 32 จริงๆแล้วเอลีชูเกริ่นนำคำเทศนาขนาดยาวของเขาในอีกห้าบทถัดไป ในบทนี้เขาแสดงความไม่พอใจของตนที่มีต่อการถกเถียงกันระหว่างโยบกับเพื่อนๆของเขา

ที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและเขาตักเตือนพวกเขา จากนั้นเขาก็อ้างว่าจะพูดอย่างไม่ลำเอียงในเรื่องนี้

โยบ 32:1-5 ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง เพื่อนๆของโยบมองว่าเขาเป็นคนโกหก เป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนบาปที่เลวทราม โยบปฏิเสธข้อกล่าวหาเหล่านั้นทั้งหมด จะว่าไปแล้วเขาก็ถือว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม มีการบอกเป็นนัยว่าโยบอาจเกิดความคิดขึ้นมาบ้างเล็กน้อยว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม ไม่ว่ากรณีใดเพื่อนๆสามคนของเขาก็เลิกความพยายามที่จะชักจูงเขาให้เห็นคล้อยตามทฤษฎีของพวกเขา

2 แล้วเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบูนี ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่ คนหนุ่มผู้หนึ่งอยู่ด้วยมาตลอดโดยฟังการโต้เถียงกันระหว่างโยบกับพรรคพวก เขาโกรธเคืองทั้งโยบและนักวิจารณ์สามคนของเขา เอลีชูโกรธโยบเพราะว่าโยบได้พยายามที่จะพิสูจน์ว่าตัวเองชอบธรรมแทนที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าชอบธรรม (แน่นอนว่าเอลีชูที่วิพากษ์วิจารณ์โยบในเมื่อตัวเองไม่ได้เจอกับความสูญเสียที่โยบเจอมา เอลีชูไม่ได้โดนวิพากษ์วิจารณ์อย่างยุติธรรมเหมือนที่โยบโดนด้วย)

3 เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด เอลีชูโกรธชายอีกสามคนนั้นด้วยเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรสำเร็จเลยในการพยายามให้คำตอบโยบ สำหรับส่วนของเขา เอลีชูเสนอตัวเป็นคนกลางผู้หนึ่งเพื่อปรับความเข้าใจระหว่างโยบกับเพื่อนๆ

4 ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน 5 และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ ตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบบทที่ 37 เอลีชูเริ่มเทศนาสั่งสอนทั้งโยบและเพื่อนๆสามคนของเขา แม้อ้างความไม่ลำเอียง เอลีชูเองก็เป็นคนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและวางท่าอวดดีพอกๆกับอีกสามคนนั้น ดังที่ถูกหมายเหตุไว้ในข้อความตรงนี้ เอลีชูอายุน้อยกว่าชายอีกสามคนนั้น ดังนั้นเขาจึงให้ความเคารพแก่พวกเขาและรองอนกว่าพวกเขาพูดจบก่อนที่จะกล่าวคำพูดส่วนตัวของตน

โยบ 32:6-14 และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบูนี กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุลแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน 7 ข้าพเจ้าว่า 'ขอให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา' เอลีชูหมายเหตุเรื่องความเคารพของเขาที่มีต่อบรรดาสหายผู้อาวุโสกว่าของตน

8 แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การคลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ แม้บางคนพยายามจะกล่าวว่าเอลีชูอ้างการคลายจากพระเจ้าสำหรับคำเทศนาสั่งสอนของตนใน

ความหมายแบบคลาสสิก ทว่าจริงๆแล้วเขากำลังกล่าวถึงความเข้าใจที่ได้รับการคลี่คลายต่างหาก ประเด็นของเขาก็คือว่า พระเจ้าสามารถประทานความเข้าใจแก่วิญญาณของมนุษย์ได้

9 'ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม 10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย' ด้วยความกล้าจนเกือบเป็นความโอหัง เอลีชูบอกเป็นนัยว่าบรรดาคนที่อายุมากกว่าเขาไม่ได้มีปัญญามากเป็นพิเศษและเขามีความคิดที่ดีกว่า

11 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเจียหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร 12 เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้ 13 อย่าเพ่อกูคุณนะว่า 'เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงปลักเขาลงแล้ว มิใช่มนุษย์' 14 เขามีได้ฟังถึงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน

เอลีชูเทศนาสั่งสอนปฏิบัติสามคนของโยบพร้อมกับคำพูดแบบเกือบดูถูก เขาฟังพวกเขาพูดมาแล้วและไม่มีใครเลยในพวกเขาทำให้โยบเชื่อข้อโต้แย้งยาวๆของพวกเขา ไม่มีใครเลยในพวกเขาพิสูจน์ข้อสันนิษฐานของตนที่ว่าพระเจ้าได้พิพากษาโยบ เพราะฉะนั้นโยบจึงไม่ได้โต้เถียงกับเอลีชู ดังนั้นเขาจึงไม่มีอคติในการประเมินของเขาเกี่ยวกับสถานการณ์นี้ เอลีชูอ้างด้วยว่าตนจะไม่ดำเนินตามหลักเหตุผลที่ผิดๆของปฏิบัติทั้งสามคนของโยบ

โยบ 32:15-22 เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว 16 และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก) 17 ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย พร้อมกับการใช้ถ้อยคำมากมาย เอลีชูเริ่มประกาศว่าเขาจะออกความเห็นของตนเกี่ยวกับสถานการณ์นี้

18 เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่' 19 ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่

รอมร่อแล้ว 20 ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ เอลีสูเริ่มพูดไปเรื่อยในการประกาศเจตนาของตนที่จะพูด ในคำพูดสมัยใหม่เขาเปรียบเทียบตัวเองว่าเป็นเหมือนภาชนะบรรจุน้ำอัดลมที่พร้อมจะระเบิดออกมา (คำพูดเปรียบเปรยของเขาเรื่องถุงหนังเหี่ยวอ่อนใหม่ก็หมายถึงถุงหนังใส่เหี่ยวอ่อนของชาวตะวันออก ขณะที่เหี่ยวอ่อนบวมหมักอยู่ หากถุงหนังนั้นไม่มีช่องระบายอากาศ มันก็อาจแตกได้จากแรงดัน)

21 ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด เอลีสูตั้งใจมั่นที่จะไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดเลย เขาจึงหวังว่าโยบกับพรรคพวกจะทนฟังเขาและไม่ถือโทษเขาในเรื่องดังกล่าว

22 เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า" เขาจะไม่ประจบสอพลอโดยการใช้ชื่อเรียกทางการต่างๆ เกือบกว่าพระเจ้าทรงพิพากษาเขา

ภาพรวมของโยบ 33: ด้วยการใช้อำนาจมากมายอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา เอลีสูเสนอที่จะยกเหตุผลกับโยบในข้อ 1-7 เอลีสูดำเนินโยบโทษฐานที่ไตร่ตรองถึงพระเจ้าในข้อ 8-13 เขาหมายเหตุเรื่องการทรงเรียกของพระเจ้าให้มนุษย์มาสู่การกลับใจใหม่ในข้อ 14-18 เขายังหมายเหตุด้วยว่าพระเจ้าทรงส่งความทุกข์ยากต่างๆ มาเพื่อให้เกิดผลดีในข้อ 19-28 สุดท้ายเอลีสูเชิญชวนให้โยบสนใจฟังในข้อ 29-33

โยบ 33:1-7 "ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 2 คุณเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด 3 ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้ อย่างจริงใจ ด้วยถ้อยคำมากมายอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา เอลีสูเชิญชวนโยบให้ฟังเขา เขาสัญญาว่าจะพูดอย่างเที่ยงธรรมและอย่างชัดเจน

4 พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า 5 ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบซี จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ หลังจากกล่าวยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างของเขา เอลีชูก็ชักชวนโยบให้เข้าสู่ การอภิปรายกับเขา

6 คุณเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจาก ดินด้วยเหมือนกัน 7 คุณเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวน ท่านหนักเกินไป ในฐานะที่เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนกันกับโยบ เอลีชูสัญญาว่าตนจะไม่ พยายามทำให้เขาหวาดกลัวหรือพยายามทำให้เขาหนักใจ (เหมือนกับที่อีกสามคนนั้นได้กระทำ)

โยบ 33:8-13 แน่ละ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของ ท่านว่า 9 'ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย เอลีชูกล่าวแก่โยบว่าตนได้ยินสิ่งที่โยบกล่าวแก่ปฏิปักษ์ทั้งสามของเขาแล้ว อย่างไรก็ตาม เอลีชู ประกาศว่าตนปลอดอคติและความลำเอียงของพวกเขาที่มีต่อโยบ

10 คุณเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับ พระองค์ 11 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไว้ และทรงเผ่าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น' เอลีชู เเถียงว่าโยบคิดเองว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้นำความทุกข์ลำบากต่างๆมาสู่ตัวเขา

12 คุณเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ เอลีชูโต้แย้งต่อไปอีกว่าในการทำเช่นนั้น โยบจึงไม่ยุติธรรม คำตอบของเขาที่ให้แก่โยบก็คือว่า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ 13 ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงาน เรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย เอลีชูจึงแนะนำโยบว่าการโต้แย้งคดีของเขาต่อพระพักตร์ พระเจ้าเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ พระเจ้าไม่จำเป็นต้องให้คำตอบสำหรับการกระทำต่างๆของ พระองค์

โยบ 33:14-18 เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หวั่นไหวได้ 15

ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา 16 แล้ว พระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้ 17 เพื่อว่าพระองค์จะได้ หันให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์ 18 พระองค์ทรง ยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วย ดาบ ด้วยคำพูดมากมายต่อไป เอลีชูอธิบาย (อย่างน้อยก็ในทรรศนะของเขา) วิธีที่พระเจ้าตรัสแก่ มนุษย์ – โดยนิมิตต่างๆในเวลากลางคืน กระนั้นคนทั้งหลายก็ไม่เข้าใจมัน แม้กระนั้นพระเจ้าย่ ทรงปลุกฝังคำสั่งสอนของพระองค์เพื่อหันมนุษย์ไปในทิศทางที่พระองค์ทรงต้องการให้เขาไป พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กั้นมนุษย์ไว้จากความตาย

โยบ 33:19-28 มนุษย์ยังถูกทดสอบด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และ

ด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา 20 ชีวิตของเขาจึงได้เปื้ออาหาร และจิตใจ จึงได้เปื้ออาหารโอชะ ประเด็นของเอลีชูก็คือว่าพระเจ้ายังตรัสแก่มนุษย์ผ่านทาง โรคภัยต่างๆที่ตี สอนด้วย เมื่อมนุษย์เริ่มเหนื่อยล้ากับชีวิตและความเพิดเพิดินชั่วประเดี๋ยวของมัน (อาหารอัน โอชะ) บางทีพวกเขาจะฟังพระเจ้า นี่บอกเป็นนัยว่านี่คือสภาพของโยบ

21 เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ ออกมา 22 เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตาย มา เอลีชูบอกเป็นนัยต่อไปว่าพระเจ้าตรัสแก่มนุษย์ผ่านทางช่วงเวลาแห่งความเจ็บป่วยและ สุขภาพที่ย่ำแย่โดยทรงพาพวกเขาไปถึงเกือบความมรณา

23 ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นล้าม หนึ่งในพันเพื่อแถลงแก่มนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อ เขา 24 และผู้ส่งข่าวนั้นกรณาเขา ทูลว่า `ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว เอลีชูกล่าวต่อไปว่าถ้าพระเจ้าทรงใช้ผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมา (นั่นคือ นัก เทศน์หรือผู้พยากรณ์คนหนึ่ง) เพื่อเทศนาเรื่องความชอบธรรม พระเจ้าก็ทรงสำแดงความกรณา ของพระองค์ (นั่นคือ พระคุณของพระองค์) ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด นอกจากนี้พระเจ้าย่ทรงจัด

เตรียมค่าไถ่ไว้สำหรับการทรงไถ่มนุษย์แล้วด้วย ปัจจุบันเราทราบว่าค่าไถ่นั้นคือพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐยิ่งของพระเยซูคริสต์

25 เนื้อของเขาก่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม' 26 เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนๆหนึ่งให้พ้น โดยประทานสุขภาพให้เขาอีกครั้ง คนๆนั้นก็อธิษฐานต่อพระเจ้าในการขอบพระคุณและพระเจ้าจะทรงชื่นชมยินดี พระเจ้าจะประทานให้แก่มนุษย์ตามความชอบธรรมของพวกเขาอย่างแน่นอนตามที่เอลีชูคิด

27 พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า' 28 พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง แม้พระเจ้าจะทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์ยังมนุษย์ที่บาปหนา กระนั้นในพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากความตายและนรกแล้ว ช่างเป็นสรุ่ยย่ออันแสนวิเศษของความรอดของเราแน่ทีเดียวเราเป็นผู้มีบาปหนา กระนั้นในพระคุณและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักเรา พระเจ้าได้ทรงสำแดงความสว่างแก่เราและได้ทรงไถ่เราให้พ้นจากความบาปและนรกแล้ว

โยบ 33:29-33 ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งคืนกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง 30 เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต เอลีชูจึงสรุ่ยย่อความเห็นของตน โดยหมายเหตุนั้นว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางวิกฤติต่างๆในชีวิตของมนุษย์เพื่อชักนำพวกเขาให้มาสู่การกลับใจใหม่และความรอดจริงๆ

31 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงิบ และข้าพเจ้าจะพูด 32 ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน 33 ถ้าหาไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอ

เจียมและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน" เอลีชูจึงประกาศแก่โยบว่าเขามีอะไรจะกล่าวมากกว่านี้อีกและขอให้โยบฟัง จากนั้นถ้าโยบปรารถนาที่จะตอบกลับ เขาก็ทำเช่นนั้นได้ ด้วยความกล้าแบบหิมเกริม เอลีชูแจ้งโยบว่าตนจึงจะสอนเขาสิ่งหนึ่งหรือสองสิ่ง (นั่นคือ ปัญญา)

ภาพรวมของโยบ 34: พร้อมกับการใช้คำพูดมากมายอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา และความโอหังที่เริ่มปรากฏ เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไป ในบทนี้เอลีชูกล่าวหาโยบว่ากล่าวโทษพระเจ้าเรื่องความไม่ยุติธรรมในข้อ 1-9 เอลีชูประกาศว่าพระเจ้าไม่สามารถเป็นผู้ยุติธรรมได้ในข้อ 10-15 เขาประกาศถึงฤทธานุภาพและการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าในข้อ 16-30 สุดท้ายเอลีชูตักเตือนโยบในข้อ 31-37

โยบ 34:1-9 เอลีชูพูดต่อไปว่า 2 "โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเจียมหูฟังข้าพเจ้า 3 เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร เอลีชูเชิญชวนไม่เพียงโยบเท่านั้นแต่ชายอีกสามคนนั้นด้วยให้ฟังเขา เขาพูดถึงหูที่วิเคราะห์คำพูดเหมือนกับที่เพดานปากลิ้มรสอาหาร

4 ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี 5 เพราะโยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย' เอลีชูเชิญชวนพวกเขาให้นั่งลงในการพิพากษาเพื่อที่จะตัดสินว่าสิ่งใดจริง เขาจึงสรุปย่อสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นทรศนะของโยบ – ที่ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและที่พระเจ้าไม่ทรงให้ความยุติธรรมแก่เขา

6 ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย เอลีชูจึงถามคำถามปลายเปิด: โยบควร โทกเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกต้องหรือประเด็นตรงนี้ก็คือนั่นคือคำกล่าวอ้างของโยบที่ว่าความทุกข์ยากของเขาไม่ได้ถูกทำให้บรรเทาและที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือนั่นคือว่าโยบไม่มีความผิดในเรื่องความบาปใหญ่โต

7 ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ที่มีความเหยียดหยามเหมือนดื่มน้ำ 8 ผู้เข้าสังคมกับคน
กระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว เอลีสุคิดเองตามอำเภอใจว่าโยบคบหาสมาคมกับพวกคน
ชั่วในลักษณะเดียวกับข้อกล่าวหาเหล่านั้นของปฏิปักษ์อีกสามคนนั้น

9 เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาระเบิดยีนดีในพระเจ้า'
ขณะที่พวกคนวิจารณ์โยบอีกสามคนนั้นคิดเองว่าเขามีความผิดในเรื่องความบาป คราวนี้เอลีสุ
คิดเองตามอำเภอใจว่าโยบมีทัศนคติแบบจงหองเกี่ยวกับพระเจ้า เขากล่าวหาโยบอย่างผิดๆว่า
โยบอ้างว่าไม่มีประโยชน์อะไรในการปรนนิบัติพระเจ้า

โยบ 34:10-15 เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่
พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า ต่อข้อกล่าว
หาที่ถูกคิดเองว่าพระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมในการเล่นงานโยบ เอลีสุจึงทักท้วงว่าพระเจ้าไม่อาจ
ยุติธรรมได้

11 เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขา
ตามการกระทำของเขา เอลีสุโต้แย้งว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับมนุษย์ตามการงานต่างๆและ
การกระทำต่างๆของเขา

12 แน่นอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรง
ผันแปรความยุติธรรม นี่เป็นคำกล่าวต่ำกว่าความเป็นจริงและเป็นจริงทั้งสิ้น แน่นอนว่าเอลีสุมี
ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า กระนั้นเขาก็คิดผิดในการที่ทักท้วงว่าโยบคิด
ว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม

เอลีสุจึงถามว่า 13 ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้
กับพระองค์ ประเด็นของเอลีสุก็คือว่าไม่มีใครให้สิทธิอำนาจในการปกครองโลกแก่พระเจ้า
พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจเด็ดขาดตามสิทธิ์ของพระองค์เสมอมา

14 ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์ 15 เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงกลีดิน เอลีชูกล่าวต่อไปว่าถ้าพระเจ้าทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้น มนุษย์ทั้งปวงก็จะพินาศ ด้วยลมปราณแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงสามารถทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ออกไปได้ ประเด็นของเขาก็คือว่าแกโยบก็คือว่าเขาควรระวังตัวเลือกว่าพระเจ้าจะทรงเล่นงานเขาแบบนั้น

โยบ 34:16-30 ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า

17 ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ เอลีชูจึงเชิญชวนโยบให้ฟังอีกครั้ง เขาถามว่าคนๆหนึ่งที่ไม่มีความชอบธรรมจะเป็นผู้ปกครองได้อย่างไร ยิ่งกว่านั้นเขายังบอกเป็นนัยอีกครั้งว่าโยบไม่ควรกล่าวโทษพระเจ้า (ซึ่งเขาก็มิได้กระทำ) เอลีชูจึงคิดเองว่าโยบมีความผิดในความโง่เขลาและความจองหองดังกล่า

18 เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่ษัตริย์ว่า 'ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้ธรรม' 19 ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ เอลีชูคิดเองอีกครั้งว่าโยบคิดว่าพระเจ้าทรงอยุติธรรม เขาจึงโต้แย้งความคิดนั้น คงไม่มีใครกล้ากล่าวหาเช่นนั้นต่อกษัตริย์องค์หนึ่งหรือเจ้านายคนหนึ่ง มันจะยิ่งไม่เหมาะสมมากกว่านั้นสักเท่าใดที่ใครสักคนอย่างโยบจะทำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้น (หรือเขาคิดเองเช่นนั้น)

20 สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั้นและตายไป และผู้มีอานูภาพก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์ 21 เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นอย่างเท่าเทียมของเขทั้งหมด คนเหล่านั้นที่มีทรศนะที่ผิดพลาดเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าในไม่ช้าจะถูกพิพากษาอย่างสาสม เอลีชูยึดถือทรศนะหนึ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าอีกครั้ง แต่มีความเข้าใจที่บกพร่องเกี่ยวกับโยบ

22 ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้ 23 เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไปว่าไม่มีผู้ใดซ่อนตัวพ้นจากพระเจ้าได้ นอกจากนี้พระเจ้าจะไม่ทรงเรียกเอาจากมนุษย์มากเกินไปสิ่งที่ถูกต้องในการพิพากษามนุษย์

24 พระองค์ทรงทบทวนผู้มีอานุภาพเป็นชั้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน

25 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหลกไป เอลีชูจึงเล่าต่อหน้าโยบว่าพระเจ้าทรงทราบการงานต่างๆของมนุษย์และทรงทำลายกระทั่งผู้มีอานุภาพในเวลากลางคืน พระเจ้าทรงเอาคนหนึ่งลงและทรงตั้งอีกคนหนึ่งขึ้น

26 พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น 27 เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย 28 เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ เอลีชูกล่าวคำเตือนของตนต่อไปเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะเกิดแก่เหล่าคนชั่ว พระเจ้าจะทรงทำลายพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้หันไปเสียจากพระองค์และได้ปฏิบัติอย่างทารุณต่อคนจนและคนทุกข์ยาก ฝ่ายหลังร้องขอความบรรเทาต่อพระเจ้าและพระเจ้าจะทรงกระทำการพิพากษาต่อบรรดาผู้ที่บีบบังคับพวกเขา

29 เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน 30 เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน เอลีชูโต้แย้งต่อไปว่าเมื่อพระเจ้าทรงกระทำกิจ ใครจะขัดขวางมันได้ นี่เป็นความจริงไม่ว่ามันเป็นประชาชาติหนึ่งหรือคนๆหนึ่ง พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้พวกคนหน้าซื่อใจคดครอบครองเพื่อที่ว่าประชาชนธรรมดาจะถูกทำให้ติดกับ ประเด็นสำคัญของเอลีชูก็คือว่า พระเจ้าทรงยุติธรรมและเหล่าคนชั่วจะถูกพิพากษา โยบจึงคิดผิดในการอ้างว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม (ตามความคิดของเอลีชู)

โยบ 34:31-37

เอลีชูจึงให้คำแนะนำแบบบอกเป็นนัยแก่โยบ เพราะเป็นสิ่งเหมาะสม

ที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก

32 ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่ว

ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก' ประเด็นของเอลีชูก็คือว่า มันจะเป็นการเหมาะสมที่คนๆหนึ่งจะ

ยอมรับต่อพระเจ้าว่าเขาได้เจอการติสอนเพราะความบาปของตนและเขาจะไม่ดำเนินในความ

บาปนั้นอีกต่อไป มันจะเป็นการดีที่คนๆหนึ่งจะขอพระเจ้าให้ทรงสอนว่าเขาผิดตรงไหนและ

จากนั้นก็สัญญาว่าจะไม่ทำผิดในเรื่องนั้นอีกต่อไป คำแนะนำนี้เห็นได้ชัดว่ามีไว้สำหรับโยบ ตาม

ที่เอลีชูคิด โยบควรกลับใจใหม่แบบนั้น

33 การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่าน

เองต้องเลือก และไม่ใช่ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด เอลีชูเตือนโย

บอีกว่าพระเจ้าทรงตอบสนองเป็นการพิพากษาได้ไม่ว่าโยบกลับใจหรือไม่ก็ตาม เขาจึงขอให้

โยบพูดหากโยบทราบเป็นอื่น

34 จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า 35 โยบพูดอย่างไม่มี ความ

รู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา ด้วยคำพูดมากมายอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา เอลีชู

กล่าวหาโยบว่าได้พูดอย่างโง่เขลาและว่าเขาเป็นคนที่ไม่มีปัญญา

36 ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขตอบเหมือนอย่างคนชั่ว

สุดท้ายเอลีชูก็เข้าสู่ประเด็นของตน เขาจึงขอให้โยบถูกพิจารณาคดีเพราะความคิดที่ชั่วร้ายของ

เขา (ตามที่เอลีชูคิดเอง) ที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ติธรรม

37 เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ยอยู่ท่ามกลางเรา และทวิ

ถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า" โยบไม่เพียงมีความคิดในเรื่องทรรศนะที่ผิดๆเกี่ยวกับพระเจ้า

เท่านั้น (ตามที่เอลีชูคิด) แต่เขายังเป็นคนมักกบฏในทรรศนะนั้นด้วย เอลีชูอ้างว่าโยบชอบตบมือ

ของตนเพื่อเป็นการแสดงออกถึงการกบฏของตนต่อพระเจ้า

ภาพรวมของโยบ 35: คำเทศนาสั่งสอนแบบคิดเองเออเองของเอลีชูที่กล่าวแก่โยบคำ
เนิ่นต่อไป เขากล่าวถึงท่าทีของโยบ (ตามที่เขาคิดเอง) ในข้อ 1-8 เขาถามว่าทำไมคนเหล่านั้นที่
ร้องไห้ออกมาภายใต้ความทุกข์ยากถึงไม่มีใครสนใจในข้อ 9-13 จากนั้นเอลีชูก็ตำหนิความไม่
อดทนของโยบในข้อ 14-16

โยบ 35:1-8 เอลีชูพูดต่อไปว่า 2 "ท่านคิดว่า นียุติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า
'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า' เอลีชูกล่าวหาว่าโยบคิดว่าตัวเองชอบธรรม
มากกว่าพระเจ้า

3 ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้า
ข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า' เอลีชูคิดเองหรือบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าโยบได้
กล่าวคำพูดที่น่าเกลียดเช่นนั้น เอลีชูเองเกือบทำบาปแล้วตอนนี้ในการยื่นคำกล่าวอ้างต่างๆปรัก
ปรำโยบซึ่งไม่มีมูลเลย

เอลีชูกล่าวต่อไปว่า 4 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย 5 จงมองดูท้องฟ้า
เถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน 6 ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการ
ละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ เอลีชูบอกโยบและเพื่อนๆให้มองไปยังฟ้า
สวรรค์ เมื่อชายเหล่านี้ได้ทำบาป มันก็เป็นการทำบาปต่อพระเจ้า

เอลีชูถามว่า 7 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรง
รับอะไรจากมือของท่าน ความชอบธรรมใดก็ตามที่เราอาจกล่าวอ้างย่อมไม่เป็นประโยชน์อันใด
แก่พระเจ้าเลย และคนเราจะให้อะไรแก่พระเจ้าได้ 8 ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่าง
ท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ ความบาปในส่วนของเราอาจ
ทำร้ายมนุษย์ แต่ไม่ใช่พระเจ้า ในแบบเดียวกัน ความชอบธรรมในส่วนของเราอาจเป็น
ประโยชน์ต่อผู้อื่น แต่ไม่ใช่พระเจ้า เอลีชูจึงกล่าวคำเทศนาสั่งสอนของคนที่ค่อนข้างโอหังต่อไป
เกี่ยวกับศาสนศาสตร์

โยบ 35:9-13 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้น ร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ เอลีชูสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับการที่เหล่าคนชั่วทำให้ผู้อื่นร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

10 แต่ไม่มีสักคนพูดว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน พวกคนชั่ว (และหมายความโดยนัยถึงโยบด้วย) ไม่เคยร้องขอต่อพระเจ้าผู้ ประทานบทเพลงต่างๆแก่มนุษยชาติ 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และ ทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ' พระเจ้าทรงเป็นผู้สอนเรามากกว่าสิ่งทรงสร้างใดๆ

12 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั่น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเย่อหยิ่งของคนชั่ว เมื่อคนเย่อ หยิ่งและคนชั่ว (นั่นคือ โยบ) ร้องขอความช่วยเหลือจริงๆ ไม่มีใครตอบ เอลีชูจึงสรุปว่า 13 แน่ ละ พระเจ้ามิได้ฟังถึงไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ได้ทรงนับถือเสียงนั้น ความหมาย โดยนัยของเอลีชูก็คือว่าโยบเป็นคนเย่อหยิ่ง เขาจึงเป็นคนชั่วด้วย ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าจึงจะไม่ ทรงนับถือเขาและไม่ทรงสดับฟังเขาด้วย

โยบ 35:14-16 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์ พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่ แม้โยบอ้างว่าตนหาพระเจ้าไม่พบในความทุกข์ ลำบากต่างๆของตน พระเจ้าก็ทรงยุติธรรม เอลีชูจึงบอกโยบให้วางใจพระเจ้า

15 บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สน พระทัยการละเมิดเสียมากมาย เอลีชูอ้างว่าเพราะโยบมิได้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าจึงทรง เยี่ยมเยียนเขาในการพิพากษาแล้ว แม้ไม่ถึงขีดสุดอย่างที่ท่านจะเป็นได้ก็ตาม

16 เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ และทวิคำพูดโดยปราศจากความรู้" ตามที่ เอลีชูคิด คำกล่าวอ้างต่างๆของโยบเรื่องความสัตย์สุจริตนั้นว่างเปล่า ยิ่งกว่านั้นเอลีชูยังมีหน้า มากล่าวหาโยบอีกว่าทวิคำพูดโดยปราศจากความรู้ นั่นก็เหมือนกับหม้อเรียกกาดม่น้ำว่าดำ

ภาพรวมของโยบ 36: เอลีชูกล่าวคำเทศนาสั่งสอนอันโอหังของตนแก่โยบต่อไป ในคำเทศนาสั่งสอนนี้เอลีชูคิดเองว่าพูดแทนพระเจ้าในข้อ 1-4 จากนั้นเขาก็เทศนาสั่งสอนโยบเรื่องวิธีการต่างๆที่พระเจ้าทรงใช้จัดการกับมนุษย์ในข้อ 5-14 จากนั้นเอลีชูก็ให้คำแนะนำแก่โยบในข้อ 15-23 สุดท้ายเขาอัศจรรย์ใจกับพระราชกิจต่างๆแห่งการทรงสร้างในข้อ 24-33

โยบ 36:1-4 และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า 2 "ขอทนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก ความบังอาจของเอลีชูยิ่งปรากฏชัดมากขึ้นเมื่อเขาประกาศว่าเขาจะพูดแทนพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงกล่าวอ้างว่า 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า 4 เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน ด้วยถ้อยคำมากมายเหลือเกิน เอลีชูอ้างว่าความรู้ของเขามาจากพระเจ้า (นั่นคือ จากที่ไกล) ดังนั้นเขาอ้างว่าทุกสิ่งที่เขากล่าวจะไม่เป็นความเท็จ วลีหลังนี้ดูเหมือนจะเสนอแนะว่าเอลีชูอ้างว่าเป็นผู้สมบูรณ์แบบในความรู้และกำลังจะถ่ายทอดบางส่วนของความรู้นั้นให้แก่โยบ การคิดเองเออเองของเขาปรากฏชัดเจน และพระเจ้าทรงมีอะไรจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในโยบ 38:2

โยบ 36:5-14 จากนั้นเอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไปเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าและวิธีที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ตูเถิด พระเจ้าทรงอนุภาพ และมีได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอนุภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา 6 พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน 7 พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดากษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิศย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง คำเทศนาของเอลีชูจริงๆแล้วก็ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผู้นำสารคนนี้แล้ว มันก็เจือไปด้วยความหน้าซื่อใจคด

เขากล่าวต่อไปว่า 8 และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ 9 พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขาสองหลายแก่เขา และการละเมิดของเขว่าเขาได้กระทำมากเกินไป 10 พระองค์ทรงเบิกหูของเขาสองให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความ

ชั่วช้าของเขา 11 ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ 12 แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้ เอลีชูเทศนาคำเทศนาของตนเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำกิจ อีกครั้งที่จริง ๆ แล้วมันก็ถูกต้อง

13 คนหน้าชื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย 14 เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ที่ท่ามกลางพวกกะเทย อาจเป็นไปได้ว่าเอลีชูกำลังบอกเป็นนัยว่าโยบเป็นหนึ่งในคนหน้าชื่อใจคดเหล่านั้นที่เขาพูดถึง

โยบ 36:15-23 คราวนี้เอลีชูประยุกต์ใช้คำเทศนาแบบยกตัวของตนกับ โยบ พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความลำเค็ญเบิกหูของเขา 16 เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งกว้างไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ 17 แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาทันจับท่าน ประเด็นของเอลีชูก็คือว่าพระเจ้าทรงช่วยคนยากจนและคนที่ถูกบีบบังคับให้รอดพ้นจริงๆ แต่ในกรณีของโยบ เขากำลังทนทุกข์การพิพากษาของพระเจ้า

18 เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้ 19 พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรียวยาวทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบว่าเพราะมีสิ่งๆ ที่เรียกว่าพระพิโรธของพระเจ้า ดังนั้นจงระวังเถิดว่ามันจะตกลงบนท่านมากกว่าเดิม พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในความมั่งคั่งก่อนหน้านั้นของท่านนะ โยบ – เอลีชูกล่าว

20 อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา 21 ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไปโดยบอกว่า: อย่าหวังเวลานั้นที่ใครสักคนจะช่วยท่านให้พ้นในยามกลางคืน ยิ่งกว่านั้นอย่าคิดต่อไปที่จะดำเนินต่อไปในความบาปของท่าน นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมท่านถึงกำลังถูกพิพากษา

22 คุณเถิด พระเจ้าทรงดำเนงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า 23 ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า 'พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว' เอลีชูเสริมการตกแต่งแบบหน้าซื่อใจคดเข้ากับคำเทศนาของคุณ เขาพูดถึงพระเจ้าอีกครั้ง: ฤทธิเดช ความรู้และความบริสุทธิ์ของพระองค์

โยบ 36:24-33 ในเนื้อหาส่วนสุดท้ายของบทนี้ เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไปเกี่ยวกับพระราชกิจต่างๆของพระเจ้า จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น 25 มนุษย์ทั้งปวงฟังคุณสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล 26 คุณเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็อหาหยิ่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหาไม่ได้ เอลีชูคะยั้นคะยอโยบให้ระลึกที่จะขอพระเกียรติพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระองค์

27 เพราะพระองค์ทรงดึงหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์ 28 ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม 29 เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ 30 คุณเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล 31 เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ เอลีชูเล่าต่อไปถึงพระราชกิจต่างๆอันน่ามหัศจรรย์ของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ชั้นบรรยากาศ

เขาปิดท้ายบทนี้ด้วยการกล่าวเรื่องเดิมเพิ่มเติมอีก 32 พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น 33 เสียงครืนๆของมันประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง"

ประเด็นที่สำคัญกว่าของเอลีชูที่กล่าวแก่โยบก็คือว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ ท่านได้ทำบาปแล้ว ดังนั้น จงเกรงกลัวฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

ภาพรวมของโยบ 37: ในบทสุดท้ายนี้ของคำเทศนาของเอลีชูที่ต่อว่าโยบ เขากล่าวถึง
ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพิ่มเติมในข้อ 1-13 โยบถูกสั่งให้อธิบายกิจต่างๆของธรรมชาติในข้อ 14-20
สุดท้ายพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และพระองค์จึงต้องเป็นที่เกรงกลัวในข้อ 21-24

โยบ 37:1-13 เอลีชูเทศนาสั่งสอนโยบต่อไปเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า "เรื่อง
นี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นรัว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ 2 จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของ
พระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ 3 พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วได้
ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก 4 พระสุรเสียงของพระองค์คราง
กระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬาริกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วง
เหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 5 พระเจ้าทรงลำแดงกัมปนาทอย่าง
ประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้ เอลีชู
พูดถึงฤทธิ์เดชแห่งพระสุรเสียงของพระเจ้าดังที่เห็นได้ในฟ้าผ่า

6 เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า 'ตกลงบนแผ่นดินซี' และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับ
ฝน และกับห่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์ 7 พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุก
คนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์ 8 แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน 9
ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ 10 พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็ง
ด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว เอลีชูยกภาพประกอบต่อไปถึงฤทธา
ภาพของพระเจ้าในความสามารถของพระองค์ที่จะส่งหิมะ อากาศหนาว พายุหรือความแห้งแล้ง
มาได้

11 เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทึบ พระองค์ทรงกระจายเมฆ
แห่งฟ้าแลบออกไป 12 มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรง
บัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้ 13 ไม่ว่าจะเป็นการเตือน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์
หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ฤทธาภาพของพระเจ้าปรากฏ
ชัดเจนในคำบัญชาของพระองค์ที่มีต่อดินฟ้าอากาศ พระเจ้าทรงสามารถใช้ดินฟ้าอากาศเพื่อการ

ติสอนหรือเพื่อเป็นพระพรก็ได้ ฝนเป็นได้ทั้งสองอย่าง ประเด็นสำคัญกว่าของเอลีชูที่มีต่อโยบก็คือ เพื่อเตือนความจำโยบเกี่ยวกับฤทธานุภาพของพระเจ้า

โยบ 37:14-20 จากนั้นเอลีชูก็เริ่มไต่สวนโยบเกี่ยวกับการกระทำกิจต่างๆของพระเจ้าโอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
15 ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง 16 ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้ 17 ตัวท่าน ผู้ที่เสื้อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้ 18 ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันท้องหลอม ด้วยความหน้าไม่อายแบบเหลือเชื่อ เอลีชูพยายามต้อนโยบให้เป็นฝ่ายรับ โดยถามว่าเขาเข้าใจพระราชกิจต่างๆของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือไม่ เหมือนกับอัยการฝ่ายโจทก์ที่ไต่สวนจำเลย เอลีชูต้อนโยบให้จมนมด้วยคำถามต่างๆที่เขารู้ว่าโยบตอบไม่ได้

19 จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้ 20 จะทูลพระองค์ได้ไฉนว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไร ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่ เอลีชูไล่ต้อนโยบต่อไป โดยยุเขาให้บอกคนอื่นๆว่าพวกเขาควรทูลต่อพระเจ้าอย่างไร

โยบ 37:21-24 สุดท้ายเอลีชูปิดท้ายคำเทศนาแบบหน้าด้านของตนแก่โยบด้วยคำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับความโอ้อวดระการของพระเจ้า บัดนี้มนุษย์ฟุ้งดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง 22 แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว 23 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน 24 เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา" ดูเหมือนประเด็นของคำเทศนาของเอลีชูที่มีต่อโยบก็คือว่า พระเจ้าทรงความโอ้อวดระการ ดังนั้นโยบควรเกรงกลัวพระองค์ สรุปลงก็คือ พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้า

แม้แต่คนเหล่านั้นที่ได้ชื่อว่ามีปัญญา ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า คำพูดนี้กล่าวแก่โยบ โดยตรง

คำเทศนาสั่งสอนที่ชวนให้ท้อใจของเอลีฟัส บิลคัด โศฟาร์และเอลีชูที่กล่าวแก่โยบจึงจบลงเท่านี้ พวกเขาคิดเองเออเองว่าโยบกำลังทนทุกข์ทรมานเพราะความบาปที่ถูกปิดซ่อนไว้ พวกเขาจะยื่นมือขอเขาให้กลับใจจากบาปนั้น

ภาพรวมของโยบ 38: เริ่มต้นตรงนี้และในอีกสามบทต่อไป พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซง โดยตรงก่อนเพื่อแก้ต่างให้โยบ จากนั้นก็เพื่อเข้าสู่การสนทนากับเขา ตอนแรกพระเจ้าทรงตำหนิเอลีชูและทรงตอบคำขอของโยบที่ยากพบพระเจ้า ในบทแรกของสี่บท พระเจ้าทรงบอกโยบและเอลีชูว่าผู้ใดกันแน่ที่ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น

โยบ 38:1-3 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า หกบทก่อนหน้านั้นเป็นการตักเตือนว่ากล่าวโยบ โดยเอลีชู วลีแรกอาจแปลได้ว่า “จากนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนโยบ” ฯลฯ เอลีชูและพรรคพวกได้กล่าวหาโยบอย่างอวดิธรรม พระเจ้าทรงลุกขึ้นเพื่อแก้ต่างแทนเขา คำที่แปลว่า ลมหมุน (เซห์ออร์ออร์) อาจหมายถึงพายุลูกหนึ่ง เนื่องจากพายุทอร์นาโดไม่เป็นที่รู้จักในตะวันออกกลาง มันจึงไม่น่าใช่พายุทอร์นาโด หรือลมหมุนแบบหนึ่งซึ่งรุนแรงน้อยกว่าพายุทอร์นาโดอาจถูกหมายถึงตรงนี้ ไม่ว่าจะกรณีใดพระเจ้าก็ตรัสจากลมพายุ นั้น – บางทีด้วยพระสุรเสียงที่เหมือนฟ้าผ่า

พระเจ้าจึงตรัสว่า 2 "นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษาแก่ฉันไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้ แม้ว่าคนส่วนใหญ่ตีความว่าพระเจ้าตรัสคำพูดนี้แก่โยบ ในบริบทตรงนี้ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังตำหนิเอลีชู ฝ่ายหลังเป็นผู้ที่เทศนาสั่งสอนโยบอย่างอวดิธรรมและอย่างถือตัวมาตลอดหกบทหลังนี้ เอลีชูเป็นผู้ที่ไม่รู้จริงๆว่าตนกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ อันที่จริง อีกหลายบทถัดไปเป็นคำพูดที่ตรัสแก่เอลีชูและเพื่อนๆของเขาที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและชอบวิพากษ์วิจารณ์

เอลีชูและพรรคพวกเป็นผู้ที่ไม่รู้จริงๆว่าตนกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ พระเจ้าจึงทรงลุกขึ้นเพื่อปกป้องโยบผู้รับใช้ที่น่าสงสารของพระองค์

3 จงคาดเอาไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซิ เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา เอลีชูจึงถูกเรียกให้ตอบพระเจ้าสำหรับข้อสรุปต่างๆที่โง่เขลาของเขา

โยบ 38:4-11 พระเจ้าทรงไต่สวนเอลีชูต่อไป (ต่อหน้าโยบ) เพื่อให้เขาและเพื่อนๆที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมของเขาถ่อมใจ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา พระเจ้าทรงเริ่มถามหลายคำถามที่ชี้แนะหรือที่ไม่ต้องการคำตอบซึ่งคำตอบเหล่านั้นชัดเจนอยู่แล้ว ประเด็นของพระเจ้าก็คือว่า มนุษย์ที่ชอบคิดเหล่านี้ไม่รู้จริงๆว่าตนกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ การกล่าวถึงรากของแผ่นดินโลกตรงนี้เป็นคำเปรียบถึงการทรงสร้าง คำตอบของคำถามนี้และคำถามต่อไปโดยพระเจ้าก็ชัดเจนอยู่แล้ว เอลีชูและพรรคพวกไม่ได้อยู่ด้วยขณะที่พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์

5 ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซิ หรือใครจึงเชือกวัดบนนั้น คำถามนี้จริงๆแล้วก็คือ “ใครรู้มิติที่แน่ชัดของสิ่งทรงสร้างหรือใครได้สำรวจมันอย่างถี่ถ้วนแล้ว” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

6 รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน 7 ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน ด้วยคำพูดเปรียบเปรยเพิ่มเติม พระเจ้าทรงถามว่ารากของแผ่นดินโลกถูกวางอยู่บนสิ่งใด โดยรวมถึงศิลามุมเอกของแผ่นดินโลกด้วย ในโลกตะวันออกสมัยโบราณ เห็นได้ชัดว่ามีการเฉลิมฉลองเมื่ออาคารหนึ่งที่สำคัญถูกสร้างขึ้น นั่นเป็นภาพเปรียบเทียบที่ชัดเจนของดวงดาวต่างๆและบรรดาบุตรของพระเจ้าที่โห่ร้องด้วยความชื่นบาน สิ่งนี้อาจถูกบอกเป็นนัยตรงนี้ก็ถือว่าพวกทูตสวรรค์ (นั่นคือ บรรดาบุตรชายของพระเจ้า) ถูกสร้างขึ้นตอนที่แผ่นดินโลกถูกสร้างขึ้น สิ่งที่พระเจ้าอาจกำลังหมายถึงมากกว่าก็คือ การจัดวางแผ่นดินโลกให้เข้าที่ดังเดิมหลังจากน้ำท่วมโลกซึ่งถูกบอกเป็นนัยในข้อต่อไป

8 หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมาดังออกมาจากครรภ์ 9 เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน 10 แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาลและประตู 11 และกล่าวว่า 'เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ' ในส่วนของการทรงสร้างทะเลต่างๆ (อาจเป็นหลังจากน้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์) พระเจ้าก็ตรัสถามว่าใครสามารถกำหนดขอบเขตของทะเลทั้งหลายได้เหมือนพระองค์ (พระเจ้าทรงพรรณนาถึงเมฆหมอกแห่งท้องทะเลอย่างอสังการด้วย) เมื่อพิจารณาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว คำตอบของคำถามเหล่านี้โดยพระเจ้าก็ชัดเจน เอลีชู เหล่าสหายของเขาและโยบต่างก็ไม่ได้เห็นและไม่สามารถทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้ว

โยบ 38:12-24 ในลักษณะเดียวกัน พระเจ้าตรัสถามว่า เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุณทั่วยุ้จักที่ของมันหรือ 13 เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลกและสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก 14 โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า 15 แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงือขึ้นก็ถูกหักเสีย พร้อมกับสำนวนโวหารต่อไป พระเจ้าตรัสถามว่าเอลีชูและพรรคพวกเคยสร้างรุ้งอรุณหรือไม่ พระองค์ยังตรัสถึงตอนที่ดินเหนียวถูกกดและกลายเป็นตราประทับราชการที่ชัดเจน พระเจ้าทรงเปลี่ยนกลางคืนที่ไม่มีรูปร่างชัดเจนให้กลายเป็นกลางวันที่ชัดเจนในแบบเดียวกัน แสงสว่างแห่งกลางวันทำให้คนชั่วไปซ่อนตัวอยู่ในความมืดและเครื่องปกปิดของพวกเขาเพื่อทำความชั่วก็ถูกปลดเปลื้องไปเสีย ประเด็นของพระเจ้าก็คือว่าเอลีชูและพรรคพวกไม่เคยทำแบบนั้นเลย

16 เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ 17 เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ 18 เจ้าหยั่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา พระเจ้าทรงถามคำถามต่างๆ ที่ทิ่มแทงต่อไปซึ่งเห็นได้ชัดว่าพวกคนที่วิจารณ์โยบไม่สามารถตอบว่าใช่ได้เลย พวกเขาไม่เคยเห็นความลึกของทะเล พวกเขาไม่เคยส่องดูในนรก พวกเขาไม่รู้มิติที่แน่ชัดของแผ่นดินโลก พระเจ้าจึงทรงทำพวกเขาให้บอกข้อมูลเหล่านั้นมา พวกเขาตอบไม่ได้

19 ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน 20 เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน 21 เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย พระเจ้าทรงถามต่อไปอีกว่าพวกนักวิจารณ์ที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมเหล่านี้เข้าใจคุณสมบัติทางกายภาพของแสงสว่างหรือความมืดซึ่งมนุษย์เห็นว่า เป็นของตายหรือไม่ เอลีชูและเพื่อนๆก็ตอบไม่ได้ แม้พวกเขาอายุมาก พวกเขา也给คำตอบเหล่านั้นไม่ได้เลย

22 เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ 23 ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม 24 ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจ่มจ้าออกไปนั้น อยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน

พระเจ้าตรัสถึงความสลับซับซ้อนอันงดงามของเกล็ดหิมะ คริสตออันเปราะบางเหล่านี้มีความสวยงามในการถูกสร้างของพวกมันและไม่มีเกล็ดหิมะสองอันใดมีลักษณะเหมือนกันเลย พระเจ้าทรงถามว่าพวกเขาเข้าใจหลักฟิสิกส์ของหิมะหรือของลูกเห็บหรือไม่ จากนั้นพระองค์ก็ตรัสเป็นเชิงพยากรณ์ถึงวันแห่งพระเยซูฮาวาห์อันยิ่งใหญ่ นั่นเมื่อพระองค์จะทรงใช้ลูกเห็บยักษ์เพื่อพิพากษามนุษยชาติที่ชั่วร้าย ดู วิวรรณ์ 16:21

คำที่แปลว่า **ลมตะวันตก (คาคิยม)** ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดของมันก็หมายถึงทิศตะวันตก อาจเป็นไปได้ว่าคำถามสุดท้ายนี้ก็คือ เจ้าทราบไหมว่า “ความสว่างถูกแยกจากทิศตะวัน ออกลงบนแผ่นดินโลกผ่านทางไหน” คำถามสำคัญตรงนี้ก็คือ พวกคนที่วิจารณ์โยบเข้าใจไหมว่าสภาพบรรยากาศต่างๆทำงานร่วมกันอย่างไร คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

โยบ 38:25-41 การถามคำถามของพระเจ้าคราวนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างแยกแยะ ขณะที่ก่อนหน้านี้พระองค์ทรงทำให้พวกคนที่วิจารณ์โยบตกที่นั่งลำบาก โดยแสดงให้เห็นว่าพวกเขาขาดความรู้ คราวนี้พระองค์ทรงชี้ให้เห็นความอ่อนแอต่างๆของพวกเขา ใครเขาจะขอให้ กระแสฝนและทำทางให้ฟ้าผ่า 26 ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น 27 เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้น้ำของต้น

อ่อนงอกขึ้น พระเจ้าทรงถามว่าใครเป็นผู้ที่สร้างช่องเหล่านั้นสำหรับน้ำหรือพายุเหล่านั้นซึ่งนำฝนมาให้ชีวิตมา คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

ในลักษณะคล้ายๆกัน พระเจ้าทรงถามว่า 28 ฝนมีพ้อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง 29 น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ 30 นำลูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว ด้วยสำนวนอันไพเราะยิ่งนัก พระเจ้าทรงถามว่าใครเป็นผู้ทรงสร้างความชื้น ไม่ว่ามันจะอยู่ในรูปของเหลวหรือน้ำแข็งก็ตาม คำตอบนั้นก็ชัดเจนเหมือนเดิม นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงการไร้ความสามารถของพวกคนที่วิจารณ์โยบ

คราวนี้พระเจ้าทรงเปลี่ยนไปกล่าวถึงความอัศจรรย์ของหมู่ดาวต่างๆในฟ้าสวรรค์บ้าง 31 เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก้เครื่องผูกหมู่ดาวไถได้หรือ 32 เจ้านำดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจระเข้และลูกของมันได้ไหม 33 เจ้ารู้กฎของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบคลุมแผ่นดินได้หรือ เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงหมู่ดาวต่างๆในฟ้าสวรรค์ คำที่แปลว่า มัด...ให้เป็นกลุ่ม (มาอาดันนาห์) ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดของมันหมายความว่า ‘พันนาการ’ หมู่ดาวลูกไก่เป็นหมู่ดาวที่ประกอบด้วยดาวเจ็ดดวงซึ่งมองเห็นได้ในซีกโลกเหนือ ประเด็นก็คือว่า ผู้ใดในพวกคนที่วิจารณ์โยบสามารถปลดปล่อยพลังงานที่รักษาดาวเหล่านั้นให้อยู่เป็นหมู่เดียวกันได้ ดาวนักษัตรหมายถึงหมู่ดาวแห่งจักรราศีดั้งเดิม หมู่ดาวจระเข้ เป็นหนึ่งในกลุ่มดาวที่ชี้ไปยังดาวเหนือ ประเด็นของโยบก็คือว่าพวกคนที่วิจารณ์โยบไม่เข้าใจอำนาจหรือกฎต่างๆแห่งฟ้าสวรรค์อย่างแน่นอน และไม่มีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงพวกมันด้วย

จากนั้นพระเจ้าทรงหันความสนใจของพระองค์ไปยังฟ้าสวรรค์ชั้นบรรยากาศอีกครึ่ง 34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อนำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า 35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า ‘เราอยู่ที่นี้’ ได้ไหม เอลิฮูและเหล่าสหายของเขาไม่มีฤทธิ์เดชที่จะบัญชาพายุที่อยู่เบื้องบน ยิ่งฟ้าสวรรค์ที่มีดวงดาวต่างๆพวกเขาทำไม่ได้

จากนั้นพระเจ้าทรงเปลี่ยนจากอวกาศนอกโลกและฟ้าสวรรค์เบื้องบนมายังใจมนุษย์ 36
ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ คำตอบสำหรับสองคำถามนี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว
พระเจ้าเท่านั้นทรงทำเช่นนั้นได้และเอลีสุกับพรรคพวกไม่มีความสามารถใดเลยในการทำเช่นนั้น

ทรงหันคำถามต่างๆของพระองค์กลับไปที่ย่างเท้า พระเจ้าตรัสถามว่า 37 ใครจะนับเมฆ
ด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถ่วงน้ำของท้องฟ้าได้ 38 เมื่อฝนคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อ
ก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ ผู้ใดสามารถนับก้อนเมฆแห่งท้องฟ้าหรือกักฝนไว้ในช่วงหน้าแล้งได้
คำตอบก็ชัดเจนเหมือนเดิม

จากนั้นพระเจ้าทรงหันไปกล่าวถึงอาณาจักรสัตว์และความต้องการต่างๆของพวกมัน 39
เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวโหยได้ไหมละ 40 เมื่อมันหอบอยู่ในถ้ำของ
มัน หรือนอนคอยอยู่ที่กำบัง 41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และ
ระหกระหนไปเพราะขาดอาหาร" เอลีสุกับพรรคพวกสามารถจัดหาอาหารให้ฝูงสัตว์ป่าได้ไหม
ไม่ว่าพวกมันจะเป็นสัตว์นักล่าอย่างสิงโตหรือสัตว์กินซากศพอย่างอีกา คำตอบสำหรับคำถาม
เหล่านี้เปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างฤทธิ์เดชของพระเจ้ากับการไร้ความสามารถของ
มนุษย์อย่างเอลีสุ

*ภาพรวมของโยบ 39: ในบทที่แล้วพระเจ้าได้ทรงซักถามพวกคนที่วิจารณ์โยบ (ดูความ
เห็นสำหรับข้อ 1-3) โดยทรงเปิดเผยการขาดความรู้และการไร้ความสามารถของพวกเขา ความ
คิดโดยรวมดังกล่าวดำเนินต่อมาพร้อมกับจุดสนใจที่ตอนนี้เปลี่ยนไปยังอาณาจักรของเหล่าสัตว์
และความสามารถต่างๆที่พิเศษของพวกมัน*

โยบ 39:1-4 "เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัวเมียตกลูก
หรือ 2 เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกไหม 3 คือเมื่อมันฟูบลง
ตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา 4 ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมี

ข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาอีก พระเจ้าทรงถามเอลีชูและเหล่าสหายของเขาว่าพวกเขา
เข้าใจชีววิทยาของฝูงแพะป่าและวิธีที่พวกมันแพร่พันธุ์หรือไม่ คำตอบต่อคำถามต่างๆของ
พระเจ้าย้ำชัดเจนอีกครั้ง พวกคนที่วิจารณ์โยบทราบเพียงเล็กน้อยหรือไม่ทราบเลยเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าว

โยบ 39:5-8 ในแบบเดียวกันพระเจ้าทรงถามว่า ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิง
ไป ใครแกะเชือกผูกลาเปลี่ยว 6 ซึ่งเราทำได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็น
ที่อาศัยของมัน 7 มันเหยยเสียงอึกทึกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขี้ตะโกนบอก 8 มัน
ตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหญ้าเขียวทุกอย่าง พวกคนที่วิจารณ์โยบ
เข้าใจเรื่องการเลี้ยงฝูงลาป่าไหม คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

โยบ 39:9-12 การเทศนาดำเนินต่อไป ม้ายูนิคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอน
ค้ำคินอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ 10 เจ้าเอาเชือกผูกม้ายูนิคอนให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอม
คราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ 11 เจ้าจะฟังกมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้
กับมัน 12 เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข่าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ คำถามเพิ่มเติมถูก
ถามเกี่ยวกับสัตว์ชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า ยูนิคอน คำที่แปลเช่นนั้น (*เรห์อาม*) มีที่มาไม่แน่ชัด แต่อาจ
หมายถึงพวกวัวป่าที่เรียกว่า *aurochs* ซึ่งเชื่อกันว่าปัจจุบันสูญพันธุ์ไปแล้ว ประเด็นของพระเจ้าย้ำ
คือว่า เอลีชูและพรรคพวกสามารถเอาสัตว์ป่าเหล่านี้มาเลี้ยงให้เชื่องได้ไหม คำตอบนั้นชัดเจนอยู่
แล้ว พวกเขาทำไม่ได้

โยบ 39:13-18 เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระ
จอกเทศหรือ 14 ซึ่งละไข่ของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน 15 ลืมไปว่าตีนหนึ่งอาจจะ
เหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุงจะย่ำมัน 16 มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูก
ของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว 17 เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และ
มิได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ 18 เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่ พระเจ้าทรง

ถามอีกครั้งว่าเอลีชูและพรรคพวกสามารถสร้างสัตว์พิสดารอย่างนกยูงหรือนกกระจอกเทศและลักษณะเฉพาะตัวแบบต่างๆของพวกมันได้ไหม คำตอบก็ชัดเจนเหมือนเดิม

โยบ 39:19-25 เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟ้าย้อมหรือ 20 เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตักแตนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพึงกลัว 21 มันตะกุกตะกักไปในหุบเขาและเต้นโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ 22 มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีดาบ 23 แล่งธนูกวัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกขัดกระทบมัน 24 มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ 25 เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง 'ฮีเฮ' มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง จากนั้นพระเจ้าทรงถามว่าพวกคนที่วิจารณ์โยบสามารถสร้างม้าพร้อมทั้งพลังกำลังและความกล้าหาญอันโอ้อ่าตระการทั้งสี่ของมันได้ไหม สายพันธุ์ที่ถูกกล่าวถึงนี้อาจหมายถึงม้าศึกอาหรับที่กล้าหาญ อีกครั้งที่พวกคนที่วิจารณ์โยบไม่ได้สร้างและไม่สามารถสร้างสิ่งมีชีวิตที่สง่างามเช่นนั้นได้

โยบ 39:26-30 จากนั้นจุดสนใจเปลี่ยนไปยังเหยี่ยวและนกอินทรี เหยี่ยวนกเขาโฉบไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ 27 นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง 28 มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะงอกผาและบนที่ข่มแข็ง 29 มันล่าหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล 30 ลูกอ่อนของมันดุเดือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ " ที่อยู่ของเหยี่ยวและนกอินทรีถูกพรรณนาอย่างอลังการ ประเด็นของพระเจ้าก็คือ เอลีชูและพรรคพวกเคยสร้างสิ่งมีชีวิตที่โดดเด่นเช่นนั้นหรือไม่ คำตอบก็ชัดเจนเหมือนเดิม

ภาพรวมของโยบ 40: ในบทนี้โยบตอบกลับคำเทศนาอันจริงจังของพระเจ้าในที่สุดและถ่อมตัวลงมากกว่าเดิมในข้อ 1-5 จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอ้างเหตุผลกับโยบเพื่อแสดงให้เห็น

เห็นความชอบธรรม ฤทธิ์เดชและปัญญาของพระองค์ในข้อ 6-14 สุกท้ายฤทธิ์เดชของพระเจ้า
ถูกแสดงออกเพิ่มเติมในเบเฮโมทในข้อ 15-24

โยบ 40:1-5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า 2 "คนมักติจะโต้แย้งกับองค์
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถอะ" ความคิดตรงนี้
สอดคล้องกับของ โยบ 38:1-3 ตรงนั้นพระเจ้าทรงตอบแทนโยบ นั้นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้
พระเจ้าทรงแก้ต่างแทนวิสุทธิชนผู้ถูกปีศาจรุมเร้าของพระองค์ต่อไป พระเจ้าจึงทรงตำหนิพวก
คนที่วิจารณ์โยบซึ่งคิดว่าตัวเองชอบธรรมต่อไป

3 แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า 4 "ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจิริด จะทูลพระองค์ว่า
กระไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก 5 ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูล
อีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป" เมื่อได้ยินคำแก้ต่างที่ไม่มีใครตอบได้ของ
พระเจ้าซึ่งทรงแก้ต่างแทนเขา โยบก็ร้องออกมาโดยยอมรับสภาพที่ต่ำต้อยของเขา ฤทธิ์เดชแห่ง
การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าฟ่องใจเขาอย่างที่สุดให้ทราบถึงความบาปหนาของตนเอง เขากล่าว
ว่าเขาไม่อาจพูดอะไรต่อไปได้อีก โยบอาจรู้สึกขายหน้ากับคำบ่นของตนบางเรื่องที่เขาได้กล่าวต่อ
พระเจ้าไปก่อนหน้านั้น เขาก็มีแผนที่จะไม่กล่าวอะไรอีก

โยบ 40:6-14 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า 7 "จงคาด
เอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา โยบถึงกับละอายใจที่พระเจ้าตรัสว่า
จงยืนขึ้นอย่างลูกผู้ชายและให้เราคุยกัน

8 เจ้ายังจะให้เราอยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ 9 เจ้ามี
แขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ นี่เท่ากับ
พระเจ้าทรงถามโยบว่าเขากล้าฝ่าฝืนคำสั่งต่างๆของพระองค์หรือกล้าประณามพระเจ้าหรือไม่
คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พระเจ้าจึงทรงสั่งโยบว่า 10 จงเอาความโอ้อวดและการและความสง่า
ผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเจ้าทรงสั่งโยบให้

เตรียมตัวที่จะรับความโอาสและการและพระพรอีกครั้ง พระเจ้าทรงบอกเป็นนัยแก่โยบอย่างชัดเจนว่าพระองค์กำลังจะกู้คืนเกียรติยศในอดีตของโยบ

พระเจ้าตรัสแก่โยบต่อไปว่า 11 เทวามกริ้วที่สิ้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหียิง และทำให้เขตกต่ำลง 12 จงดูทุกคนที่เยอหียิงและตั้งเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น 13 ช่อนเขาไว้ในผงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาดาล โยบได้เผชิญกับช่วงเวลาแห่งการทดสอบอันยากลำบากมาแล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงสั่งเขาให้ทิ้งความโกรธของเขาไปเสียและมองคนเยอหียิงอย่างคุณันและจัดการพวกเขาเสีย

14 แล้วเราเองจะยอมรับว่า เมื่อขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงให้โยบกลับสู่สภาพเดิมของเขา พระองค์ก็ทรงบอกเขาว่าในไม่ช้าเขาจะสามารถช่วยตัวเองให้พ้นจากความทุกข์ลำบากที่เขาได้ประสบ

โยบ 40:15-24 คราวนี้พระเจ้า (ตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบบทที่ 41) ทรงพรรณนาถึงสัตว์ที่มีพลังมากสองชนิด (ซึ่งมีพลังเยอะกว่ามนุษย์มากทั้งด้านขนาดและพลังกำลัง) เพื่อพิสูจน์ฤทธิ์เดชของพระองค์เองเพิ่มเติม ประเด็นก็คือว่าถ้าพระเจ้าสามารถประทานพลังกำลังเช่นนั้นแก่สัตว์เหล่านี้ได้ พระองค์ก็ทรงคืนพลังกำลังให้แกโยบได้เช่นกัน

ดูเบเฮโมเทติ ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว 16 ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง 17 มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน 18 กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก 19 มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ 20 ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น 21 มันนอนอยู่ที่ต้นไม้มที่มีร่มเงา ในเฟิงอ้อและในบึง 22 ต้นไม้มที่มีร่มเงาเป็นเงาคกลมมัน ต้นหลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ 23 ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รีบหนีไป มันวางใจว่าจะดูแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปปากมัน 24 มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้"

ที่น่าสนใจก็คือคำว่า **เบเฮโมท (เบเฮย์โมธ)** ซึ่งจริงๆแล้วเป็นคำทับศัพท์ของคำฮีบรู มีการถกเถียงเป็นอันมากว่าพระเจ้ากำลังพรรณนาถึงสัตว์ชนิดใด บางคนเดาว่ามันคือไดโนเสาร์ชนิดหนึ่งเช่น บรอนโตซอรัส หากเป็นเช่นนั้นจริง ความหมายโดยนัยก็คือว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้รอดชีวิตจากน้ำท่วมโลกมาได้ มันถูกพูดถึงว่าอาศัยอยู่ในแถบแม่น้ำจอร์แดนซึ่งพระเจ้าทรงรู้จักอย่างแน่นอนและโยบน่าจะเคยได้ยินเกี่ยวกับมัน ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังเช่นนี้ ดังนั้นพระองค์จึงสามารถทำให้โยบกลับคืนสู่สภาพเดิมของเขาได้

ภาพรวมของโยบ 41: บทถัดไปนี้เป็นความคิดที่ต่อเนื่องจากที่ถูกเริ่มต้นไว้ในบทที่แล้ว พระเจ้าทรงชี้ให้โยบเห็นสิ่งมีชีวิตอันทรงพลังสองชนิดต่อไป โดยบ่งบอกถึงฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และความสามารถที่จะทำให้โยบกลับสู่สภาพเดิมได้ ในบทนี้เลวีอาธานถูกพรรณนาถึง

โยบ 41:1-14 "เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดลิ้นของมันลงได้"

คำว่า **เลวีอาธาน** เช่นเดียวกับเบเฮโมทก็เป็นคำทับศัพท์ของคำฮีบรู (**ลิวียาธาน**) แน่แน่นอนว่ามีการคาดเดาเป็นอันมากว่าคำนี้หมายถึงอะไร บางคนได้เสนอแนะว่ามันหมายถึงปลาฉลามชนิดหนึ่งขณะที่คนอื่นๆก็อ้างว่ามันหมายถึงจระเข้ อย่างไรก็ตาม ข้อ 19-21 ก็พรรณนาสัตว์ชนิดนี้ว่ามีความสามารถที่จะพ่นไฟได้ นี่จึงน่าจะหมายถึงสิ่งมีชีวิตที่เป็นมังกรหรือไดโนเสาร์ชนิดหนึ่ง ความสามารถของมันที่จะสร้างไฟในปากของมันได้ก็ไม่ใช่เรื่องที่เข้าใจ (แน่นอนว่าคนเราทราบว่แก๊สต่างๆในระบบย่อยอาหารสามารถติดไฟได้ สาเหตุของการเกิดประกายไฟดังกล่าวอาจเป็นการลุกไหม้แบบเกิดขึ้นเองในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง – อาการเสปร้อนกลางอกของจริง)

นอกจากนี้ ดำนานเก่าแก่ก็ให้หลักฐานมากมายว่าสิ่งมีชีวิตเช่นนั้นอาจเคยมีอยู่จริงเมื่อกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พร้อมกับคำถามซึ่งน่าเป็นชุด (คำถามต่างๆที่คำตอบถูกบอกเป็นนัย

แล้ว) พระเจ้าก็ทรงพรณนาถึงสิ่งมีชีวิตทรงอำนาจนี้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น (น่าสนใจที่ว่า เลวีอาธานถูกใช้เป็นคำเปรียบถึงพญามารในอิสยาห์ 27:1) นอกจากนี้ซาตานก็ถูกเรียกว่าเป็น มังกร (พญานาค) ในวิวรณ์ 20:2 ด้วย

2 เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ 3 มันจะวิงวอนต่อเจ้า เป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ 4 มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะ รับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ 5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาวๆของเจ้า เล่นหรือ ประเด็นของพระเจ้าก็คือว่าไม่มีใครสามารถทำให้สัตว์ชนิดนี้เชื่อหรือนำมันมาเลี้ยง ได้

6 เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ 7 เจ้าเอาจมวกปีกหนังของมัน หรือเอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ 8 ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก 9 คุณเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็เป็ของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ 10 ไม่มีใครดูพอที่จะไปยั่วเย้ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมัน ต่อเราได้ ประเด็นที่กำลังถูกสื่อก็คือว่าสัตว์ชนิดนี้ขัดขวางความพยายามทุกอย่างที่จะจับตัวมันด้วย ู้

11 ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็ เป็นของเรา 12 เราจะไม่งดพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งกล้าของมัน หรือโครง ร่างอันดีของมัน 13 ใครจะถลกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้น ของมันได้ 14 ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ พันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ พระเจ้าทรง พรณนาถึงสัตว์ที่น่ากลัวนี้ต่อไปพร้อมกับคำถามต่อเนื่องเป็นชุด

โยบ 41:15-21 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเลวีอาธานถูกทำให้ไว้ เกล็ดของมันอยู่ อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราฉนิก 16 มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้ 17 เกล็ดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ สัตว์ที่มีพลังมากชนิด นี้ตัวปกคลุมไปด้วยเกล็ด ซึ่งบ่งบอกว่ามันเป็นสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง

18 การจามของมันเป็นเปลวแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า 19 คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา 20 ครันออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน 21 ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน หนังกตาของมันเห็น ได้ชัดว่ามีสีเหลืองจ้ำเหมือนแสงอรุณ คำบรรยายลักษณะของสัตว์ชนิดนี้ที่ว่ามันพ่นไฟได้ก็น่าสนใจ ดังที่หมายเหตุไว้ข้างบนแล้ว แก๊สต่างๆในระบบย่อยอาหารสามารถติดไฟได้ เห็นได้ชัดว่าการลุกไหม้ที่เกิดขึ้นเองได้จุดระเบิดแก๊สเหล่านั้นจนลุกเป็นไฟ สัตว์ที่น่าสงสารชนิดนี้มีอาการเสปร้อนกลางอกของจริง

โยบ 41:22-24 กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน
23 หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้ 24 หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม้ คำบรรยายลักษณะเพิ่มเติมเกี่ยวกับร่างกายของเลวีอาธาน ถูกไฟไว้ มันมีคอที่ทรงพลัง มันไม่กลัวสิ่งใดเลย เนื้อของมันแน่นและเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ลักษณะเฉพาะตัวของหัวใจของมันอาจเป็นเชิงเปรียบเทียบ โดยพรรณนาถึงความกล้าหาญและความคุดันของสัตว์ชนิดนี้

โยบ 41:25-29 เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน พอมันแวงเงาทั้งหลายก็มีใจฝ่อเสียแล้ว 26 ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าจะหอก หรือแหลน หรือหอกซัด 27 มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ 28 ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลึงก็กลายเป็นต่อข้าว 29 ไม้กระบองก็นับเป็นต่อข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการซัดหอก เมื่อเลวีอาธานลุกขึ้นด้วยความโมโห สัตว์อื่นๆที่ปวงก็พากันตกใจกลัวซึ่งรวมถึงบรรดาคนที่กล้าหาญด้วย อาวุธต่างๆของมนุษย์ก็ไร้ประโยชน์ที่จะต่อกรกับมัน

โยบ 41:30-33 เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม 31 มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทา 32 มันละทางแหววาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผมหงอก 33 บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างมาให้รู้จักความกลัว เลวีอาธานซึ่งมีอำนาจมากนี้ไม่หวั่นที่จะ

เดินบนหินแหลมๆ ยามอยู่ในน้ำ มันก็ทำให้น้ำเดือดด้วยแรงสันตะเทือนและทิ้งร่องรอยเป็นทาง
สีขาวในน้ำ ไม่มีสัตว์อื่นใดบนแผ่นดินโลกที่เหมือนกับเลวีอาธานซึ่งเปี่ยมด้วยพลัง

โยบ 41:34 **มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า" ข้อ**
นี้อาจแปลได้ว่า "ผู้ทรงมองเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือบุตรทั้งปวงแห่ง
ความเย่อหยิ่ง" ผู้ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ไม่ใช่เลวีอาธานอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นพระองค์ผู้ทรงสร้างมัน
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือสิ่งทั้งปวง รวมถึงบรรดาคนเย่อหยิ่งด้วย ประเด็นสำคัญของคำ
เปรียบเปรยยาวๆ เหล่านี้ก็คือว่า พระเจ้าทรงมีความสามารถที่จะสร้างสิ่งมีชีวิตที่ทรงอำนาจเหล่า
นั้นได้และพระองค์จะทรงทำให้โยบกลับคืนสู่สภาพดีในไม่ช้า พระเจ้าจึงทรงเป็นกษัตริย์เหนือ
สิ่งทั้งปวง แม้แต่เหล่าคนชั่วก็ตาม

*ภาพรวมของโยบ 42: ข้อสรุปของหนังสือโยบอยู่ตรงนี้ ในบทนี้โยบถ่อมตัวลงต่อเบื้อง
พระพักตร์พระเจ้า จากนั้นพระเจ้าทรงกำหนดอิไฟสและเหล่าสหาย สุดท้ายบทส่งท้ายของการก
ลับคืนสู่สภาพเดิมของโยบและการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อเขาเพิ่มเติมถูกนำเสนอ*

โยบ 42:1-2 **แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า 2 "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์**
ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หดหู่ไปได้เลย เมื่อพระเจ้าทรงเผย
พระองค์เองแก่โยบและเหล่าสหาย โยบก็ล้มทรุดลงเหมือนเปาโลระหว่างทางไปยังเมือง
ดามัสกัสหรือยอห์นบนเกาะปัทมอส เมื่อมนุษย์ได้มาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า การเสแสร้ง
หรือความเย่อหยิ่งก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้ เมื่อได้รับรู้ถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า โยบก็ยอมรับอย่าง
เปิดอกถึงฤทธิ์เดชและการทรงทราบทุกสิ่งของพระเจ้า หากไม่ใช่ฝ่ายร่างกาย เขาก็หมอบกราบ
ลงต่อพระพักตร์พระเจ้าฝ่ายวิญญาณอย่างแน่นอน

โยบ 42:3 **นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไร้ความรู้' เพราะฉะนั้น ข้า**
พระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่
ทราบ มีผู้เสนอว่าโยบบอกเป็นนัยถึงคำพูดที่ว่า "พระองค์ได้ตรัสจริงๆว่า..." พระเจ้าได้ตรัส

ถ้อยคำต่างๆเพื่อให้เกิดผลตามนั้นในโยบ 38:2 ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โยบได้แต่อ่อนปวกเปียกและยอมรับสารภาพว่าเขาได้กล่าวสิ่งต่างๆที่เขาไม่เข้าใจ เขายังยอมรับอีกว่าเขาไม่รู้ว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ตลอดการแก้ต่างให้ตัวเขาเองต่อเพื่อนๆของเขา เขาได้คิดเอาเองว่าพระเจ้ากำลังตีสอนหรือเล่นงานเขาอยู่ในวิธีใดวิธีหนึ่ง คำตอบของพระเจ้าที่ตีเตียนเอลีสูปบ่งบอกว่าโยบผิดในการคิดเช่นนั้นและตรงนี้เขาก็ยอมรับเรื่องนั้นต่อพระเจ้า

โยบ 42:4-6 โยบจึงแสดงความชอกช้ำของตนต่อพระพักตร์พระเจ้ามากกว่าเดิม 'ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา' โยบ (ในสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นการพบกันหน้าต่อหน้ากับพระเจ้า) จึงขอร้องพระเจ้าให้ทรงฟังเขา คำที่แปลว่า **ถาม (เรียกร้อง) (ฮอว์อัล)** มีความหมายพื้นฐานที่สุดว่า 'ถาม' ซึ่งน่าจะเป็นความหมายตรงนี้ ในถ้อยคำมากมายเหลือเกิน คราวนี้โยบถามพระเจ้าว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวเขา

5 ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ นี่เป็นคำพูดที่น่าทึ่ง โยบเกริ่นนำคำยอมรับของตนโดยรับรู้ว่าเขาได้เรียนรู้หลักศาสนศาสตร์ของตนผ่านทางหู แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่โยบให้เห็นชัดเจนแล้ว นี่ถูกบอกเป็นนัยก็คือ การปรากฏกายในร่างมนุษย์ของพระเจ้า (Theophany) เหมือนตอนที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมในที่ราบแห่งมัมเร คูปฐมกาล 18 ข้อความนี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงปรากฏต่อหน้าโยบและเพื่อนๆในรูปที่มองเห็นได้

6 ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคัสและขี้เถ้า" ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และบริสุทธิ์ โยบรู้สึกพองใจอย่างลึกซึ้งในจิตวิญญาณของตนถึงสภาพอันบาปหนาของตัวเอง เหมือนที่อิสยาห์ร้องออกมา โยบก็ทำแบบเดียวกัน "และข้าพเจ้าว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา" (อิสยาห์ 6:5) ดังนั้นโยบซึ่งรู้สึกผิดถึงสภาพอันบาปหนาของตัวเองต่อพระพักตร์

พระเจ้าจึงตั้งใจที่จะกลับใจใหม่และทำเช่นนั้นให้ปรากฏแก่สายตาตามธรรมเนียมของชาวตะวันออก – “ในผงคลีและจี๊เถ่า”

โยบ 42:7-9 **เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า "ความพิโรธของเราพลุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด**

วลีแรกในลักษณะที่เหมือนกับ 38:1 และ 40:1 อาจมีความหมายว่า “เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้เพื่อโยบแล้ว” บริบทที่ใหญ่กว่าของเล็ยสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงต่อว่าเอลีฟัสในบทที่ 38-41 สำหรับการปฏิบัติต่อโยบอย่างไม่เป็นธรรมของเขา พระเจ้าได้ตรัสแทนโยบในบทเหล่านี้ บัดนี้พระเจ้าทรงหันความกริ้วของพระองค์ต่อผู้เอลีฟัสผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นหัวใจในกลุ่มคนที่วิจารณ์โยบ สองสิ่งปรากฏชัดเจนตรงนี้ (1) พระเจ้าทรงกล่าวโทษเอลีฟัสและพรรคพวกว่าไม่ได้พูดกับโยบอย่างยุติธรรม อย่างไรก็ตาม (2) เห็นได้ชัดเช่นกันว่าพระเจ้าไม่มีคำวิพากษ์วิจารณ์โยบเลย พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าโยบได้พูดอย่างชอบธรรมในการแก้ต่างให้ตัวเองต่อพวกคนที่วิจารณ์เขา นี่เป็นคำพูดที่สำคัญมาก ๆ ในการทำความเข้าใจหนังสือโยบ พวกคนที่วิจารณ์โยบไม่ชอบธรรมในทัศนคติของพวกเขา แต่โยบยังคงชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าในยามที่เผชิญกับการดูถูกเช่นนั้น พญามารได้ทำให้เขาบาดเจ็บแล้ว พวกคนที่ได้ชื่อว่าเพื่อนของเขายังซ้ำเติมให้เขาเจ็บหนักยิ่งกว่าเดิม ทั้งๆที่เจอกับเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด โยบก็ตอบสนองอย่างชอบธรรม พระเจ้าไม่มีคำวิพากษ์วิจารณ์โยบเลย

8 เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากะทำกับเจ้าตามความโง่งของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด"

พระเจ้าจึงสั่งเอลีฟัสและพรรคพวกให้ถวายเครื่องเผาบูชาอันเหมาะสมเพื่อลบล้างสำหรับความบาปของพวกเขา ขณะเดียวกัน โยบก็ถูกสั่งให้อธิษฐานเพื่อพวกเพื่อนที่ชอบวิจารณ์

ของคุณ ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าทรงเตือนชายเหล่านี้ว่าพวกเขาเสี่ยงที่จะโดนพระเจ้าตีสอนตามที่พวกเขาได้กล่าวหาโยบ อีกครั้งที่พระเจ้าทรงแก้ต่างแทนโยบโดยทรงหมายความว่าเขาได้พูดสิ่งที่ถูกต้อง!

สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนในหนังสือโยบตลอดทั้งเล่มก็คือว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงกล่าวโทษโยบเลย โยบได้วางใจพระเจ้าสำหรับความรอดของตน (โยบ 13:15-16) และเขาเป็นคนที่เที่ยงธรรมตลอด การทดสอบอันยากลำบากนี้ พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้ผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของพระองค์ทนทุกข์ แต่พระเจ้าไม่เคยร่วมวงกับพวกคนที่วิจารณ์โยบเลย

9 ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลคัดคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ เราควรหมายเหตุไว้ว่าสามคนแรกที่วิจารณ์โยบถูกเอ่ยถึง แต่เอลีชูไม่ถูกเอ่ยถึง เหตุผลก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงต่อว่าเอลีชูไปแล้วในโยบ 38-41 บัดนี้ถึงตาอีกสามคนที่เหลือแล้ว นั่นคือ เอลีฟัส บิลคัดและโซฟาร์ที่จะต้องชดใช้ พวกเขาทำตามที่พระเจ้าตรัสสั่งและถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาตามที่กำหนดไว้สำหรับการละเมิดของพวกเขา ที่กระทำต่อโยบ

วลีสุดท้าย “พระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ” มีความหมายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงยกชู (หรือ ยกย่อง) โยบ” การทดสอบอันยากลำบากของโยบได้สิ้นสุดลงแล้ว ความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายและความสูญเสียทรัพย์สินสมบัติของเขาเสร็จสิ้นแล้ว แม้แต่คำวิพากษ์วิจารณ์เขาอย่างไม่ชอบธรรมก็จางหายไปแล้วเช่นกัน พระเจ้าทรงยกชูโยบขึ้นและทำให้เขากลับสู่สภาพเดิม

โยบ 42:10 และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน เมื่อโยบอธิษฐานเพื่อเพื่อนๆของเขา ก็มีการปลดเปลื้องความโกรธและความเป็นศัตรูกันซึ่งเคยมีแต่ก่อน มันถูกปลดเปลื้องจากทั้งสองฝ่าย โยบอธิษฐานให้เห็นภายนอกและอย่างเปิดเผยเพื่อเพื่อนๆของเขา การอธิษฐานเพื่อพวกเขาปฏิบัติเป็นวิธีหนึ่งที่แสนวิเศษเพื่อให้ความเป็นปฏิปักษ์กันหมดสิ้นไป ดูมัทธิว 5:11 และ 5:44 นอกจากนี้มันยังทำงานในใจของคนที่อธิษฐานเพื่อและคนที่ถูกอธิษฐาน

เผื่อด้วย ในการอธิษฐานเพื่อเหล่าปฏิบัติของเขา โยบทำให้ความขมขื่นและความเป็นปฏิกิริยาที่
หลงเหลืออยู่หมดสิ้นไป

พระเจ้าทรงปลดเปลื้องโยบจากการโจมตีของพญามารและอวยพรเขาให้มีมากเป็นสอง
เท่าของที่เขาเคยมีแต่ก่อนด้วย ความจริงฝ่ายวิญญาณที่สำคัญหลายประการถูกให้ภาพประกอบ
ตรงนี้ หลักการของโรม 8:28 ถูกสื่อถึงอย่างชัดเจน พระเจ้าทรงยอมให้ความทุกข์ลำบากเกิดขึ้น
ชั่วระยะหนึ่ง แต่โยบก็ผ่านมันมาได้ นอกจากนี้หลักการของเพลงสดุดี 5:12 ก็ถูกให้ภาพ
ประกอบด้วย พระเจ้าทรงอวยพรคนชอบธรรมและทรงล้อมเขาไว้ด้วยความโปรดปรานจริงๆ
แม้บรรดาเพื่อนที่เป็นมนุษย์หันหลังให้กับโยบอย่างรวดเร็ว พระเจ้าก็ไม่เคยทำแบบนั้นเลย แม้
พญามารได้รับอนุญาตให้โจมตีเขาอย่างดุร้าย โยบก็ไม่หวั่นไหว

บทเรียนสำคัญของหนังสือโยบก็คือ การที่พระเจ้าทรงสำแดงให้พญามารเห็นว่าคนชอบ
ธรรมซึ่งได้รับกำลังจากพระคุณของพระเจ้าสามารถต้านทานวิกฤติใดๆ ได้ทั้งนั้น พระเจ้าได้ทรง
อนุญาตให้โยบถูกทดสอบอย่างหนัก เขาผ่านการทดสอบนั้นแล้ว ยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรง
ปรากฏว่าเป็นฝ่ายถูกในการประชันของพระองค์กับพญามาร ข้อเสนอของซาตานที่ว่าโยบจะหัน
มาต่อสู้อพระเจ้าหากพระพรต่างๆของพระเจ้าถูกเอาออกไปถูกพิสูจน์แล้วว่าเป็นเท็จอย่างชัดเจน
พระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีผ่านทางพระคุณของพระองค์ในโยบ

โยบ 42:11-12 และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมา
ก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสำแดงความ
เห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และ
ต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน ครอบครัวและเพื่อนๆยามสบายของโยบ
บัดนี้ก็รีบมาแสดงความยินดีกับเขา บัดนี้เนื่องจากเห็น ได้ชัดว่าโยบอยู่ฝ่ายที่ชนะ ครอบครัวและ
เพื่อนๆของเขาจึงอยากมีส่วนในชัยชนะนั้นด้วย วลีที่ว่า “เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์
ทรงนำมาเหนือท่าน” อาจแปลได้ว่า “เรื่องร้ายๆที่พระเยโฮวาห์ทรงอนุญาตให้เกิดแก่ท่าน” คำที่
แปลเช่นนั้น (ขาว) เปิดโอกาสให้ตีความเช่นนั้นและบริบทใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ก็รับรองความ

ถูกต้องของการตีความแบบนั้น มือเขียนที่เป็นการฉลองใหญ่ก็ถูกจัดให้มีขึ้น วงศาคณาญาติและเหล่ามิตรสหายของเขาต่างพากันมาร่วมงานด้วย โดยนำของขวัญต่างๆมาให้ซึ่งเป็นเงินและเครื่องประดับทองคำ

12 และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการชีวิตที่นั่นปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าขั้นต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน พระเจ้าทรงอวยพรคนชอบธรรม! แม้พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้โยบต้องเจอกับช่วงเวลาแห่งการทดสอบอย่างหนัก เมื่อมันสิ้นสุดลง พระเจ้าก็ทรงตอบแทนความชอบธรรมของโยบด้วยพระพรสองเท่าของที่เขาเคยมีแต่ก่อน เมื่ออ้างอิงกับความเจริญรุ่งเรืองของโยบในโยบ 1:3 พระเจ้าก็ทรงเพิ่มความมั่งคั่งฝ่ายวัตถุของเขาเป็นสองเท่าในทุกด้าน

โยบ 42:13-15 ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย **14** และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคลียาห์ และชื่อคนที่สาม เคเรนหับปุก นอกจากนี้พระเจ้าประทานบุตรทั้งหลายแก่โยบอีกครอบครัวหนึ่ง บางคนได้หมายเหตุไว้ว่าหญิงที่ได้ยูงโยบให้แข่งค่าพระเจ้าและตายเสีย (โยบ 2:9) คือหญิงคนเดียวกับที่ต้องทนกับการตั้งครุฑอีกสิบครั้ง

15 และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาได้ให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ พระเจ้าไม่เพียงประทานลูกอีกครอบครัวหนึ่งแก่โยบเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงสร้างบุตรสาวทั้งสามของเขาให้เป็นหญิงสาวที่งดงามที่สุดในสมัยนั้นด้วย แน่ทีเดียวนั่นปลายของโยบดีกว่าขั้นต้น

โยบ 42:16-17 ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ หลังจากที่เขาคงเผชิญกับความทุกข์ลำบากชั่วระยะเวลาหนึ่ง พระเจ้าประทานชีวิตแก่โยบอีก 140 ปี เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาเป็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งซึ่งมีลูกๆที่โตแล้วในบทที่ 1 บางคนได้สันนิษฐานว่าตอนนั้นเขาน่าจะมีอายุอย่างน้อย 50 ปีแล้ว เพราะว่าโยบมีอายุมากถึง 200 ปี เราจึงสันนิษฐานได้ว่าเขามีชีวิตอยู่หลังจากสมัยน้ำท่วม

โลกไม่นานและอาจมีชีวิตอยู่ในชั่วอายุใกล้เคียงสมัยอัชราฮัม โยบได้รับพระพรในการได้เห็น
หลานเหลนจนถึงชั่วอายุที่สี่ แม่ที่เดียวพระเจ้าทรงอวยพรบั้นปลายของเขา

17 และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว โยบตายเหมือนคนอื่นๆ ทั้งปวง แต่ชีวิตของ
เขาคือชีวิตที่ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าไม่เพียงในเรื่องความยืนยาวของมันเท่านั้น แต่ในความ
บริบูรณ์ของมันด้วย แม้พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เกิดช่วงเวลาแห่งการทดสอบ พระองค์ก็ทรง
อวยพรผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของพระองค์อย่างบริบูรณ์ พระเจ้าทรงถูกพิสูจนแล้วว่า เป็นฝ่ายถูก
พญามารถูกพิสูจนว่าเป็นฝ่ายผิด บทเรียนที่ชัดเจนก็คือว่าพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในตัวโย
บก่อน ระหว่าง และหลังการถูกทดสอบอย่างหนักของเขา ท่านทั้งหลายจงสรรเสริญองค์พระผู้
เป็นเจ้าเถิด!